

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР

ЗА ЧЕСТТА НА ФАМИЛИЯТА

Част 1 от „Съни Рандъл“

Превод от английски: Богдан Русев, 2000

chitanka.info

На Джоун: мисля за теб

Последните им месеци заедно бяха тягостни. И двамата страняха от дома, така че къщата в Марбълхед с изглед към океана беше по-често пуста, отколкото обитавана, и се бе превърнала едновременно и в символ на брака им, и в реликва от него. Бяха се нанесли веднага след сватбата — тогава и двамата бяха по на двацет и три, много по-млади от съседите си. Бяха платили къщата в брой с пари, получени от родителите му. Бяха пили вино във всекидневната, съзерцавайки Атлантическия океан, бяха се държали за ръце и се бяха любили пред камината, убедени, че това ще трае вечно. Според нея девет години съвсем не се покриваха с понятието за вечност. Беше се отказала от издръжката, а той — от къщата.

Сега тя внимателно опаковаше картините си и старателно ги подпираше до стената, откъдето щяха да ги приберат служителите от фирмата, занимаваща се с пренасянето. На всяка картина беше залепила етикет „Чупливо“. Боите и четките ѝ бяха прибрани в кутии, облепени със скоч и наредени до картините. В къщата беше тихо. От шума на океана ѝ се струваше още по-тихо. Слънчевите лъчи струяха през източните прозорци. В тях проблясваха пращинки. Отразената от водата светлина сякаш се разтваряше и проникваше и в най-сенчестите кътчета. Кучето ѝ седеше на задните си лапи и я наблюдаваше с леко разтревожен вид. Или това беше отражение на собственото ѝ състояние?

Когато се омъжи за Ричи, майка ѝ беше казала: „Бракът е капан. Той задушават потенциала на женствеността. Нали знаеш поговорката, че на жената ѝ трябва мъж, колкото на рибата — велосипед?“ Съни беше отговорила: „Май това вече не е толкова популярно, мамо.“ Но майка ѝ, която бе абсолютно нечувствителна към намеци, не ѝ обърна внимание. „На жената ѝ трябва мъж, колкото на рибата — велосипед“, беше повторила тя.

Когато девет години по-късно Съни ѝ беше съобщила, че се развежда, майка ѝ беше заявила: „Много съм разочарована от теб. Бракът е прекалено трудно нещо за мъжете. Твоя грижа е от него да

излезе нещо“ Такава беше майка ѝ. Можеше да не одобри както брака ѝ, така и развода. Баща ѝ се бе изразил доста по-просто и в двата случая. „Прави каквото знаеш“, казваше той за брака, за развода и за всичко останало в живота ѝ. „Ако ти трябва помощ, аз съм насреща.“

Родителите ѝ въобще не си подхождаха. Майка ѝ беше яростна феминистка и се бе омъжила за полицай в края на първата си година в колежа. Никога не беше работила и доколкото знаеше дъщеря ѝ, никога не бе плащала с чек, нито бе сменяла гума на кола. Съпругът ѝ се бе грижил за нея, както и за двете си дъщери, всеотдайно и мълчаливо, с което вероятно ѝ бе осигурил необходимото свободно време, за да бъде феминистка. Беше праволинеен и спокоен. Ако кажеше нещо, казваше го сериозно.

Рядко говореше за работата си. Но често се връщаше у дома и вечеряше по риза, без да сваля кобура от колана си. Майка ѝ винаги му напомняше да го свали. На Съни ѝ се струваше, че пистолетът е видимият символ на баща ѝ, на силата му и (както бе отбелязал психологът, при когото ходеше, опитвайки се да спаси брака си) на мъжествеността му. Ако това беше вярно, Съни често се бе питала защо майка ѝ не му позволяваше да сяда с пистолета на масата. Но, от друга страна, винаги беше трудно да се разбере какво има предвид майка ѝ. Подтекстът обаче беше ясен. Майка ѝ приказваше много, беше склонна да спори и да теоретизира и се палеше от всяка нова идея, а повечето идеи бяха съвсем нови за майка ѝ, усмихна се вътрешно Съни. Искеше да бъде различна жена, запозната с всяка тенденция — от живота на супермоделите до теоретичната физика. Но никога не вникваше много дълбоко в идеите, които така горещо прегръщаше. Според Съни майка ѝ вероятно беше твърде заета с отчаяните си опити да бъде забелязана. Дори и да съзнаваше някои от противоречията у съпругата си, баща ѝ не коментираше. Изглежда, я обичаше такава, каквато си беше. И дали защото и тя го обичаше, или просто беше безпомощна без него, майката на Съни му бе също толкова предана. Бяха женени от трийсет и седем години. Вероятно Съни имаше точно това предвид, когато говореха с Ричи за „вечна обич“.

Божичко, ама как и трите се борехме за татко, помисли си Съни.

Опря и последната картина до стената на всекидневната и постави сгънатия статив до картината. Мебелите ги нямаше. Килимите

бяха навити на руло. Червеният дъбов паркет блестеше. В празните стаи нямаше нищо, което да поглъща звука, и лапите на кучето трополяха силно, докато то подтичваше след Съни.

Сестра ѝ беше четири години по-голяма от нея. Боже, как ли ме е ненавиждала, когато съм се родила, помисли си Съни. Беше се явила още една конкурентка за вниманието на татко. За да го спечелят, през годините бяха измисляли най-различни методи. Майка ѝ, необратимо омъжена за него, упорстваше с шумната си противоречивост. Елизабет, явно убедена, че трябва да следва печелившата формула, се опитваше да ѝ подражава. Така че за Съни оставаше да подражава на баща си. Майка им ги обличаше еднакво, в роклички без ръкави и ниски обувки с каишки отпред. Баща им беше построил голяма куклена къща. Елизабет с дългите къдрици прекарваше цели часове край нея, играейки си с куклите. Съни беше облечена в рокличка, когато ходеше на стрелбището с татко, и тъй като във вида ѝ нямаше нищо мъжко, тя се радваше, че поне галеното ѝ име не е женско. И се научи да стреля. Никога не стана ясно кой метод дава по-добри резултати. Баща ѝ обичаше и двете си дъщери така всеотдайно, както и майка им. В това имаше нещо смуцаващо.

В празната кухня оставаше да се опаковат само чиниите и чашите. Съни ги свали от рафтовете една по една, уви ги във вестник и ги постави в кашоните. Работниците от фирмата по пренасянето биха свършили и това, но тя предпочиташе да го направи сама. Струваше ѝ се, че такъв е правилният преход от един живот към друг. Беше гладна. В хладилника имаше кана, наполовина пълна с бяло вино, пълнозърнест хляб и буркан с натурално фъстъчено масло. Хапна малко и си наля чаша вино. През прозореца над мивката се виждаха червеникавите скали, безропотно понасящи ударите на вълните, които се разбиваха в тях. Кучето я побутна с муцуна по глезена и тя му даде малко хляб. Далеч на хоризонта плаваше рибарска лодка. Кучето изяде хляба, отиде при купичката си с вода и пи шумно и дълго. Съни си наля още една чаша вино.

Беше станала ченге една година преди да се омъжи и две години след като баща ѝ беше повишен в началник на регионалната дирекция. Майка ѝ я беше попитала дали не е лесбийка. Съни беше отрекла. Майка ѝ изглеждаше едновременно облекчена и разочарована. Разочарована, помисли си Съни, че няма да може да се прави на

мъченица заради предпочитанията на дъщеря си към жените, и облекчена, че няма да ѝ се наложи да направи това усилие. Ами рисуването, беше попитала тя. Съни бе отговорила, че може да съчетава и двете. Ами брак и деца? Съни не беше готова за това. Времето не чакало. Аз съм на двайсет и две, мамо. Спомни си, че се чудеше дали на жената ѝ трябва да даде деца, колкото на рибата — велосипед. Все пак Съни бе запазила тези мисли за себе си. Рибарската лодка на хоризонта се беше придвижила напред. Съни взе чашата с виното, седна на пода до кучето, прегърна коленете си и докато отпиваше, се загледа навън през френския прозорец.

Ричи беше като баща ѝ; знаеше го още преди да започне да посещава психоаналитик. Не говореше много. Беше затворен, спокоен и някак я плашеше. И точно като баща ѝ беше праволинеен — вършеше си работата, без да обръща много внимание на хорските приказки. Всъщност именно това, с което се занимаваше, беше един от основните им проблеми. Той беше в семейния бизнес, а семейният бизнес бяха престъпленията. Той не вършеше престъпления. Съни му повярва, когато ѝ го каза. Въртеше няколко заведения, притежавани от семейството. Но... тя си наля още малко вино от каната. Зад къщата имаше нещо като пролом, който се спускаше чак до океана, и от сблъсъка на вълните в него във въздуха изригваше силна струя водни пръски. Седнала на пода, тя не виждаше океана, а само пръските, ритмично явяващи се над зелената ивица на моравата... Всъщност престъпното му семейство имаше точно толкова значение, колкото и фактът, че баща ѝ беше полицай. Проблемите им бяха много по-сериозни и още в началото на раздялата им тя се бе научила да не се преструва, че всичко опира до игра на стражари и апаши. Чайка с бели гърди и сиви крила се появи в рамката на прозореца, изчезна в пролома и отново се появи, стиснала нещо в човката си; после отлетя. Ричи я обичаше, Съни беше сигурна в това. Фактът, че баща ѝ беше прекарал целия си живот в опити да тикне неговия баща зад решетките, не помогна, но не от това я болеше така. Ричи беше толкова затворен, толкова стабилен, толкова сигурен в развоя на нещата и толкова много приличаше на баща ѝ, че тя чувстваше как се смалва с всяка година от семейния им живот.

— Смалвам се — промълви тя.

Кучето вдигна глава, леко я наклони и наостри големите си уши. Съни отпи от виното.

— Смалявам се, смалявам се, смалявам се.

Приятелката ѝ Джули веднъж ѝ бе казала, че е твърде упорита, за да отстъпи пред каквото и да е. Че е толкова непреклонна, а независимостта ѝ толкова силна, че никой мъж не би могъл да я пречупи в брака. Самата Джули беше психоаналитик, макар, естествено, не и на Съни, и сигурно разбираше от тези неща. Каквото и да се бе случило, след деветгодишна борба те бяха принудени да признаят, че нищо не се е получило. Седнали един срещу друг в ресторанта на скъп хотел, бяха положили началото на раздялата помежду им.

— Искаш ли нещо? — бе я попитал Ричи.

— Нищо.

Той се бе усмихнал леко.

— По дяволите. Ще ти дам двойно повече.

Усмивката ѝ беше по-неуловима от неговата.

— Не мога да започна да се справям сама на твои разноски — бе отвърнала тя.

— Ами кучето?

Бе замълчала, докато се опитваше да прецени колко би могла да понесе.

— Кучето го искам — бе казала накрая. — Можеш да идваш да го виждаш.

Той отново се бе усмихнал бегло.

— Добре. Но то не е свикнало да живее в мизерия. Задръж къщата.

— Не мога да живея в тази къща.

— Продай я. Купи си друга, в която да можеш да живееш.

Беше мълчала дълго, спомни си Съни, беше искала да протегне ръка към Ричи и да му каже „Не говоря сериозно, хайде да се прибираме“. Но знаеше, че не би могла да го направи.

— Това е ужасно — бе казала накрая.

— Да.

И това беше краят.

Рибарската лодка най-сетне се скри от погледа ѝ отвъд хоризонта. Съни вдигна кучето в скута си и запя:

— „Двама скитници тръгват по света. Има да се видят толкова неща...“

Не можеше да си спомни точно думите. Може би не бяха скитници, а мечтатели. Виното ѝ дойде в повече. Кучето усърдно ближеше ръката ѝ и тупаше с опашка по пода. Съни отпи още малко от виното. Трябваше да понамали темпото. Отново запя на кучето.

Искаше да бъде сама и ето, сега беше сама. От друга страна, не искаше да е сама. Разбира се, всъщност не беше съвсем сама. Имаше си съпруг — бивш съпруг, — на когото можеше да се обади. Имаше приятели. Имаше родители и дори противна сестра. Но каквото и да беше това нещо, тази все още неопределена потребност, стиснала душата ѝ с почти физическа сила, то я караше да държи настрана хората, които можеха да попречат на самотата ѝ. Ако загубиш, губиш; ако спечелиш, пак губиш.

— Ти и аз — каза тя на кучето. — Ти и аз срещу света.

Притисна кучето до гърдите си, а то се мъчеше да се извие нагоре и да я близне по ухото. Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

Залюля нежно животното, седнала на пода с изпънати крака до каната с вино.

— Май ми стига толкова вино — каза тя на глас и продължи да люлее кучето.

1

Едно от предимствата на жените в моята професия е, че не сме много, така че работа има в изобилие. Един от недостатъците е, че трябва да измислиш къде да си носиш оръжието. Когато станах ченге, просто носех служебния 9-милиметров пистолет в кобура на колана като всички останали. После обаче ме повишиха в детектив втори клас и работех в цивилни дрехи. Тогава започнаха проблемите. Мъжете носеха пистолета на колана под якето или оставяха ризата над панталона, за да го покрива. Нямах колан, който да издържи тежестта на оръжието. Други носеха малък пистолет в кобур на глезена. При моя ръст метър и шейсет и тегло петдесет и два килограма обаче всяко нещо на крака, по-тежко от гривна, би ме накарало да куцам. Освен това понякога нося поли, а полата просто не се връзва с кобур на глезена. Кобурите на рамото са доста неудобни, да не говорим колко грозно издуват дрехите. Ако пък сложех пистолета в дамската чанта, щяха да ми трябват петнайсет минути, за да го намеря, което щеше да ми свърши работа само ако нападателят ми е ужасно мудар. Сестра ми Елизабет отбеляза, че в сутиена ми има предостатъчно свободно място за един пистолет. Никога не съм я обичала особено.

В магазина за оръжие продавачът искаше да ми покаже дамския модел на „Смит и Уесън“. Отказах заради принципите си и купих специалния им 38-милиметров модел с петсантиметрово дуло. С толкова късо дуло като нищо ще пропуснеш хипопотам, застанал на десет крачки. Но пък, от друга страна, всички сериозни престрелки стават на разстояние горе-долу една крачка, а за този обхват петсантиметровото дуло върши работа. Носех пистолета на широк кожен колан в леснодостъпен кобур точно над хълбока, под сако или яке.

Точно така го носех и в онази ранна утрин в началото, на септември, докато шофирах под дъжда по криволичещ частен път в Саут Нейтик, издокарана в син костюм, сако и панталон, копринена бяла блузка, семпла златна верижка и страхотни обувки с високи

токчета в тон с костюма. Отивах при много богати хора. Пътят сякаш бе застлан с натрошени мидени черупки. От двете му страни имаше яркозелени дървета, освежени от дъжда. На подходящи, уж случайно подбрани места сред тях цъфтяха храсти. Пейзажът, потънал в омара от дъжда, ми напомни за Моне. На последния завой дърветата отстъпиха място на обширна зелена морава, сред която бе кацнала бяла къща като скъпоценен камък върху кадифена подложка. Огромна фасада с колони, високи прозорци. Алеята се разширяваше в кръг пред къщата и продължаваше отзад, където без съмнение бяха скрити по-неугледните сгради като гаража например.

Щом паркирах, от къщата излезе чернокож мъж в бяло сако и ми отвори вратата. Подадох му една от визитните си картички.

— Мис Рандъл — представих се аз. — Идвам при мистър Патън.

— Да, мадам — отвърна той. — Мистър Патън ви очаква.

Тръгна пред мен към вратата и я отвори, за да вляза. Приятна чернокожа жена, облечена като френска камериерка, ни очакваше в огромното антре.

— Мис Рандъл — обяви мъжът и й даде визитната ми картичка.

Тя я взе, без да я погледне.

— Моля оттук, мис Рандъл.

Климатичната инсталация във фоайето работеше с пълна сила, макар че дъждовният септемврийски ден не беше чак толкова горещ. Прислужницата крачеше бързо пред мен и токчетата й потракваха по каменния под. Ако обувките й бяха неудобни като моите, то тя го понасяше също толкова стоически. И моите токчета тракаха по пода. Фоайето беше украсено с няколко отвратителни пейзажа в скъпи рамки, които сигурно струваха цяло състояние. През френските прозорци в другия край на фоайето зърнах игрище за крокет, а по-нататък обикновена морава, която се спускаше към реката.

Прислужницата отвори една врата в края на фоайето и застана до нея. Влязох вътре. Тук ефектът от климатичната инсталация се чувстваше по-силно, отколкото във фоайето. Стаята беше кабинет, в който личеше намесата на дизайнер професионалист. Книги в кожена подвързия бяха изкусно подредени върху рафтовете по стените, боядисани в тъмночервено. Завесите бяха в същия цвят, но с триъгълни златисти орнаменти. На отсрещната стена имаше камина, в която можех да застана права. Вътре гореше огън. Таванът беше много

висок. До лявата стена на стаята имаше масивно бюро от червеникаво дърво, а зад него високи прозорци. Дебелите пъстри килими бяха тъкани някъде в Далечния изток. До камината, на специална поставка от тъмно дърво, бе поставен огромен глобус, осветен отвътре. Над камината висеше портрет на хубава жена с права руса коса и презрителната усмивка на добре охранена домашна котка.

Прислужницата прекоси килима, постави визитната ми картичка върху бюрото и обяви:

— Мис Рандъл.

— Благодаря, Били — каза мъжът зад бюрото, а тя се обърна, мина покрай мен и затвори вратата зад гърба си.

Мъжът разгледа визитната картичка, без да я докосва, после ме погледна и се усмихна. Беше ефектна усмивка и бях сигурна, че той го знае. Тънките бръчици около очите му придаваха добродушен и мъдър вид, а очертанията около устата — решителност.

— Съни Рандъл — промърмори той сякаш на себе си.

После се изправи и заобиколи бюрото. Беше със спортна фигура, по-висок от бившия ми съпруг, синеок и със здравия вид на човек, прекарващ много време навън. Протегна ръка още преди да е прекосил килима.

— Брок Патън — представи се той.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърнах аз.

Застана толкова близо, докато се ръкувахме, че се надвеси над мен. Не отстъпих назад.

— Кой е измислил това име, Съни Рандъл?

— Баща ми. Беше голям футболен запаляно и сигурно е имало някой известен футболист с това име.

— Сигурно ли? Нима не го знаете?

— Мразя футбола.

Той се засмя, сякаш бе чул нещо неподходящо от устата на малко момиченце.

— Е, добре, Съни Рандъл, имате право.

— Навик ми е, мистър Патън.

— Бих се обзаложил, че е така.

Той се върна зад бюрото си и седна. Отпуснах се в стола пред бюрото, кръстосах крака и за миг се полюбувах на обувките си. Вярно,

че бяха неудобни, но изглеждаха страхотно. Патън сякаш също им се възхищаваше.

— Ами... — започна той след известно време.

Усмихнах се.

— Ами... — повтори той — предполагам, че трябва да преминем направо към въпроса.

Кимнах.

— Дъщеря ми избяга — каза Патън.

Отново кимнах.

— Тя е на петнайсет.

Кимнах.

— Съпругата ми и аз решихме, че е най-добре да намерим жена, която да я потърси.

— Сигурен ли сте, че е избягала? — попитах.

— Да.

— Правила ли го е преди?

— Да.

— Къде отиде предишния път?

— Не много далеч. Полицията я хвана заедно с три момчета, докато се опитвали да стопират някаква кола. Успяхме да попречим историята да излезе във вестниците.

— Защо бяга?

Патън бавно поклати глава и прехапа долната си устна. И двата жеста изглеждаха отработени.

— Тийнейджърки — каза след това.

— И аз съм била тийнейджърка — обадох се.

— И сигурно си била много сладка, Съни.

— Неопикуемо — казах, — но въпреки това не бяха.

— Е, разбира се, не всички тийнейджърки...

— Нещата при вас наред ли са?

— При нас?

— Ами да. Нали точно от вас е избягала.

— О, ами... да, предполагам, че всичко тук е наред.

Кимнах. Пламъците в камината вдясно пукаха и танцуваха, но не излъчваха никаква топлина. От климатика в стаята беше студено. Прозорците бяха изпотени и дъждът рисуваше поточета в кондензираната влага.

— И защo е избягала тогава?

— Почакай, Съни — каза Патън. — Все още не съм решил дали да те наема да я търсиш.

— А пък аз, Брок, се опитвам да реша дали ми се ще да приема работата, ако ми я предложиш.

— Много заядливо — отбеляза той. — За такова привлекателно момиче.

Реших да не се изчервявам. Той внезапно се изправи.

— Имаш ли пистолет, Съни?

— Да.

— У теб ли е?

— Да.

— Можеш ли да стреляш с него?

— Да.

— Самият аз стрелям добре. Искam да видя как стреляш. Имаш ли нещо против да се поразходим навън под дъжда?

Нямах, освен че косата ми щеше да се намокри и да увисне. И все пак ставаше нещо интересно. Още не знаех какво, но не исках да го изпусна.

— Нямам нищо против — отвърнах аз.

Той взе чадър от поставката до френския прозорец зад бюрото. Отвори го и излязохме на дъжда. Държеше чадъра така, че бях принудена да го хвана под ръка, за да не ме вали. Закрачихме през меката мокра трева и токчетата ми потъваха в нея. Може би трябваше да измисля ново правило за носенето на обувки с високи токчета на работа, което да гласи „Никога“.

В другия край на игрището за крокет, зад малка горичка, се виждаше навес с дъсчен покрив и нещо като тезгях от едната страна. Влязохме под него и Патън затвори чадъра. После извади ключ от джоба си, отвори едно чекмедже под тезгяха и измъкна оттам малък керамичен диск.

— Какъв пистолет имаш?

Извадих 38-милиметровия „Смит и Уесън“.

— Хм, бърз е — отбеляза той. — Мислиш ли, че можеш да улучиш нещо с него?

Провеждаше се някакъв изпит, само не знаех точно за какво.

— Вероятно — отвърнах.

Той ми се усмихна.

— Съмнявам се, че си много точна с тая играчка.

— Какъв е планът? — попитах.

— Ще хвърля това във въздуха, а ти ще трябва да го простреляш.

Ако улучех диска с пистолет с петсантиметрово дуло, щеше да бъде чиста случайност. Той го знаеше.

— Ще го хвърля отгук — предложи. — Към реката е безопасно да се стреля.

Погледна ме и вдигна вежди. Кимнах. Той се усмихна сякаш на себе си, излезе изпод навеса и хвърли керамичния диск на десетина метра нагоре във въздуха. Не помръднах. Дискът достигна до най-високата точка на полета си, започна да пада и накрая тупна във влажната трева на два-три метра от навеса. Излязох навън, заставах точно над него и го прострелях от разстояние около половин метър. Дискът се пръсна на парчета. Патън стоеше и ме гледаше.

— Не ми се налага да стрелям по нещо, което лети във въздуха на десет метра височина — обясних му. — Този пистолет действа чудесно на малко разстояние, Брок, а това е единствената дистанция, за която ми е нужен.

Прибрах си оръжието. Брок кимна и погледа парчетата от диска още няколко секунди; после взе чадъра, отвори го и ми го подаде.

— Нека влезем вътре. Искам да те запозная със съпругата ми.

После се отдалечи, гологлав под приятния дъждец. Последвах го, сама под чадъра.

2

Бети Патън беше прекалено съвършена. Външността ѝ ме подразни от пръв поглед. Косата ѝ бе безупречно загладена. Гримът ѝ бе твърде дискретен. Краката ѝ бяха като излети. Бледожълтата ѝ ленена рокля прекалено много ѝ отиваше. Седеше в едно ниско кресло в кабинета, кръстосала съвършените си крака, и пиеше кафе. Чашата и чинийката бяха с цвят на слонова кост. По ръба на чашата имаше тънък златен кант. Когато Брок ни представи една на друга, тя се усмихна и грациозно протегна ръка, без да става. Ръкостискането ѝ беше здраво, но женствено. Каза, че ѝ е приятно да се запознае с мен. Нарече ме „мис Рандъл“. Не знам как го правеше, но за всеки страничен наблюдател веднага щеше да стане ясно, че Бети ми плаща, а аз изпълнявам поръчките ѝ.

— Ходили сте да стреляте — отбеляза тя.

— Да.

— Тя може ли да стреля, Брок?

— Ами да, горе-долу — отвърна той.

— Накарахте ли Брок да постреля, мис Рандъл?

— Не — отговорих.

— О, значи сериозно сте го разочаровали. Всъщност това е била истинската цел на упражнението.

Нямах какво да кажа. Декоративният огън все още гореше буйно. Вероятно някой от прислугата го беше разпалил, докато сме били навън. Климатикът все така замъгляваше стъклата на френския прозорец.

— Мисля, че се нуждаем точно от мис Рандъл — каза Брок.

Бети се усмихна и отпи от кафето си. Естествено, не разля нито капка върху роклята си.

— Очаквах да го кажеш — отвърна тя, след като постави елегантната чаша точно в центъра на елегантната чинийка. — Тя е доста хубавичка.

— Има добър опит — каза Брок. — Пряма е. А освен това имам чувството, че е дискретна.

По отношение на какво?

— Мислите ли, че ще откриете нашата Милисът? — попита Бети, като леко се наведе напред, сякаш за да подчертае въпроса си.

И тя като съпруга си изглеждаше неспособна на неотработени жестове.

— Сигурно мога.

— Защо?

— Защото всъщност съм доста добра в работата си.

Бети се усмихна сякаш на себе си.

— Странна професия за жена — отбеляза.

— Всички го казват.

— Наистина ли?

Знаех си, че ще се ядоса, ако я сравня с мнозинството.

— Аха — потвърдих. — И обикновено го казват по същия начин като вас.

— Омъжена ли сте?

— Не, не съм.

— Разведена?

— Да.

— Значи не сте лесбийка.

— Това, че съм била омъжена, не го доказва.

— Лесбийка ли сте, или не?

— Мисля, че това няма нищо общо с работата.

Бети се вторачи в мен за секунда. Между свършените й вежди се появи малка свършена бръчка.

— Изразявате се доста дръзко, мис Рандъл.

— О, мога да бъда много по-дръзка, мисис Патън.

Тя се смръзна за миг, после се обърна към съпруга си.

— Боя се, че тя няма да свърши работа, Брок.

— За бога, Бети. Може би поне за миг трябва да престанеш да се заяждаш.

Бети отново застина на мястото си. После остави чашата и чинийката си на масичката, изправи се без усилие, с грацията на танцьорка, и излезе от стаята, без да каже нищо повече. Гледах съпруга

й, докато той я следваше с поглед. В очите му нямаше нищо, което да издава чувствата му към нея. Може би точно това чувстваше.

— Не обръщай внимание на Бети — каза накрая. — Понякога не е лесна.

— Представям си — отвърнах.

Той се усмихна.

— Тя би предпочела някоя по-малко привлекателна млада дама.

— Опитвам се.

Той се усмихна широко.

— Но не успяваш.

Кимнах.

— Дъщеря ви се казва Милисът?

— Да, Мили.

— Кога изчезна?

— Не е изчезнала — отбеляза Брок. — Избяга.

— Кога?

— Ами днес е сряда. — Той се наведе и погледна календара върху бюрото си. — Не този понеделник, а, въ, миналия.

— Десет дни? — попитах аз.

— Знам, че ти се струва доста време, но в началото не се разтревожихме много.

— Правила ли го е и преди?

— Ами да, в известен смисъл. Гостувала е на някоя приятелка за по няколко дни.

— Без да ви предупреди.

— Знаеш колко непокорни са тийнейджърките.

— Не се опитвам да съдя нито дъщеря ви, нито вас, мистър Патън. Търся откъде да започна.

— Имам снимка — каза той.

Измъкна един кафяв плик от чекмеджето на бюрото си и ми го подаде. Извадих снимката и я разгледах. Беше с добро качество, не като ярките годишни фотографии в картонени рамки от училище. Видях хубаво момиче на около петнайсет, с права руса коса и правилните черти на майка й. В образа на снимката нямаше никакъв живец. Очите й бяха празни. Лицето й беше като маска.

— Хубава е, нали? — отбеляза Брок.

— Аха. Голяма ли е приликата?

— Разбира се. Защо питаш?

— Просто в повечето случаи хората в действителност изглеждат по-отпуснати, отколкото когато се снимат в студио.

— Мили изглежда точно като на снимката — каза той.

— Може ли да я задържа?

— Разбира се.

— Знаете ли с какво е била облечена в деня, когато е избягала?

— Не, съжалявам. Тя има толкова много дрехи.

— Взела ли е нещо със себе си?

Той поклати глава с престорената безпомощност, която мъжете обичат да си придават, когато говорят с жени.

— Някакви предложения откъде да започна? — попитах аз.

— Можеш да поразпиташ в училището ѝ.

— Кое е?

— „Пинкет“. В Белмонт. Директорката се казва Полин Плъм. Полин Плъм. От „Пинкет“. Колко мило.

3

— Как ти се видя? — попита Джули.

Джули седеше пред големия прозорец в мансардата ми в Южен Бостън, откъдето светлината струеше косо и огряваше статива ми, който хвърляше удължена сянка на пода. Точно до сянката, в най-топлото петно от осветения под, лежеше по гръб моята Роузи, порода бултериер, с вирнати във въздуха крака и обърната настрани глава, за да може да наблюдава закуската ни с едно око.

— Висок, със симпатични бръчици край очите. Страхотна коса.

— Готин?

— Малко самовлюбен.

— Но ти хареса?

— Не особено.

Джули отхапа от сусаменото хлебче и отпи от кафето си.

— Богат?

— Така изглежда. Огромна къща, прислуга, игрище за крокет, стрелбище, изглед към реката.

— В Саут Нейтик?

— Там все още е останала земя. Имението е огромно.

Роузи се надигна, доближи се и седна по типичния за бултериерите начин, със задник на няколко сантиметра над пода и изпъната опашка, за да балансира гърба. Сега ме гледаше втренчено и тесните ѝ черни очи бяха неумолими в желанието си за дял от закуската. Отчупих парче кифла и ѝ го подадох.

— Ами жена му?

Бях отпила от кафето, затова не можах да отговоря, а само поклатих глава.

— Значи не харесваме жена му — каза Джули.

Глътнах кафето.

— Никак дори. Арогантна, безупречна, излъчваща снизходително презрение.

— Боже, как мразя безупречни жени. Двамата разбират ли се?

— Май не. Останах едва ли не с впечатлението, че го ревнува от мен.

— О, не. Той да не те е харесал?

— Може би.

— Е, не е толкова лошо. Висок, сбръчкан, богат и заинтригуван.

— И женен.

— Това невинаги е пречка.

— За теб е.

— Ами да, но Майкъл и аз се разбираме. А дори да поискам да му изневеря, трябва да наема детегледачка.

Мисля, че Джули винаги е искала да имам някаква връзка, за да ѝ разказвам после за нея.

— Как са децата? — попитах аз.

— Майки направи откритието, че ако не яде, аз се побърквам.

— Хубаво е да имаш изобретателно дете.

— Това малко чудовище не хапва нищичко освен макарони, полети с масло.

— Е, и?

— Не е достатъчно.

— О, глупости. Някои се чувстват добре и с много по-малко.

— Той има нужда от белтъчини и зеленчуци.

— Сигурно хапва от тях, когато не го гледаш. Ти си социален работник с медицинско образование. Психиатър. Какво би казала от професионална гледна точка?

— Това е една от малкото области, в които упражнява контрол — отвърна Джули. — Не мога да го накарам да яде насила.

Кимнах окуражително.

— Точно както с приучването да използва тоалетната — отбеляза тя.

— Че ти нямаше ли проблеми с това?

— И какво да обясня на педиатърката, когато ми каже, че той не се храни добре?

— Кажй ѝ, че детето ще го преодолее.

— Е, разбира се. Лесно ти е на теб... като нямаш деца.

— Какво толкова казах — само ти зададох няколко въпроса. Освен това имам Роузи.

— Която глезиш ужасно.

— Е, и? Накъде биеш?

Джули довърши сандвича си.

— Нямам търпение...

— ... да си родиш деца! — довърших аз вместо нея.

И двете се разсмяхме.

— Майчината клетва — отбеляза тя. — На колко години е момичето, което издирваш?

— На петнайсет.

Свършихме със закуската и започнахме да редим чиниите в миялната машина.

— Хубава ли е?

— Ела в кабинета ми, ще ти я покажа на снимка.

Кухнята беше в средата на апартамента. Зад нея беше спалнята.

В източния край рисувах. В западния беше кабинетът. Отидохме с Джули до бюрото и погледнахме снимката на Милисът Патън. Роузи ни последва и се плъсна на пода до мен. Знаех, че е раздразнена. Никога не можеше да разбере защо просто не си стоя кротко до мястото, където спи.

— Е, не е с лилава коса и обица на носа — каза Джули.

— Поне не на снимката.

— Ако нещата вкъщи са наред, децата не бягат.

— Вярно. Но понятието за „наред“ е много различно за различните деца.

— И откъде ще започнеш с търсенето на това момиченце?

— От лесното. Ще се обадя в полицията и ще ги питам дали не са прибрали някоя малолетна, която прилича на Милисът, или пък не са намерили някой неидентифициран труп, който може да е на Милисът.

Джули поклати глава, сякаш за да пропъди тази мисъл.

— Направи ли го вече?

— Аха. Няма съвпадения.

— Добре. И сега какво?

— Какво става с младите момичета, когато избягат от къщи?

— Стават проститутки — отвърна тя.

Кимнах.

— Това каза ли го на родителите й? — попита.

— Не.

— Ами ако я намериш и тя откаже да се върне?

— Ще настоявам — отвърнах.

— Ами ако вече има сводник?

— Почти винаги имат сводник.

— Може би трябва да помолиш Ричи да дойде с теб.

— Не мога да върша тази работа, ако постоянно трябва да моля бившия си съпруг да ме пази.

В настъпилата тишина чувах тътена на камионите, които се движеха бавно по Конгрес стрийт, за да разтоварят или натоварят материали от строежа на новия тунел.

Така и не разбрах защо се зае с тази работа — каза Джули.

— Знам.

— Може би, ако ми дадеш разумно обяснение...

— Изкарвам пари, за да мога да рисувам.

— Не трябва ли да изкарваш достатъчно от рисуването?

— Всяко нещо с времето си — отвърнах аз. — Освен това с него изкарвам пари и за да взема магистърската степен.

— Което се опитваш да направиш още от времето, когато няха деца.

— Всяко нещо с времето си — повторих аз.

— Съни, познавам те цял живот и продължавам да не те разбирам.

— Поне го съзнаваш.

Джули погледна часовника си.

— Господи. Закъснявам, закъснявам. Обичам те, сладурче, нали го знаеш?

— И аз те обичам, Джули.

Прегърнахме се и тя си тръгна. Погледах снимката на Милисът още известно време. После качих Роузи в колата и поех към училище „Пинкет“.

4

Полин Плъм от „Пинкет“ напълно оправдаваше името си, предполагало аристократичен произход. Беше висока, слаба и суха, с голям нос и специфичния изискан протестантски акцент, преподаван на момичетата в колежа „Смит“ и „Маунт Холиуок“, който се постига със здраво стискане на зъбите, докато говориш. Беше облечена в една от онези отвратителни широки шарени рокли, които стоят еднакво на момичета, жени и крави. Представяйки се, държеше да разбере, че тя е „мис Плъм“.

Разговаряхме в кабинета ѝ на първия етаж в основната бяла дъсчена сграда на училище „Пинкет“. Аз седях във висок стол от кленово дърво с малка плетена възглавничка, а мис Плъм се беше настанила в кожен въртящ се стол с висока облегалка, здраво стъпила на земята и сплела пръсти върху бюрото си.

— Милисът Патън не е много трудолюбива ученичка — каза тя.

— Как така?

— Умна е, поне така изглежда. Но ѝ липсва всякаква мотивация.

— Има ли слаби оценки?

— Да, но това не е всичко. Не е активна в учебната дейност. Не спортува. Името ѝ не фигурира в годишника на училището, не се занимава с извънкласна дейност.

— Тя не живее ли тук?

— Не, ние нямаме общежитие.

— Има ли някакви близки приятели?

— За съжаление не познавам такива.

— Няма ли приятелки, при които би могла да отиде, без да предупреди родителите си?

— Никакви.

— Възможно ли е да има приятели, които вие не познавате?

— Възможно е — отговори мис Плъм. — Но аз следя отблизо възпитаничките си, а след като се обадохте, специално проверих отново как стоят нещата с Милисът.

— Някакви гаджета?

— Това е девическо училище.

— Това не означава, че си няма приятел.

— Според нас срещите трябва да се отложат за един по-късен период — каза мис Плъм. — Опитваме се да насочим усилията на момичетата към изграждането им като добре възпитани девойки.

— Бас държа, че вършите адски добра работа.

Мис Плъм се намръщи. Добре възпитаните девойки не говорят по този начин.

— Нашите ученички обикновено продължават образованието си в най-добрите колежи — каза тя.

— Според вас накъде се е насочила Милисънт Патън?

— Боя се, че единствената ѝ възможност е някой двугодишен общински колеж.

— Гадост — съгласих се.

— Учили ли сте в колеж, мис Рандъл?

— Да.

Знаех си, че мис Плъм умира да узнае кой точно, но бях твърде своенравна, за да ѝ кажа, а тя беше прекалено учтива, за да попита. Познавам много хора като нея, които не могат да си съставят мнение за теб, докато не разберат в кой колеж си учила, какво работят баща ти или мъжът ти и къде си израснала. Бях сигурна, че според разбиранията на мис Плъм добре възпитаните девойки не стават частни детективи.

— Та какъв беше проблемът с Милисънт Патън? — попитах аз. — Защо е останала извън училищния живот? Защо няма приятели, защо да не я приемат в добър колеж, а да иде, не дай си боже, в двугодишен общински?

— Както вече казах, липсва ѝ мотивация.

— Това всъщност не е отговор — отбелязах аз. — А е просто друг начин за описване на проблема.

— Какъв отговор предпочитате, мис Рандъл?

— Защо нямаше мотивация?

— Не мога да кажа. Мога да ви уверя, че проблемът не е в „Пинкет“. Опитахме всички възможни средства, за да я окуражим да участва в учебния процес.

— Познавате ли родителите ѝ? — попитах аз.

— Да.

— И?

— Моля?

— Какво мислите за тях?

— Не съм тук, за да преценявам мистър и мисис Патън.

— Смятате ли, че домашната среда има нещо общо с липсата ѝ на мотивация?

Това не се хареса на мис Плъм. Никоя добре възпитана жена, все едно на каква възраст, която е директор на скъпо девическо училище, не говори за родителите на ученичките си, особено ако са богати и влиятелни и могат да направят дарение на училището. От друга страна, ако проблемът не бе в семейството, вината щеше да се търси в „Пинкет“.

— Ще бъда напълно откровена — казах аз. — Разговарях с родителите на Милисънт. Видяха ми се, хм, доста изкуствени хора. Сякаш разиграваха театър.

Мис Плъм не каза нищо.

— По време на краткото ми посещение в къщата им останах с впечатлението, че не се разбират особено.

Мис Плъм се усмихна с известно неудобство.

— Милисънт е отсъствала десет дни, преди да предприемат нещо, за да я открият.

— Ходили ли са в полицията? — попита мис Плъм.

— Не.

— Това не е ли, хм, обичайната първа стъпка?

— Да.

— Тогава защо са наели вас, вместо да го направят?

— Споменаха нещо за „дискретност“ — отговорих.

— Заможните хора много ценят това.

— Бедните също. Само че невинаги могат да си го позволят. Според вас защо искат да бъде дискретна?

— Ами, предполагам, заради изчезването на Милисънт.

— Защото е нещо срамно?

— Не зная. Мис Рандъл, тези хора са ваши работодатели.

— Това не ги оправдава. Да не спорим, мис Плъм. Сигурна съм, че вие също искате да намеря Милисънт.

Тя отново замълча, като кимна едва забележимо, вперила поглед в сплетените си пръсти. После вдигна очи.

— Аз поддържам традиционните разбирания за образованието. Вярвам в латинския, граматиката и етикета. В математиката, повторението и дисциплината. Теориите за уникалността на всеки човек и за неприспособимостта не ме привличат особено.

Кимнах.

— Но знам две неща за Милисът Патън — продължи тя. — Според мен тя никога не е била обичана. А освен това смятам, че по някое време през тази година се е случило нещо. Оценките и поведението ѝ, макар и никога да не са били образцови, катастрофално се влошиха през последните два срока.

— Нямате ли представа какво може да се е случило?

— Не.

— Смятате ли, че родителите ѝ не се интересуват от нея?

Полин Плъм пое колкото се може повече въздух и го изпусна в дълга въздишка. После, подкрепена от допълнителното количество кислород, каза:

— Точно така.

Кимнах.

— Значи сме съгласни за едно нещо.

— Но са наели вас да я откриете.

— От благоприличие — предположих аз.

Мис Плъм поклати глава. Вече беше отишла по-далеч, отколкото би желала.

— Чака ме цяло училище, мис Рандъл.

— Или пък е избягала по някаква определена причина и те не искат никой да я узнае.

Очите на мис Плъм се разшириха от тревога. Беше твърде добре възпитана, за да обсъжда нещо подобно с жена, която според нея беше завършила общински колеж. Изправи се.

— Надявам се, че ще ме извините.

Казах, че ще го направя, и тя ме изпрати до вратата.

5

Беше четири и половина следобед. С Роузи бяхме ходили в седем приюта. Осмият беше в мазето на една схлупена католическа църква на Сентър стрийт в Джамайка Плейн. Разговаряхме със сестра Мери Джон. Всъщност говорех предимно аз, а Роузи се опитваше да накара сестра Мери да я почеше по корема. Сестра Мери очевидно не си падаше по кучета, защото не обръщаше никакво внимание на Роузи. Помислих си да спомена свети Франциск от Асизи, но реших, че това няма да ми помогне да открия Милисът Патън, за което всъщност ме бяха наели.

Сестрата не приличаше много на монахиня. Беше облечена с фланелка на „Аеросмит“, джинси и мокасини на бос крак. Показах ѝ снимката на Милисът Патън.

— Да — каза тя, след като дълго я гледа. — Беше тук. Каза ни само, че се казва Мили.

— И вече не е тук?

— Не.

— Беше ли малтретирана?

— Не забелязахме — отвърна сестрата.

— Каза ли ви защо е избягала?

— Не. Опитваме се да помогнем, без да любопитстваме.

— А аз трябва да го правя.

Сестра Мери се усмихна. Имаше хубава усмивка за човек, който не обича кучета.

— Знам.

— И защо си тръгна?

— Просто си отиде, без да каже нищо — отвърна сестрата. — Но според мен е станало следното. През ден-два Боби Дойл, който отговаря за малолетните престъпници в тринайсети район, идва тук с понички, прием кафе и си говорим дали не се е появил някой и какво да правим.

— И Милисът го е видяла?

— Дори не точно него. Мисля, че е видяла полицейската кола отвън.

— И е изчезнала.

Сестрата кимна. Погледна под масата Роузи, която се умилкваше с всички сили.

— Какво му става на това куче? — попита тя. — Куче е, нали?

Реших да не отговарям на втория въпрос.

— Искате да я почешете по корема — обясних аз.

Идеята да почеше куче по корема очевидно се стори крайно непривлекателна на сестра Мери Джон.

— Защо според вас е избягала при вида на полицейската кола?

— Сигурно се е страхувала, че са дошли да я върнат вкъщи — отвърна тя.

— Някакво предположение къде може да е отишла?

Сестрата поклати глава.

— Предполагам, че рано или късно ще я намери някой сводник — заяви тя.

— Това, изглежда, е преобладаващото предположение.

— И с право.

— Защо според вас децата постъпват така?

— Не е никак сложно, мис Рандъл. Просто не им харесва вкъщи.

— Сигурно не е само това.

Тя се облегна на сгъваемия си стол и ме погледна по-внимателно. Почувствах, че съм задала уместен въпрос.

— Много хора се задоволяват с лесния отговор — отбеляза сестрата. — Разбира се, че има нещо повече.

— Толкова много бягат от къщи и свършват като проститутки. Почти винаги става така.

— Може би това заслужават, след като бягат от къщи.

— Извинете ме, сестро, но никой не заслужава да прави орален секс с непознати мъже на задните седалки на колите им.

— Разбира се, че не. Аз съм монахиня, а не психиатър, но съм виждала много такива деца и всички те са изпълнени едновременно с чувство за неподчинение и за вина. Неподчинението ги кара да бягат, а вината ги тласка да продават телата си.

— За да могат да избягат и да бъдат наказани и за това.

— Може би.

— Трябва да има и финансова страна — предположих аз. — Все още не са завършили гимназия. Няма социална осигуровка. Не притежават умения, за да ги наемат на работа. Сигурно някои от тях просто няма друг избор, за да оцелеят.

— Обикновено има по няколко причини.

— Тогава какво ги кара да бягат поначало? А в случая с Милисът от богатството?

— Каквото и да има в този дом, то е било непоносимо за нея.

— Малтретиране?

— Може би. Може би ситуация, която е трябвало да бъде разрешена, но тя не е могла да го направи. Или пък просто начинът, по който се е чувствала в тази къща. Знам, че децата не се отказват от сигурния си дом в полза на някаква отчаяно несигурна алтернатива само заради строгостта на скъпите си родители.

— В този дом нещо не е наред — казах аз.

— Така е — съгласи се сестрата.

Роузи се отказа от сестра Мери Джон и побутна крака ми с нос. Почесах я по корема с върха на обувката си.

— Много от тях ли успявате да спасите? — попитах я аз.

— Дори не знам колко. Идват тук. Стоят известно време. После отиват другаде. Едни се оправят с възрастта. За някои успяваме да осигурим психиатрична помощ. Други можем да спасим с молитви. Много от тях, предполагам, изобщо не успяваме да спасим.

— Трудна работа.

— Ужасно трудна в някои случаи — отвърна тя.

— Понякога не ви ли се иска да се откажете?

— Аз съм монахиня — каза сестра Мери. — Вярвам в божествения промисъл. Вярвам, че съм негов инструмент. Не съм се обрела на Христос току-така.

Поседяхме мълчаливо в малката приземна стаичка, облицована с евтина ламперия, върху сгъваемите столове от двете страни на масата. Папките на приюта бяха наредени в кашони покрай стените.

— Ами вие? — попита тя. — Странна професия сте избрали.

— Баща ми е полицай, по-точно беше. Сега е пенсионер.

— И вие искахте да бъдете като него?

— Ами не, всъщност завърших колежа с диплома за социален работник, но исках да стана художничка. Баща ми ме уреди с

полицейска работа, за да се издържам, докато започна да продавам картините си.

— И все още не сте успели?

— Продавам по някоя от време на време и уча вечерно за магистърска степен по изобразително изкуство, така че с тази работа си плащам учението.

— Вече не сте ли в полицията?

— Прекалено йерархична е за мен.

Монахинята се усмихна.

— Често си мисля същото за църквата. А ако преуспеете като художник, ще се откажете ли от това?

— Май че не.

— Ами ако преуспеете в тази работа, ще престанете ли да рисувате?

— Сигурно не.

Сестра Мери се усмихна, сякаш бях казала нещо умно. Отново замълчахме. Тя погледна надолу към Роузи.

— Каква порода е?

— Английски бултериер.

— Като кучето на генерал Патън?

— Да, но от миниатюрния вид.

— Доста прилича на опосум — отбеляза тя.

— Не — възразих твърдо. — Не прилича.

Сестрата сви рамене, изправи се и протегна ръка:

— Успех, Съни Рандъл.

И аз станах. Стиснахме си ръцете. Когато излязох от църквата и закрачих към колата, се взрях по-внимателно в Роузи.

— Опосум ли?

6

Нямаше особен смисъл да обикалям из Бостън и да търся проститутки толкова рано вечерта. Затова отидох да видя Спайк в ресторанчето, наречено „Боб с ориз“, близо до Куинси Маркет, на което беше съсобственик. Беше отворено за вечеря, но беше още рано и доста празно, когато влязох. Спайк беше отзад и говореше по телефона.

— Госпожо — каза управителят на ресторанта, когато влязохме с Роузи. — Съжалявам, но не можете да влезете с кучето.

— Шшшт — отвърнах аз. — Да не искаш да те чуе?

Спайк се обади от дъното на ресторанта:

— Кучето ми е приятел, Хърб, пусни ги да влязат.

Роузи чу гласа на Спайк и опъна каишката, на която я държах. Хърб погледна към Спайк леко смутен, после по-спокойно към мен и Роузи, усмихна ми се и ние влязохме. Спайк затвори телефона.

— Разхождаме нашата ленивка, а?

Издърпа стол от една от свободните маси и аз седнах.

— Роузи не е ленивец — казах. — Нито пък опосум, между другото.

— Никога не съм твърдял, че прилича на опосум.

Той коленичи пред Роузи и я остави да го близне по лицето.

— Нисичко е това куче — отбеляза. — Искаш ли нещо за ядене?

— Не, хапнах вече. Искам да поговорим.

— Разбира се.

Спайк взе една купичка за супа от етажерката за съдове до вратата на кухнята, сложи я на пода и наля вода от една кана. Роузи започна да лочи шумно както винаги.

Една жена със сандали, памучна пола и фотоапарат за еднократно ползване, окачен на китката ѝ, седеше на масата до нас. Срещу нея беше седнала друга жена с твърде тясна фланелка и с прекалено голяма шапка с широка козирка.

— Келнер — каза жената с полата, — бих искала да поръчам.

— Сега сервирам на нея. — Спайк кимна към Роузи. — Ще дойда след малко.

— В ресторанта не е ли забранено за кучета? — попита тя.

— Не, госпожо — отвърна Спайк. — Няма проблем за вас и приятелката ви.

Двете доближиха глави и започнаха да си шепнат. Предположих, че се опитват да разберат дали Спайк ги е обидил.

— Стой тук за минутка, докато обслужва клиентите — подхвърли той.

Едър червендалест мъж се присъедини към двете жени на масата. Беше облечен с карирани зелени шорти, грамадни черни маратонки и оранжева фланелка. Вероятно напоследък беше напълнял, защото всичко му беше малко тясно, с изключение на маратонките, които, изглежда, не бяха използвани досега. Жените му прошепнаха нещо и когато Спайк доближи масата, той го погледна сърдито.

— Какво обичате? — попита Спайк.

— Вие ли обидихте току-що двете дами? — попита мъжът.

— Да — каза Спайк. — Специалитетът на деня е пилешко бурито със салца и черен боб, за осем и деветдесет и пет.

Червендалестият го зяпна. Спайк му се усмихна.

— Искате ли да си помислите, преди да поръчате?

— Не — отговори червендалестият мъж, стана заедно с жените и тримата излязоха.

Спайк отиде до бара, наля си чаша кафе, върна се и седна на нашата маса. Бяхме сами в ресторанта.

— На телефона беше моят агент — обясни той. — Смята, че може да ме уреди с трупата „Кабаре“.

— Дано да стане. Оттук скоро ще те уволнят.

— Не могат да ме уволнят. Аз съм един от собствениците.

— Да, вярно. Толкова ми беше трудно да го повярвам, че все още не мога да свикна с факта.

— Предприемчивост, бейби. От какво имаш нужда?

— Търся едно петнайсетгодишно момиче, избягало от къщи — обясних му аз. — Някакви идеи?

— Има ли си гадже?

— Не знам.

— Приятелка?

— Не знам.

— Ченгетата да са открили тялото?

— Не.

— Опита ли в приютите?

— Днес следобед.

— И не е там?

— Била е, но си е тръгнала.

— Ами щом не е при тях и е все още в града, най-вероятно проституира.

Роузи се търколи по гръб до стола на Спайк.

— Иска да я почешеш по корема — обадих се.

— И аз искам — каза Спайк.

— Но не аз, нали?

Той леко потърка корема на Роузи с върха на обувката си.

— Не, но бившият ти съпруг изглежда страхотен.

— Ще му кажа, че го харесваш — уверих го. — Ако проституира, може би е при Тони Маркърс?

— Съни — усмихна се Спайк. — Всички курви в града са на Тони Маркърс.

— Само че Тони едва ли я познава...

— Според теб президентът на „Дженеръл Мотърс“ познава ли човека, който поставя изтривалките в колите?

— Тогава с кой сводник може да е, ако се е хванала с това? Има ли някой, който се занимава специално с избягали момичета?

— Бяла ли е?

— Да.

— Може би Фараона Фокс — предположи Спайк.

— Той още ли работи на ъгъла на Сейнт Джеймс авеню и Арлингтън?

— Вече не толкова. Сега там са мъжките проститутки. Фараона мести момичетата всяка вечер: събрания, мачове, навсякъде, където има клиенти. Докарва ги с микробус и ги пуска сред тълпата.

Той продължаваше да чеше кучето с крак. Роузи беше застинала в екстазен транс. Никой не издържа да я чеше достатъчно дълго.

— Фараона е гадно копеле — отбеляза Спайк.

— Повечето сводници са такива.

Спайк отпи от кафето си.

— На твое място щях да накарам бившия ти съпруг да ти уреди среща с Тони Маркър. Тони сигурно може да направи нещо за теб.

— Ричи не е в семейния бизнес.

— Но не е и съвсем извън него. Тони иска да е в добри отношения с фамилията Бърк.

— Аз пък не искам.

Спайк сви рамене. Свали крака си от корема на Роузи и го постави на пода. Тя остана да лежи по гръб, вторачена в него с малките си черни като динени семки очички. Той отвърна на погледа ѝ.

— Няма да те чеша повече по корема.

Роузи продължи да го гледа, вирнала крака във въздуха, с едната лапа леко свита. Спайк сложи другия си крак на корема ѝ и започна леко да я чеше.

— Ще ходиш ли да търсиш Фараона? Може би и аз трябва да дойда с теб.

— Да ме пазиш ли?

— Горедолу.

— Аз мога да се пазя и сама.

— То е като безопасния секс — каза Спайк. — Двама пазят по-добре от един.

— Ще се оправя — поклатих глава. — Освен това си имам и злобно полицейско бойно куче.

Спайк погледна Роузи, която лежеше с притворени очи и увиснал език.

— Сигурно ще свърши работа. Пусни я по Фараона и той ще умре от смях.

Прекарах седмицата в компанията на сводници, проститутки и от време на време попадах на някой потенциален клиент, който си мислеше, че съм свободна. Мотаех се на Кенмор Скуеър след мачове на „Ред Сокс“. Разхождах се край Пруденшъл Сентър и се смесвах с тълпите туристи. Скитах из Парк Скуеър и по Чарлс стрийт край градската градина. Обиколих клубовете по Ландсдаун стрийт в часа на затваряне, макар че ми се струваше малко вероятно някой да плаща за секс по Ландсдаун стрийт. Обиколих с надежда и Саут Енд, но там повечето бизнес беше гей.

Времето лети, когато се забавляваш. Изведнъж стана сряда след Деня на труда, а аз все още нямах представа къде се намира Милисът Патън. Тактическата поддръжка понякога помага, а тази вечер имах такава среща.

Нито бившият ми съпруг, нито аз искахме напълно да се откажем един от друг. Вечеряхме заедно всяка сряда и аз очаквах тези вечери повече, отколкото ми се струваше разумно. Той също. Никой от двамата ни не си го признаваше. Стараехме се да не се изразяваме двусмислено. Но разговорът неизменно се въртеше около нас двамата и винаги беше вълнуващ и интересен. В края на вечерта незададеният въпрос дали някога бихме могли отново да спим заедно винаги оставаше без отговор. И двамата го искахме, но никой не се осмеляваше да го направи. Несигурността на тези взаимоотношения беше много по-вълнуваща от брака ни.

— Нали не си забравила, че този уикенд Роузи е при мен? — каза Ричи.

— Има нова пижама — отвърнах аз. — И пита дали може да си донесе албумите на Лу Рийд.

Ричи се усмихна. Винаги беше хубаво, когато се усмихваше. Имаше широка челюст и голяма уста и ми харесваше как се открояват бръчките около устата му. Наля малко червено вино в чашата ми, а после и в своята.

— Която и да е тая Лу Рийд — каза той.

Вечеряхме в Кеймбридж, в малък ресторант с европейска кухня, който се казваше „Сол“. Ричи беше облечен със син блейзър и колосана бяла риза с отворена яка. Имаше здрав тен, сякаш прекарваше много време на открито, и як врат.

— Нещо ново в ресторантския бизнес?

— Все същото — отговори той, въртейки в ръце чашата с вино.

— Все по-големи печалби и главозамайващ успех.

Ръцете му бяха чисти и силни. Винаги съм мразела мъже с нежни ръце.

— Започна с голям начален капитал — отбелязах.

— Да.

Сервитьорката донесе черешова супа за двама ни. Отпих от виното, докато тя сервираше. Когато си тръгна, казах:

— Това беше гадно. Извинявай.

— Всичко е наред.

— Какъвто и да е бил началният капитал, ако изкарваш печалба, значи вършиш добра работа.

— Така е.

Хапнахме от супата и пихме още малко вино. Ресторантът беше пълен. Седяхме близо един до друг на маса за двама. Напрежението между телата ни беше почти осезаемо.

— Имаш ли нужда от пари? — попита Ричи.

— Не.

— Парите са чисти. От печалбите на заведенията.

— Началният капитал не е бил чист.

Той сви рамене.

— Хайде да не започваме отново.

— Не, и аз не искам. Добре съм с парите. Благодаря ти, че ме попита.

— Продаде ли някакви картини?

— Една-две. Недостатъчно.

— А детективчето изкарва ли нещо?

— Детективчето?

— Това обижда ли те?

— Разбира се, че не — отговорих. — Всички жени обичат умалителните.

— За мой късмет.

— Да, спомням си.

Разсмяхме се. Всеки израз на чувства — смях, гняв, обич — заплашваше да излезе извън контрол, когато бяхме заедно. Животът без този пулсиращ заряд изглеждаше невъзможен. Както и животът с него. Сервитьорката се появи отново.

— Свършихте ли със супата?

И двамата не искахме повече.

— Хареса ли ви? — попита тя.

— Чудесна беше — успокои я Ричи. — Просто си оставяме място за второто.

Тя се усмихна и отнесе чиниите ни.

— Не е ли странно? — отбеляза той. — И двамата обичаме да ядем, но когато сме заедно, сякаш губим апетит.

— Това не са обикновени вечери.

— О, значи си забелязала.

— Да.

Сервитьорката се върна със свинско филе за Ричи и печена гъска за мен.

— Излизаш ли с някоя напоследък? — попитах го аз.

— Да, с няколко.

— Нещо сериозно?

— Само за теб съм сериозен.

— Това сигурно не е най-добрата идея на света — казах аз.

— То не е идея, Съни. А чувство.

Гласът на Ричи прозвуча напрегнато и остро. Напомни ми колко опасен можеше да бъде. Никога не беше проявявал това към мен и смятах, че никога нямаше да го направи. Но беше толкова приятен и симпатичен със специфичните си ирландски маниери, че другите хора понякога го преценяваха погрешно.

— Чувствата се променят — казах.

— Вероятно — отговори Ричи. — Но не и тези.

— Знам.

— Всички жени, с които излизам, знаят правилата. Казвам им, че ако мога да съм с теб, веднага ще го направя.

— Знам, че не мога да си представя живота без теб. Но не знам как да живея с теб.

Ричи бавно кимна. Темата беше позната.

— Не е само семейната история, нали?

— И тя не облекчава нещата. Баща ми е ченге, а твоят — гангстер.

— И все пак е мой баща — каза той.

— Да. Освен това аз съм детектив, а ти си... — Свих рамене.

— Управител на ресторанти.

— Носиш пистолет — отбелязах аз.

— Ти също. Не е само семейната история, нали?

— Не — отвърнах. — Не е.

Поклатих глава. Помълчахме известно време. Ричи си пое дълбоко въздух и бавно издиша през носа.

— Е — попита най-сетне, — как е гъската?

Вторахих се в чинията си, за да се съсредоточа.

— Изглежда добре — отговорих.

И двамата не бяхме хапнали нищо. Ричи се усмихна. Започнахме да ядем. Беше вкусно. За известно време настъпи тишина.

— Искаш ли нещо? — попита той.

— Защо питаш?

— Познавам те. Наблюдавам те от дълго време. Имаш нужда от нещо, но не искаш да ме помолиш.

— Господи — казах. — И ти трябва да станеш детектив.

— И да предам дедите си?

Усмихнах се.

— Та от какво имаш нужда? — повтори Ричи.

— Работата е там, че ще изглеждам ужасна лицемерка.

— Трябва ти нещо, което аз мога да направя, защото семейството ми се занимава с рекет — каза той.

— Да.

— Може би не си лицемерна, а само непоследователна.

— А глупавата последователност...

— ... е плашилото на малките умове — довърши Ричи.

— Точно така.

Отново замълчахме. Ричи ме гледаше и чакаше. Погледнах в чинията си. Бях изяла съвсем малко. Лоша работа. Наистина беше вкусно. Ричи също почти не бе докоснал храната си.

— Хайде следващия път да вечеряме на някое отвратително място — предложи той. — Поне няма да бъде такава разхищение, ако пак не ядем.

Усмигнах се и отпих от виното си.

— Трябва ми услуга от Тони Маркърс — казах.

— Добре.

— Търся избягало от къщи петнайсетгодишно момиче и трябва да разбере дали проституира.

— Най-вероятно.

— Трябва да знам със сигурност, а и къде точно го прави.

— И какво ще предприемеш, когато разбереш?

— Ще отида да я взема.

— Ами ако не иска да дойде?

— Ще я принудя — отговорих. — Има и по-добри начини да си изкарваш прехраната.

— Тони не познава всички курви в Бостън — отбеляза Ричи.

— Знам, но познава всички сводници.

— Познава хора, които познават всички сводници.

— Това е същото.

Ричи беше подпрял брадичка на юмрука си и бавно кимна.

— Сводникът й може би ще има нещо против.

— Такива са те сводниците.

— Освен ако Тони не му каже две-три думи, разбира се.

Кимнах. Гледахме се в очите. Знаех, че около нас жужи обичайният шум от разговорите и тракането на приборите, но ние сякаш бяхме обградени от невидима стена, която поглъщаше всички звуци. Чувах собственото си дишане.

— Мога да те заведа при Тони — каза Ричи.

8

Срещата ми не вървеше добре. Той беше адвокат, сигурно с две години по-млад от мен, и правеше кариера в голяма фирма. Бяхме се запознали във вечерния университет, в междучасието. Все още се опитвах да взема магистърска степен по изобразително изкуство. Той се беше записал на курс за оценител на произведения на изкуството. Казваше се Дон Брадли. Беше слаб, приличаше на тенисист и се обличаше добре. Косата му беше малко прекалено пригладена назад, но никой не е съвършен. Разбрахме се да прием по нещо някоя вечер.

— Не мога да го разбера тоя професор — каза Дон, когато направихме поръчката си. — Кучият му син не ни разрешава да си водим бележки или да го записваме. Как очаква да научим нещо?

— Може би иска просто да го слушате.

— Слушам, но после не мога да си спомня дори половината от казаното.

— И да гледате — добавих. — Може би иска да гледате картините.

— И ако не си водя бележки, откъде да знам какво гледам?

— А собствената ти реакция?

Дон се засмя и поклати глава.

— Да, разбира се. Значи ти си истинска художничка, Съни?

— Рисувам.

— Имаш ли си ателие и всичко останало?

— Имам една мансарда във Форт Пойнт. Там живея и рисувам.

— Сама ли?

— С един бултериер.

— Питбул?

— Не, бултериер. Бултериерите нямат нищо общо с питбулите.

— Да, всички така казват — каза Дон.

Дойдоха напитките. Мартини „Белведере“ за него. Чаша „Мерло“ за мен. Дон изпи половината на един дъх.

— Значи работиш в голяма фирма?

— Да. „Коун Оукс и Белдинг“, на Стейт стрийт. Побъркват ме от работа.

— Сигурно е трудно.

— Трудно е, ако искаш да стигнеш.

— Докъде?

— До върха — отговори Дон. — Искам да стана партньор във фирмата.

— И какви са ти шансовете?

— Ами — той довърши мартинито си и се огледа за келнера — в денонощието има двацет и четири часа и ако не измисля нещо полезно, което да правя през двацет от тях, не заслужавам да стигна догоре.

— Четири часа сън?

Келнерът усети колко е закъсал и му донесе още едно мартини. Дон ми се ухили над ръба на чашата. Отпи и я остави на масата.

— О, мила моя — каза. — Четири часа сън, ако нямам среща.

Усмивката му се разшири.

— Енергичен си, а? — попитах.

— Точно така.

Бяхме в един бар в Соунси, където повечето клиенти изглеждаха като анорексични модели от списание за висша мода. И мъжете, и жените. Така и не успях да схвана защо кльоцавите сърдити хора не излизат от мода.

— Какво специализираш в правото? — попитах го аз.

Той отново ми се ухили. Беше облечен като брокерите от големите компании: тъмен костюм, раирана риза. Светла копринена вратовръзка на дребни шарки. Бих заложила по-голямата част от апартамента си, че ако си съблече сакото, отдолу ще носи тиранти.

— Печеля дела — отговори той.

— Специалист по съдебни спорове?

— Точно така, бейби. Бива си те. Повечето от момичетата, с които излизам, не могат да различат специалистите по съдебни спорове от хората, които съставят споразумения за попечителство.

— Може би трябва да започнеш да излизаш с жени — отбелязах.

— Като теб?

— Да — отвърнах. — Точно като мен.

— Е, ами нали това правя, Съни.

През целия късен следобед и ранната вечер той продължи да пие картини и да ми разказва за най-известните си дела. Към седем и половина се беше натряскал до козирката. Мислех да си тръгна, но не бях сигурна, че ще може да се прибере сам.

— С кола ли си? — попитах го аз.

С кола беше.

— Защо не се приберем с моята? — предложих аз.

— Мога да карам — изфъфли той.

— Разбира се, че можеш. Но нека аз да те закарам вкъщи.

— По-добре ли ще се чувстваш, ако ти караш, Съни?

— Да.

— Тогава давай, бейби.

Заведох го до бордюра и дадох талона за паркинга на момчето. Когато колата пристигна, настаних Дон на мястото до шофьора. Докато се навеждах да го вкарам в колата, бях доволна, че не облякох късата си тясна рокличка. След кратко ръчкане той си спомни къде живее и аз го закарах дотам, някакъв приземен апартамент на ъгъла на Мас авеню и Комънуелт.

Спях на мястото за пожарния кран до бордюра. Той седеше неподвижно.

— Не припадай — казах аз.

Дон се изкикоти.

— Не се тревожи. Свеж съм като репичка — изломоти той.

Седяхме си. Нищо не се случи. Трябва да излизаш, повтаряше ми Джули. Трябва да ходиш по срещи. Не можеш вечно да си седиш вкъщи и да се надяваш, че отношенията ви с Ричи ще се оправят. Слязох от колата, заобиколих и му отворих вратата.

— Излизай, Дон.

— Най-доброто предложение, което съм получавал — отбеляза той и измъкна краката си на тротоара.

Подложих ръка под дясната му мишница и с общи усилия той слезе от колата. После се заклатушкахме по тротоара и по четирите стъпала надолу до входната врата на жилището му. Той успя да намери ключовете си, но ги изпусна, после облегна глава на вратата и отново започна да се кикоти. Намерих ключовете, отворих му и двамата влязохме със залитане в апартамента.

— Едно последно питие преди лягане? — предложи Дон.

— Не, благодаря.

— Не си тръгваш, нали?

— Напротив.

— Ей — каза той.

Обърнах се и тръгнах да си ходя. Дон залитна след мен и ме прегърна изотзад.

— Почакай — каза той.

— Пусни ме, Дон.

— Няма — каза той с надебелял език. — Нощта едва започва.

Притисна се в мен. Бях изумена, че след толкова пиене може да му стане. Зачудих се дали е усетил пистолета на хълбока ми. И да го усещаше, това не го отказа.

— Хайде, Съни, отпусни се.

Започна да ме бута към кушетката. Поех дълбоко въздух и издишах. После стоварих едното от петсантиметровите си токчета върху пръстите на крака му и го завъртях, сякаш гасях цигара. Той изпищя и ме пусна. Отворих вратата и се обърнах да го погледна. Подскачаше на един крак, повтаряше „кучка“ и се опитваше да не падне. И беше пиян до козирката.

— Лека нощ — казах аз. — И ти благодаря за чудесната вечер.

После подкарах обратно към Южен Бостън, мислейки си, че има и по-лошо от това да си седя вкъщи и да се надявам отношенията ми с Ричи да се оправят.

9

Седях срещу Тони Маркър във вътрешното помещение на един от неговите ресторанти, „Лисицата на Бъди“. Бях единствената жена, както и единствената бяла сред присъстващите. Тони имаше бохемския чар на киноартист от старите филми. Ако тогава наемаха чернокожи. Освен това имаше най-едрия бодигард, който бях виждала някога. Напомняше ми за ниските мъже, които познавах, с огромни бойни кучета. Облегнат на стената в офиса на Тони, навъсен като буреносен облак, Джуниър може и да беше по-малък от щата Делавър. Но със сигурност беше по-голям от Роуд Айланд.

— Имаш добри препоръки — каза Тони Маркър. — От Ричи Бърк и моя човек Спайк.

— Спайк ли?

— Да. Обади ми се тази сутрин.

— Спайк се навърта наоколо — отбелязах аз.

— Вярно — каза Маркър. — Все още ли си омъжена за Ричи?

— Не.

Той се усмихна и погледна Джуниър.

— Приятелски развод — каза той на Джуниър.

Джуниър не приличаше на човек, който разбира значението на „приятелски“. Нито имаше заинтересован вид. Тони се облегна назад в стола си и погледна ръкавите на синия си костюм, за да се увери, че маншетът на ризата му се подава точно колкото трябва.

— Значи търсиш някаква курва, мис Съни?

— Петнайсетгодишна. Избягала от къщи.

Тони се усмихна.

— Може би е била такава, но щом е на улицата, значи е курва.

— Както и да е. Искам да я намеря.

— Защо?

— Наеха ме, за да го свърша.

— Значи наистина си детектив.

— Да.

— Не приличаш много на детектив.

— И ти не приличаш на сводник.

Тони се засмя.

— Бива си я, а? — обърна се той към Джуниър.

Джуниър кимна.

— Да ме наречеш сводник е все едно да кажеш, че Хенри Форд е автомонтьор — рече Тони.

— Можеш ли да ми помогнеш да намеря това хлапе? — попитах.

— Разбира се. Ако проституира, ще я намеря.

— А ако не го прави, ще го разбереш ли?

— Освен ако не работи на другия край на щата.

— Сигурно не.

— Ако бачка на изток от Спрингфийлд, ще я намеря. Уорстър, Лин, Лоурънс, Лоуел, Ню Бедфорд, Фол Ривър, навсякъде са мои.

— Но не и в самия Спрингфийлд, така ли? — попитах само за да кажа нещо.

Мъже като Тони Маркъс обичат да говорят, особено на жени.

— Спрингфийлд е в Хартфорд — обясни той. — Територията е на фамилията Спайс.

— И как ще действаме?

— Сигурна ли си, че ще действам?

— Предполагам, че не ме повика тук само за да ми откажеш лично.

Тони се ухили.

— Знаеш ли, че познавах баща ти?

— Не.

— Не успя да ме спипа. А адски се стараше, копелето.

— Не знаех, че е работил в отдела за борба с порока.

— Когато работеше по моя случай, беше в отдел „Убийства“ — каза Тони.

Това беше, за да ме уплаши, в случай че Джуниър вече не го беше направил. Запазих спокойствие.

— Та как ще намерим Милисът Патън?

— Имаш ли снимка? — попита Тони.

Бях направила копия от оригинала, който ми даде баща й. Извадих една. Тони я погледна и бавно кимна.

— Ще изкара мангизи — отбеляза.

— А ще спести ли?

— Разбира се, че не — отвърна той, без да вдига поглед от снимката.

Чаках. След малко Тони подаде снимката на Джуниър.

— Направи няколко копия. Разпространи ги. Разбери дали работи при нас и кой е сводникът ѝ.

Джуниър взе снимката и продължи да подпира стената. Тони ми намигна.

— Джуниър, мисля, че няма да имам проблеми със Съни Рандъл, докато излезеш и дадеш снимката.

— Не съм я претърсил — отвърна бодигардът.

— Ще рискувам — каза Тони. — Тръгвай.

Джуниър ме изгледа, после кимна и излезе от офиса. Тони се облегна назад на въртящия се кожен стол с висока облегалка и качи краката си на бюрото. Обувките му бяха със златни верижки.

— Аз съм доста лош човек — каза.

— Чувала съм.

— Много жени не биха посмели да дойдат тук сами.

— Много хора — поправих го.

Той се засмя.

— Шибана феминистка, а?

— Двете неща май взаимно се изключват — отбелязах.

— Не се ли страхуваш?

— Не още.

— Може би просто го прикриваш.

— Може би.

Той поклати глава.

— Неее. Виждал съм твърде много уплашени хора, за да ме заблудиш. Ти не се страхуваш.

— Нямах причина да ми направиш нещо лошо — казах.

— Засега не — съгласи се той.

— А освен това знам, че не искаш да имаш проблеми с фамилията Бърк.

— С никого не искам да имам проблеми. Печеля добре.

— Видя ли?

Тони отново се усмихна.

— И все пак, ако реша да ти направя нещо лошо, може би ще се уплашиш.

— Хайде да почакаме — предложих аз. — И тогава ще разберем.

— Ще ти помогна за този случай, Съни. Ричи ме помоли. Спайк ме помоли. Така че ще ти помогна. Но гледай да не ме прецениш погрешно.

— Никакви грешки — обещах. — Разбирам защо ще послужиш на Ричи, но защо и на Спайк?

Тони се ухили.

— Спайк ми харесва.

— Не знаех, че лошите хора като теб изобщо могат да харесват някого.

— Разбира се. Само не позволяваме това да ни пречи на бизнеса.

Единствената самостоятелна изложба в живота ми беше в една малка галерия на Саут стрийт. Критикът на „Глоуб“ ме бе описал като „примитивист със силни репрезентационни импулси“. Не продадох много картини, но ми беше приятно да имам своя дефиниция. А сега, докато стоях в ъгъла на мансардата, който служеше за ателие, и рисувах на утринното слънце, се чудех дали „примитивист“ не е просто друго определение на „аматьор“. Работех с маслени бои, като се опитвах да нарисувам изглед от Китайския квартал откъм Тайлър стрийт. Никога нямах достатъчно време, за да отида на място и да разпъна статива, така че работех по памет и по пет-шест снимки, които бях направила. Приличаше на Китайския квартал. Дори приличаше на Тайлър стрийт. И сградата на преден план приличаше на китайския ресторант, който се виждаше от мястото, откъдето бях снимала. Но нещо в картината не беше наред и в момента не можех да измисля как да го оправя. Понякога си мислех, че художествената критика се свежда до неопределими термини като наличието на завършено послание в картината. В моята липсват послание. Така беше с повечето ми картини... поне засега. Опитах се да подсиля цветовете, отстъпих малко назад и погледнах картината на слънчевата светлина от източните прозорци, която показваше цветовете такива, каквито са.

— „Примитивно — казах на глас, — със силен репрезентационен импулс.“

Научавах разни неща, но много бавно. Все още ходех на курсове и щях да си взема магистърската степен, защото мразя да оставям нещата недовършени. Но знаех, че това няма нищо общо с работата ми. Трябваше сама да се науча как да рисувам. Други художници понякога можеха да ми покажат какво да не правя, но те самите не знаеха защо правят нещата по един или друг начин. Така и не срещнах някой, който да ми каже как да рисувам. Останалата част от учебната работа беше теория и преглед на критиката. Беше интересно. Обичах да научавам разни неща от сорта на твърдението на Кенет Кларк, че

изкуството едновременно формира и отразява културата, от която е произлязло. Но това не ми помагаше да изобразя една завършена Тайлър стрийт. Трябваше сама да го измисля.

Роузи спеше на леглото ми с лапа върху носа. Внезапно се събуди, скочи на пода и отиде до вратата. След миг звънецът иззвъня, Роузи се завъртя няколко пъти, хвърли се към вратата и излая, силно махайки с опашка. Обикновено това означаваше, че идва баща ми или Ричи. Отидох да отворя.

Бях права. Беше баща ми. За съжаление с него беше и майка ми.

— Да не би да ти пречим? — попита тя.

— Не, рисувах. И без това трябва да прекъсна за малко.

Баща ми клекна на пода до Роузи и я остави да го близне по носа. Беше интересна гледка, тъй като баща ми има конструкцията на нисък ковач.

— Господи, Фил, внимавай с коляното — обади се мама.

Преди петнайсет години в престрелка при ареста на убиец на три жени бяха улучили капачката на лявото му коляно. Хирургът ортопед я беше сглобил отново и въпреки че леко накуцваше и понякога го болеше, лявото му коляно издържаше толкова, колкото и дясното. Знаех го. Той също го знаеше и според мен майка ми също го знаеше. Но, така или иначе, винаги го предупреждаваше.

Двете с майка ми отидохме в кухнята и аз направих кафе. Тя беше донесла сладкиш с малинов пълнеж. Почти винаги носеше нещо. Баща ми се изправи, дойде в кухнята и си взе едно парче от сладкиша.

— Фил, измий си ръцете, за бога. Кой знае какво е близало това куче.

Баща ми ми намигна и отхапа от сладкиша. Когато пораснах, разбрах, че в основата на взаимоотношенията им беше умението му да не й обръща внимание. Дори да го забелязваше, тя, изглежда, не му отдаваше голямо значение.

— Е, поне не се опитвай да ме целунеш с тая кучешка лига по лицето си.

— Може да се наложи, Ем — каза баща ми. — Ти си дяволски неотразима.

Пихме кафе и ядохме сладкиш на кухненската маса, а Роузи непрестанно подскачаше край нас и просеше. Баща ми отчупи едно царче и й го подаде.

— Фил — обади се майка ми, — не трябва да я храниш от масата.

— Разбира се — съгласи се баща ми.

— Как вървят курсовете? — попита майка ми.

Обичаше да ме смята за студентка от горните курсове. Така минаваше за по-млада, а и учението беше по-стабилно занимание от професията на частен детектив.

— Добре — отвърнах аз. — Вземам само по един курс на семестър, защото нямам повече време.

— Така следването ти няма ли да продължи много дълго?

— Да.

— А това не отлага ли момента, в който ще станеш художничка?

— Според мен тя и сега е художничка — намеси се баща ми.

— Знаещ какво имам предвид. Да се занимава само с това.

— Може би никога няма да се занимавам само с това. На мен ми харесва и детективската работа.

— Е, това вече е глупаво — възрази майка ми.

— Защото не е подходяща работа за жени ли?

— Не. Защото не е подходяща работа за моята дъщеря.

Кимнах. Баща ми дъвчеше парче от сладкиша, подхвърляше по нещо на Роузи и гледаше недовършената картина на Китайския квартал в другия край на стаята. Не бях сигурна дали изобщо чува какво казва майка ми.

— Никога не съм имала твоите възможности — каза тя. Бях го чувала толкова пъти, че можех да го изрецитирам заедно с нея, ако исках. — Жените от моето поколение се омъжваха, раждаха деца, стояха си вкъщи и ги отглеждаха.

А ти, продължих наум, имаш цяла шведска маса, от която можеш да си вземаш.

— ... цяла шведска маса, от която можеш да избираш — каза майка ми.

По дяволите, промени го, помислих си.

— Можеш да станеш каквато си поискаш и защо трябва да се откажеш от тази възможност и да избереш тази глупава детективска работа...

Сега ще поклати глава.

Тя поклати глава.

Не мога да го разбера.

— Не мога да го разбера.

— Харесва ми детективската работа. Нали си спомняш, че бакалавърската ми степен е свързана със социалната помощ.

— А освен това си толкова хубава — въздъхна майка ми.

— Чувате ли се с Ричи? — попита баща ми.

— Видяхме се преди три дни. Вечеряхме заедно.

— Как я карате?

— Как да я карат — обади се майка ми. — Нали са разведени.

— Разбирате ли се?

— По-добре, отколкото когато бяхме женени — отвърнах аз.

Баща ми се усмихна, сякаш напълно ме разбираше.

— Работата е там, че наистина сме свързани, и разведени или не, връзката между нас е доста силна.

— Разводът прекъсва тази връзка — намеси се майка ми. — Не се подвеждай. Нямах нужда от съпруг, а ако решиш, че искаш, защо да е хулиган.

— Ричи не е хулиган.

Майка ми ме изглежда, сякаш бях бавноразвиваща се. Баща ми вдигна Роузи в скута си и я остави да го ближе.

— На мен Ричи ми харесва — каза той, сбърчил лице от целувките на Роузи. — Той е точен човек, доколкото знам. Не обичам нито баща му, нито чичо му, въпреки че и те са точни хора.

— Каквото и да значи това — каза майка ми.

— Работиш ли по нещо в момента? — попита ме той.

— Занимавам се с изчезнало момиче. На петнайсет години. Избягало е от къщи.

— Откъде е?

— От Саут Нейтик.

— Мислиш ли, че е в Бостън?

— Предполагам. Ако си от Саут Нейтик, няма да избягаш в Медфийлд.

— Ричи помага ли ти?

— Свърза ме с човек, който може да помогне.

Баща ми кимна.

— Според теб се е хванала с проституция, а?

— Вероятно.

— О, за бога — каза майка ми. — Трябва ли да говорим за бегълки и проститутки?

Майка ми мразеше, когато с баща ми говорехме за работа. Знаех, че се чувства изолирана и че ревнува, когато той говори с мен като с равна. Чудесно.

— Е — каза баща ми, — ако имаш нужда от нещо, обади се.

— Добре.

— Проведохме благотворителен търг миналия месец — каза майка ми. — Събрахме почти хиляда долара за клуба на семейните двойки.

Двамата с баща ми мълчаливо изслушахме подробностите.

11

Тони Маркърс ядеше пържени яйца по мексикански на една маса в задната част на ресторанта „Боб с ориз“, който още не беше отворен. Джуниър беше с него, както и един кльоцав нервен наркоман, който се казваше Тай-Боп и изглеждаше на двацет. Джуниър беше биячът, а Тай-Боп — стрелецът. Спайк седеше на масата на Тони, възседнал стола, с ръце върху облегалката.

— Търсил си ме — обърнах се към Тони.

— Седни, Съни Рандъл — каза той.

Седнах до Спайк, който ме потупа по бедрото.

— Намерих ти момичето — каза Тони Маркърс.

— Караш ме да се гордея, Тони.

— Проституира за Фараона Фокс.

— Именно тук го чу за първи път — обади се Спайк.

Усмихнах му се.

— Фараона знае ли за мен? — попитах Тони.

— Не.

— Съгласен ли е да се откаже от нея?

— Не сме го обсъждали, Съни.

Облегнат на стената, Тай-Боп сякаш слушаше някаква музика, недоловима за останалите. Потрепваше с пръсти и подскачаше до Джуниър, който стоеше неподвижен.

— Ще му кажеш ли за мен? — попитах.

— Мислех си да те оставя сама да го направиш — усмихна се Тони.

Кимнах.

— Така ще бъде по-трудно — отбелязах аз.

— Може би. Фараона си обича проститутките.

— Като баща им е, а? Няма ли да стане по-лесно, ако му кажеш да ми даде момичето?

— Разбира се — каза Тони и ми се усмихна.

Зачаках. Тони отново се зае с обяда си.

— Но няма да го направиш — казах накрая.

— Ще те оставя сама да го свършиш — повтори той.

Погледнах към Спайк.

— Тони трудно можеш да го разбереш — каза той. — Ще ти помогне да намериш момичето, защото иска да остане в добри отношения с фамилията Бърк, а може би защото просто му е хрумнало да ти помогне. Човек на прищевките.

— Тогава защо спира по средата? — попитах.

Тони продължаваше да яде яйцата. Спайк ми отговори вместо него.

— Защото му е забавно. Иска да види дали можеш да се справиш сама с Фараона.

— Защо?

Спайк сви рамене.

— Защото все още не е сигурен.

— Така ли е, Тони? — попитах.

Той ми се усмихна.

— Да.

Опрян на голата тухлена стена, Тай-Боп се поклащаше в ритъма на невидимия барабанист. Двама сервитьори подреждаха масите в предната част на ресторанта. Джуниър ги наблюдаваше равнодушно.

— Всеки може да се справи с когото поиска — казах. — Въпросът е докъде искаш да стигнеш.

— Може и така да е — каза Тони.

Беше свършил с обяда си.

— Ще ми кажеш ли къде мога да открия момичето?

Тони се изправи.

— Фараона я пуска на различни места. Ти си детективът, ще я намериш.

— Да. Ще я намеря.

Тони ми се ухили, сякаш наистина ме харесваше.

— Успех, мойто момиче.

После кимна на Джуниър и Тай-Боп и те го последваха навън.

— Какво, по дяволите, беше това? — попитах аз.

— Нали ти казах — отвърна Спайк. — Никога не е срещал жена детектив. Според мен иска да провери дали ще се справиш.

— За забавление ли?

- Може би Тони не е феминист — отбеляза той.
- Още по-зле.
- Мога да дойда с теб — предложи Спайк.
- Мислех, че гейовете са пъзльовци.
- Човек се калява, когато израства гей.
- Би ли се изправил срещу Фараона Фокс заради мен?
- И още как.
- Благодаря ти, Спайк. Но мога и сама да се справя.
- Сигурен съм в това — каза той. — Но докъде искаш да стигнеш?
- До края — ухилих се.
- Чух, че си такава — каза Спайк.

12

Едно от нещата, които бях научила за Джули през времето, което беше изминало от първата ни година в колежа, когато живеехме в една стая, беше, че като професионалист тя има репутацията на добър и мъдър съветник, а като личност е истеричка. Точно това винаги ми беше харесвало у нея може би поради собствения ми противоречив характер. Истерията ѝ се прояви с пълна сила на шестия рожден ден на сина ѝ Майкъл, на който бяхме поканени и ние с Роузи въпреки нежеланието си. Двете бяхме каймакът на присъстващите.

Останалите гости бяха пет деца, най-голямото на шест години, дебело облечени, тъй като наистина беше много студено за градинско увеселение, но Майкъл беше поискал пони за рождения си ден. Освен тях имаше две майки, не по-малко истерични от Джули, едно отегчено пони и някакъв тип, облечен като клоун, който разхождаше понито насам-натам.

Бяхме на моравата пред къщата на Джули в изискано предградие. Имаше масичка, върху която с тиксо беше залепена жълта хартиена покривка. Вятърът издуваше висящите краища. Върху масичката имаше около една трета от шоколадова торта и кутия с полуразтопен ванилов сладолед. Няколко деца, включително и Майкъл, се страхуваха от понито. Майкъл се страхуваше и от клоуна.

— Кой иска да поязди? — попита Джули.

Мрачната жизнерадост, която изцеждаше от себе си, извисяваше гласа ѝ до неподозирани регистри. Роузи седеше в скута ми. И тя подобно на мен не обичаше малки деца, но го показваше по-явно. Момиченце в розова рокличка се приближи и я бодна с пръст в ребрата. Роузи изръмжа. Момиченцето веднага отиде при Джули.

— Това куче иска да ме ухапе — съобщи то.

Джули се усмихна налудничаво.

— Добро кученце. Роузи е добро кученце.

— И аз искам да я ухапя — казах на Джули. — Къде е Майкъл старши?

— Навън с другите двама. Това е денят на Майки.

— И то какъв ден — казах аз.

Джули изкриви устните си в някакво подобие на усмивка и бързо поклати глава. Понито се изходи на моравата и тя ме остави, за да отиде да почисти.

Едно момченце, което очевидно не беше схванало предназначението на шоколадовата торта и я беше размазало по лицето си, се доближи заедно с момиченцето, по което Роузи беше изръмжала. Момиченцето остана зад него.

— Това куче хапе ли? — попита момченцето.

— Да — отвърнах.

— Лошо куче.

— Не е нито лошо, нито добро — обясних аз. — Просто е куче.

— Аха!

Усетих как козината на гърба на Роузи се изправя. Преценката ѝ беше безупречна. Джули се появи на вратата на гаража с гребло за сняг и найлонов плик.

— А, вижте майката на Майкъл — посочих я. — Може би ще ѝ помогнете с греблото.

И двете деца изпищяха ужасени от идеята да ринат изпражненията на понито. Но отидоха да позяпат.

Мъжът в костюм на клоун се обади:

— Хайде, деца, кой иска да поязди понито Пип?

Децата се отдръпнаха. Една от майките се опита да качи сина си върху понито, но той така се разрита, че тя се отказа. Джули пусна изпражненията на понито в зеления найлонов плик и го отнесе в гаража. Мъжът в клоунския костюм се наведе към Майкъл и му заговори с клоунски глас:

— Какво ще кажете рожденикът да поязди пръв.

— Не прави това — обадох се аз.

Беше твърде късно. Клоунът вдигна Майкъл на ръце и го сложи върху понито. Майкъл се озова върху животното, от което се страхуваше, благодарение на клоуна, от когото се страхуваше още повече. И изпищя. Гласът му уплаши понито и то подскочи, което подразни Роузи и тя се разляя. Пуснах я на земята, задържах каишката ѝ с лявата си ръка, пристъпих отстрани към понито, което вяло риташе земята със задните си крака, и поех Майкъл с дясната ръка. Джули

изскочи от гаража и се затича през моравата към нас. Майкъл пищеше, плачеше и се опитваше да ме ритне. Роузи вече лаеше с пълна сила по понито, като опъваше каишката с петнайсетте килограма на едва удържана ярост. Джули грабна Майкъл от мен и го прегърна.

— Какво стана, миличък? Какво стана, мама е тук, какво стана?

Майкъл зарева още по-силно, притиснат в прегръдката на майка си. Мъжът в клоунския костюм явно нямаше добра преценка за нещата, защото се наведе към Майкъл и му заговори с клоунския си глас:

— Какво стана? Да не се уплаши от стария мистър Бабълс?

— По-добре мистър Бабълс да се разкара за малко — казах аз.

Джули ме погледна над рамото на Майкъл.

— Какво стана?

— Мистър Бабълс качи Майкъл на понито.

Джули се вторачи в мен, притискайки Майкъл към себе си и потупвайки го по гърба. Роузи продължаваше да лае по Пип.

— Мистър Бабълс?

— Клоунът — обясних аз.

— Той ли качи Майкъл на коня?

— Да — отвърнах аз. — На понито Пип.

Джули бавно се обърна към мистър Бабълс.

— Тъп гадняр — каза тя.

— Хубав език за пред деца — каза мистър Бабълс.

— Майната им на децата — продължи Джули. — Взимай си шибаното пони и се омитай оттук.

— Хей, госпожо, вие ме наехте.

— Изчезвай! — почти изпищя тя. — Измитай се!

Хванах мистър Бабълс за ръката и го отведох настрана. Понито Пип вървеше след него и не обръщаше внимание на Роузи, чийто лай беше преминал в тихо, но непрекъснато ръмжене.

— Дължи ли ви някакви пари? — попитах го аз.

— Няма право да ми говори така.

— Сигурен съм, че Пип е бил шокиран. Платиха ли ви?

— Да.

— Добре тогава, приятелче — казах аз, имитирайки клоунския му глас. — Значи е време двамцата с Пип да си хванете пътя.

Искаше да каже нещо саркастично, но това не е никак лесно, когато си облечен в клоунски костюм под наем, и той го съзнаваше. Отказа се и поведе Пип обратно към камиона си.

Когато оставих Роузи на предната седалка на колата и се върнах, празненството беше свършило. Една от майките обясняваше на Джули, че Майкъл просто е преуморен, че всички много са се забавлявали и са благодарни за поканата. Джули беше успяла да откъсне Майкъл от себе си дотолкова, че да се изправи и да се сбогува, но той остана здраво вкопчен в крака ѝ. Последва събиране на децата, поставяне на коланите в колите, затръшване на врати и след малко на моравата останахме само Майкъл, аз и Джули. Отидох до гаража, взех една кофа за боклук и се върнах, за да събера остатъците от тортата, сладоледа и картонените чинии. Джули седна на един от сгъваемите столове, който се килна настрани върху неравната ливада, и заплака.

— Не те обвинявам — обадих се аз.

Плачът премина в ридание.

— Не обичаш празненствата, нали? — попитах Майкъл.

Той ме гледаше мълчаливо.

— Аз винаги съм ги мразела — казах аз.

— Не мога да се справя — каза Джули. — Дяволски се старая, но нищо не излиза.

Майкъл беше спрял да плаче. Стоеше притихнал до майка си.

— Никой не може — казах. — Вината не е твоя, нито на Майкъл. Просто така се получава.

— Другите хора успяват поне едно празненство да направят — каза Джули.

— Но не са много. А освен това сигурно не би искала да размениш способностите, които имаш, за уменията на един добър организатор на тържества.

— Просто исках да му направя рожден ден като на другите деца.

Майкъл продължаваше да мълчи.

— В ентузиазма си да се самообвиняваш внимавай да не хвърлиш вина върху някой друг — казах аз.

Джули вдигна очи, погледна ме и се обърна към Майкъл. После го прегърна, като говореше и хлипаше едновременно.

— Обичам те, миличък — повтаряше със задавен от сълзите глас. — Мама те обича.

Виждах лицето на Майкъл над рамото ѝ. Нямахте вид, че напълно ѝ вярва.

13

Открих я в един и петнайсет сутринта на Далтън стрийт, зад Пруденшъл Сентър, близо до хотелите от известните вериги и Хайнс Аудиториум. Стоеше близо до бордюра точно до входа за коли пред „Шератон“, облечена в къси бели панталонки, обувки с висок ток и жълт потник на пайети. Подходяща униформа. Механично се усмихна, когато спрях до бордюра. Щом слязох, усмивката ѝ изчезна и тя отново започна да оглежда улицата.

— Милисънт Патън?

Тя се вторачи в мен, но не каза нищо.

— Казвам се Съни Рандъл. Работа като детектив. Родителите ти ме помолиха да те върна къщи.

Без да каже нито дума тя се обърна и хукна надолу по Далтън стрийт към Хънтингтън. С обикновените си обувки я настигнах след около десет крачки. Застанах пред нея, притиснах ръцете и към тялото и я спрях. Не издаде нито звук, но се бореше да се отскубне.

— Милисънт — казах. — Ще ти помогна.

Опита се да ме ритне, но бях твърде близо до нея, а освен това явно нищо не разбираше от ръкопашен бой.

— Да седнем в колата ми и да поговорим — предложих аз.

— Какво става, по дяволите? — извика някой зад гърба ми.

Пуснах Милисънт и се обърнах. Зад мен стоеше висок чернокож мъж в костюм с дълго сако и бяла риза, закопчана догоре, без вратовръзка. Имаше добре поддържана брадичка и къса коса. Беше слаб, но изглеждаше силен.

— Фараона Фокс, предполагам?

— Коя си ти, по дяволите?

— Казвам се Рандъл. Детектив съм.

— От отдела за борба с порока?

— Работа частно.

— Мамка му — каза Фокс насмешливо. — Плащат ти да си вреш гагата?

Кимнах.

— Не можеш да си вреш гагата — обясни ми той. — Най-много на теб да ти наврат нещо.

Шегата му хареса и той се смя повече, отколкото си заслужаваше. В негово присъствие Милисънт Патън не помръдваше, кротка като овчица.

— Милисънт идва с мен, своднико — казах аз.

Фокс спря да се смее. Лицето му се издължи. Ноздрите му се разшириха и кожата над брадата му придоби синкав оттенък. Всъщност действително приличаше малко на фараон. Пъхна дясната си ръка в джоба на сакото.

— Изчезвай от улицата ми, детективке. Веднага. Иначе ще те срежа на две.

Едно от предимствата на жените в подобни ситуации е, че мъжете не ги вземат на сериозно, и вниманието им отслабва.

Извадих пистолета, преди той да успее да измъкне ръката от джоба си. Натиснах предпазителя още докато вадох оръжието и насочих цевта към носа му, на сантиметър от горната му устна.

— Кажи на Милисънт, че трябва да дойде с мен.

— Друг път — каза Фокс.

Блъснах горната му устна с дулото на пистолета.

— Не съм от търпеливите жени. Още не съм застреляла определената бройка сводници за седмицата. Кажи й. Веднага.

— Не можеш просто да ме застреляш на шибаната улица — каза Фараона.

— Аз съм малка сладка блондинка. А ти си голям грозен сводник. Ще умреш. Ще кажа, че си ме нападнал. Кой ще застане на твоя страна?

Не помръдна. Продължаваше да ме гледа. В очите му нямаше нищо човешко. Не помръдвах. Видях как се стегнаха мускулите на врата и раменете му.

— Давай — казах аз. — Вади пистолета. Може би няма да ми стиска. Може би ще се поколебая. — Усмихнах му се. — А може би не.

Продължаваше да упорства, а от очите му прехвърчаха искри на омраза. Но знаех, че започва да губи контрол.

— Хайде да проверим, своднико.

Отказа се.

— Вземи я — каза най-сетне.

— Кажи й.

— Тръгвай с нея — каза Фараона на Милисънт.

— Качи се в колата ми — казах й аз. — Своднико, обърни се и продължавай да вървиш чак до Хънтингтън.

Той отстъпи.

— Как каза, че ти е името, кучко?

— Рандъл — отвърнах аз. — Съни Рандъл.

— Съни Рандъл — повтори той.

Бях застанала в поза за стрелба, насочила пистолета с две ръце към средата на тялото му.

— Тръгвай — казах.

Той се обърна и бавно закрачи по улицата. Предполагах, че няма пистолет. Беше казал, че ще ме среже на две. И все пак се върнах до колата си заднишком. Вече беше толкова далеч, че и най-добрият стрелец нямаше да може да го улучи с пистолет като моя. Прибрах го в кобура, плъзнах се в колата и включих двигателя. Фараона не се обърна. Когато минах покрай него, не погледна встрани. После завихме наляво по Хънтингтън и вече не го виждах.

Милисънт седеше в най-отдалечения край на седалката, опитвайки се да изглежда колкото се може по-малка и смирена.

— Сега всичко е наред — казах аз.

Минахме през Копли Скуеър и Стюарт стрийт и завихме наляво по Баркли. Пред старото полицейско управление бяха паркирани две патрулни коли. По улицата нямаше жива душа. Нямаше и движение. Живачните улични лампи придаваха на всичко леко сюрреалистичен вид.

— Искаш ли да си поговорим?

— За какво? — Милисънт говореше тихо и враждебно. Явно не се смяташе за спасена.

— За причината, поради която си избягала.

Тя поклати глава. Прекосихме Комънуелт авеню. На Бек Бей беше спокойно. Тук уличното осветление беше по-приглушено и се процеждаше през голите клони на дърветата. Самотен скитник спеше в купчина дрехи на една от пейките в търговския център. Милисънт мълчеше и гледаше право пред себе си през стъклото. Лицето ѝ беше тясно, с някаква острота в чертите. Очите ѝ бяха черни или поне изглеждаха такива на оскъдната светлина. Може би щеше да стане красива. А може би не. Вероятно това щеше да зависи от начина ѝ на живот.

— Харесваш Фараона Фокс повече от родителите си — отбелязах.

— Той се грижи за мен — отговори тя.

— Колкото фирмата „Колгейт“ се интересува от пастата за зъби.

— Тоест?

— Той те продава.

Тя поклати глава.

— Загрижен е за мен.

— Той е сводник, Милисънт. Интересуват го парите.

— Не го познаваш.

Тя се сви още повече на седалката, истинско олицетворение на упоритостта, прегърнала коленете си с ръце, вторачена право напред, със затворено в себе си малко остро лице. Беше като онези звезди, които избухват отвътре и стават толкова плътни, че от тях не излиза никаква светлина. Излязох на Стороу Драйв от Бийкън стрийт и поех на запад, а реката остана от дясната ни страна. На другия бряг големите административни сгради в Ийст Кеймбридж разплискваха светлините си по черната водна повърхност.

И двете мълчахме, докато карах покрай реката. Милисът проговори едва когато отминахме сградата на Бостънския университет.

— Вкъщи ли ме караш?

— Не знам.

Изминахме още известно разстояние в мълчание. След моста на Уестърн авеню тя отново се обади:

— Как така не знаеш?

— Трябва да разбере от какво си избягала, преди да те върна обратно там.

— Че теб какво ти пука?

— Може би си е струвало да избягаш.

— Защо просто не свършиш работата, за която са ти платили, и не престанеш да се преструваш?

— Защото не искам — отговорих.

Стороу Драйв беше преминала в Солджърс Фийлд Роуд. Така и не бях видяла къде точно. Минахме покрай Харвард Бизнес Скул и моста Ларс Андерсън. Завих наляво на светофара, като следвах завоя на реката, и влязох в крайбрежния парк. Спрях близо до водата и изключих фаровете. Оставих двигателя да работи заради отоплението.

В три часа сутринта в края на септември беше студено, а Милисът беше облечена в къси панталонки и фланелка без ръкави. Дадох ѝ якето си. Взе го без коментар и се загърна в него.

— Защо спряхме? — попита тя.

Определено ставаше разговорлива.

— За да си поприказваме.

— Ох, моля те.

Замълчах. Реката пред нас беше черна и неподвижна. Изобщо не създаваше впечатление, че тече непрестанно покрай нас на изток.

— Защо избяга? — попитах я отново.

— Не се разбирам с родителите си.

— Защо не?

— Защото са гадни.

Кимнах.

— И не ти липсват.

— Не.

— Ами училището?

— Мразя го.

Отново кимнах.

— И аз никога не съм го обичала особено. Някой от училището липсва ли ти?

— Не.

— А някой изобщо липсва ли ти?

— Не.

— А дали ти липсваш на някого?

Милисът не отговори.

— Как мислиш? — попитах.

— За кое?

— Мислиш ли, че има някой, на когото да липсваш?

— Откъде да знам? Родителите ми са те наели да ме намериш.

— Според теб означава ли това, че им липсваш?

Отново замълча. Но този път беше различно. Сега мислеше по въпроса.

— Не — отвърна тя най-сетне. — Означава само, че се притесняват какво ще си помислят съседите.

— Може би — рекох аз. — Харесваш ли единия повече от другия?

— Не.

— А единият да ти е по-неприятен от другия?

— Не. Мразя ги и двамата.

— Защо?

— Нали ти казах. Гадни са.

— Дай ми пример.

— Майка ми се чука с всички — каза Милисът.

Погледна ме с крайчеца на окото, за да провери как ще приема тази новина.

— Сигурно е трудно да го възприеме човек — казах аз.

— Не мислиш ли, че това е гадно?
— Може би — отговорих. — Ти защо мислиш, че е гадно?
— Ами, за бога, омъжена жена, на нейната възраст?
— Откъде го знаеш?
— Знам го.
— Как?
— Понякога я засичам, когато се прибира вкъщи. Тя е като пияна. Гримът ѝ е размазан. Дрехите ѝ са измачкани.
— Всеки би се досетил. А баща ти как реагира?
Милисът се изсмя грубо и невесело.
— Прави се, че нищо не е станало.
— Може би е прав.
Милисът поклати глава. Сега вече искаше да ми разкаже. Нищо не стимулира разговора по-добре от възможността да се оплачеш.
— Не е така. Намерих снимки.
— Майка ти с други мъже?
— Да.
— Кой ги е снимал?
Замълча. Бях сигурна, че не се е замисляла за това.
— Мисля, че сами са се снимали.
— В сексуални пози.
— И още как — каза Милисът.
— Как ги намери?
— Тършувах в стаята ѝ.
Кимнах.
— Майка ти си има собствена стая?
— Да. Това също е малко гадно.
Свих рамене.
— Баща ти знае ли за снимките?
— Оставих ги така, че да ги намери.
— И какво?
— Следващия път, когато погледнах, ги нямаше. Но така и не каза нищо.
— Може би е казал нещо на майка ти.
— Не е.
— Защо мислиш така?

Милисът ме погледна презрително. Презрителните погледи на едно петнайсетгодишно момиче са най-презрителното нещо на света.

— Защото го е страх от нея.

— Защо?

— По дяволите, задаваш много въпроси.

— Така е. Защо го е страх от нея?

— Не знам, просто го е страх.

— Може да я обича и се страхува, че ако я вбеси, тя няма да го обича повече.

— А според теб той не кръшка ли? — попита ме Милисът.

Говореше с тона на човек, който упорито се опитва да обясни нещо на пълен идиот.

— Предполагам — казах. — Кръшка ли?

— И още как.

— Това не означава, че не я обича.

— Как може да обичаш някого и да се чукаш с много други?

— Не знам. Но знам, че някои го правят.

— Ти омъжена ли си?

— Разведена.

— Че коя си ти, та да ми говориш?

Не говорех аз. Тя говореше. Усмихнах ѝ се.

— Соня Дж. Рандъл.

— Малкото ти име е Соня?

— Да.

— Тъпо е. А какво е „Дж.“?

— Джоан. Защо избяга от къщи?

— Казах ти, родителите ми са гадни.

— Но ти отдавна мислиш така за тях, Милисът. Защо избяга точно сега?

Погледна настрани и поклати глава.

— Трябва да има някаква причина.

Тя продължаваше да отбягва погледа ми.

— Писна ми — отговори. — Това е причината.

Лъжеше и аз го знаех, а и тя вероятно знаеше, че знам, но вече нямаше накъде. Вече я бях притиснала максимално. Дори може би малко повече.

— Ако се сетиш за друга причина, ще ми бъде приятно да я чуя. Милисът не каза нищо. Известно време се взирахме в реката.

Най-сетне, без да ме гледа, тя каза:

— Няма да остана вкъщи.

— Предпочиташ секса с непознати?

— Ако си дрогирана, не ти прави такова впечатление.

Погледах още малко реката. Черната вода течеше леко към пристанището, както беше текла и през 1630 година. Само дето тогава сигурно е ставала за пиене.

— Хайде да направим компромис — предложих. — Известно време няма да спиш с непознати, а аз няма да те водя насила вкъщи.

Тя помисли върху това.

— И къде ще живея?

— При мен.

15

Говорех по телефона с Джули. Беше почти обяд. Роузи седеше върху краката ми под бюрото. Милисънт спеше на пода в другия край на мансардата върху надуваемия дюшек, който пазех за гости.

— Тя при теб ли ще остане? — попита Джули.

— Аха.

— Имаш ли представа как ще се отрази това на сексуалния ти живот?

— Колко по-зле може да стане?

— Вече е зле?

— Колкото щеш.

— Това ме уби. Няма ден, в който да не съм ти завидяла.

— Вместо това ми потърси някой свестен мъж, който да изглежда добре и да не е обратен.

— Хвърлила си око на съпруга ми, а?

— Освен Майкъл — добавих аз.

— Ооо. Така става по-трудно. Срећна ли се с някого?

— С един сводник на име Фараона Фокс.

— Сводниците понякога са забавни — каза Джули. — Тя колко време ще остане при теб?

— Поне докато разбере защо е избягала.

— Не вярваш, че просто ѝ е писнало?

— Не. Излъга ме.

— Сигурна си.

— Имам разрешително за детектив.

— Разбира се. И как ще разбереш това?

— Имам разрешително за детектив.

— Знаеш ли, някои деца бягат от къщи, за да накажат родителите си.

— Знам.

— Така че в колкото по-унизително и шокиращо положение изпаднат, толкова по-ужасени са родителите. А колкото по-ужасени са

родителите, толкова по-желано е положението.

— Горе-долу като при самоубийствата — казах аз. — „Виж какво ме накара да направя.“

— Харесваш ли я? — попита Джули.

— Не.

— Защо?

— Не мога да ти кажа.

— Защото не знаеш, или защото може да те чуе?

— Второто.

— Тя е ядосана и враждебна.

— Да.

— И мрази родителите си?

— Колкото щеш.

— И всички други възрастни.

— Предполагам.

— Включително и теб?

— Сигурно, макар че според мен има известно объркване.

— Защото не се държиш с нея по правилата на възрастните?

— Нещо такова.

Джули се засмя.

— Самата ти никога не си се хващала на правилата на възрастните, Съни.

— А майка ми непрекъснато се опитваше да ми ги пробута.

— Значи ти и тази Милисънт може би ще си допаднете.

— Трябва да бъда по-добра от Фараона Фокс.

— Кой?

— Господинът, който я представляваше.

— Сводникът ѝ.

— Да.

— Знаеш ли, едно нещо не трябва да забравяш. — Гласът на Джули се сниши, щом превключи на професионална тема. — На някои жени всъщност доста им харесва да са курви, ако обстоятелствата не са твърде унижителни. Харесва им физическото усещане, лесните приходи и подобие на мъжко внимание.

— Че какво да не му харесаш?

— Много неща, както добре знаеш. Но в доста случаи тези жени са способни да се дистанцират от действителността на ситуацията, в

която се намират.

— И в някои случаи са лесбийки — добавих аз.

— Върховната манипулация на мъжете — каза Джули. — Мислиш ли, че Милисът е лесбийка?

— Няма как да разбере.

— Би обяснило някои неща.

— Не мога да работя по този начин. Да намеря обяснението и да нагодя обстоятелствата към него. Трябва да стане в обратен ред.

— Е, имай предвид и тази възможност.

В другия край на мансардата Милисът, все още облечена в късите панталонки и фланелката без ръкави, се измъкна от леглото и отиде в банята.

— По-добре да свършваме — казах аз. — Гостенката ми ще иска да закуси.

— Да закусва ли? Часът е един без двайсет.

— Работила е нощно време.

16

— Имаш ли кафе? — попита Милисът.

— Чашите са в шкафа — посочих. — Кафето е в зелените кутии. В онази с точката върху капака кафето е без кофеин. — Милисът погледна кафемашината, кутиите и накрая мен.

— Не знам как се прави кафе — каза тя, сякаш обясняваше на идиот, че не може да лети.

— Ще ти покажа.

— Защо просто не ми направиш едно. Ти ме докара тук.

— По-добре да не зависиш от никого, когато ти се пие кафе. Виж, тук се слага филтърът, после кафето, а тук водата.

Тя ме гледаше, изпълнена с презрение, докато правех кафето.

— Следващия път можеш и сама да си го направиш.

— Разбира се.

Докато се вареше кафето, тя седна на високо столче до кухненския плот и се загледа в нищото.

— Искаш ли вестника? — попитах.

Тя поклати глава.

— Нещо за ядене?

Тя направи гримаса. Когато кафето стана, налях една чаша и ѝ я подадох.

— Имаш ли сметана и захар? — попита Милисът.

— Захарта е точно до теб в буркана, а лъжичките са в чекмеджето под теб. Млякото е в хладилника.

Тя не помръдна. Нито аз. Най-сетне стана, отиде до хладилника и си взе мляко. Отново зачетох книгата от Винсът Скъли. В мансардата беше тихо. Роузи стана от краката ми, върху които лежеше, отиде при Милисът и я загледа, в случай че реши да яде нещо.

— Това куче ли е? — попита Милисът.

— Казва се Роузи. Роузи е порода мини бултериер.

— Хапе ли?

— Не, тя не хапе.

— Мразя кучетата — каза Милисът.

— Колко мило.

— Ъъ?

— Съжителството е приятно.

Тя ме изгледа с леко подозрение.

— Ами мразя ги. Нищо не правят. Само се мотаят наоколо, ядат и се изхождат навсякъде.

— Това всъщност не е вярно. Кучетата доста внимателно избират мястото за своите природни нужди. Затова човек може да ги гледа вкъщи.

— Добре де, но, така или иначе, не ги обичам.

— Защото не правят нищо полезно ли?

— Не знам. И защо непрекъснато ме разпитваш? Щом кажа нещо, ти веднага искаш да говорим за това.

— А ти не искаш.

— Не.

— Тогава защо го казваш?

— Кое?

— Това, за което не искаш да разговаряме.

— Не знам.

Замълчахме. Тя стана, наля си още кафе, върна се, сложи си захар и мляко и пак седна. Роузи не помръдна от позицията си под стола, вирнала нос към Милисът, с неподвижно набито тяло. Приличаше на малка черно-бяла пирамида.

— Не е ли сладка? — подхвърлих.

— Кой?

— Роузи.

Милисът сви рамене.

— За какво ти е?

— Обичам я. Така имам нещо, за което да се грижа.

Милисът ме изгледа продължително.

— В това няма никакъв смисъл. Да обичаш нещо, което не прави нищо за теб.

— Така си е — съгласих се аз. — Кой размер дрехи носиш? Четворка ли?

— Предполагам. Винаги мама ми купуваше дрехите.

— Мисля, че някои от моите неща ще ти станат. Вземи си душ и ще ти изберем нещо.

— Защо трябва да вземам душ?

— Чистотата е хубаво нещо — казах аз. — Особено ако ще ми обличаш дрехите.

— Не искам да се къпя.

Кимнах.

— Разбира се, че не искаш. И до някаква степен аз се съобразявам с желанията ти. Но не повече. Или ще се изкъпеш, или ще те завлека насила под душа и ще те държа там.

Тя се вторачи в мен. Отвърнах на погледа ѝ. Най-сетне сви рамене, стана и отиде в банята.

— Измий си косата с шампоан — подвикнах ѝ аз.

Вратата се затвори. Измих чашата ѝ и кафемашината и дадох на Роузи кучешка бисквита. После извадих няколко чифта джинси и фланелки на леглото си, така че Милисънт да почувства, че има възможност за избор. Излезе от банята, увита с хавлия. Косата ѝ беше права и блестяща. Ноктите ѝ бяха чисти. Изобщо не приличаше на петнайсетгодишна. Посочих дрехите.

— Избери си нещо.

Тя взе първия чифт джинси и най-близката фланелка.

— Имаш ли някакво бельо?

— Не.

— Естествено. За какво ти е.

— Няма да нося твоето.

— Точно така. Ще ти купим следващия път, когато излезем.

Връщяхме се от търговския център на Честнът Хил с нови дрехи за Милисът. Роузи беше на задната седалка, гледаше през прозореца и ръмжеше при вида на други кучета. Милисът беше на предната седалка до мен.

— И откъде взе парите за тези дрехи? — попита тя. — От издръжката ли?

— Не получавам издръжка.

— Как така?

— Не я искам. Не виждам причина той да ме издържа до края на живота ми.

— Тогава откъде имаш пари да ми купуваш дрехи?

— Работя като детектив — отвърнах. — Хората ми плащат. Като родителите ти например.

— Майка ми твърди, че самотните жени нямат шанс.

— Колкото и рибата без велосипед.

— Тъбъ?

— Шегувам се.

— Е, аз бих взела издръжката — каза Милисът.

— Издръжката унищожавя всякакви взаимоотношения между хората.

— Е, ти си разведена, нали?

— Това не означава, че се мразим. Но ако имаше издръжка, в края на краищата щяхме да започнем да се мразим.

— И защо сте се развели, щом не се мразите?

— Все още се опитваме да разберем.

Когато спряхме пред сградата, където живеех, видяхме спрелия до бордюра дълъг сребрист „Мерцедес бенц“. Джуниър и Тай-Боп бяха навън. Джуниър се подпираше на капака на колата, а Тай-Боп се суетеше на тротоара пред входната врата.

— Кои са ония чернокожите? — попита Милисът.

— Едрият е Джуниър. Малкият се казва Тай-Боп. Човекът в колата трябва да е Тони Маркърс.

— Кой е той?

— Тони върти проституцията в града. Бил ти е шеф.

— Какво искат?

Милисънт до голяма степен беше изгубила войнствеността си. Сякаш се смали, докато оглеждаше Джуниър и Тай-Боп. Раменете ѝ увиснаха.

— Не знам — отвърнах аз.

— Мен ли търсят?

— Тони ми помогна да те намеря.

— Хайде да се махаме.

— Щом Тони иска да разговаря с мен, ще го направи. Сега или по-късно. По-добре да го направим сега.

— Не искам да разговарям с никого.

— И не е необходимо — рекох аз. — Остани тук с Роузи. Ще отида да видя какво иска.

— Не искам да ходиш — каза Милисънт.

— Ще поговоря с Тони — усмихнах ѝ се аз. — Нали не искаме Джуниър да дойде и да отхапе някоя от вратите на колата?

Излязох, затворих вратата и отидох до мерцедеса. Задната врата се отвори и Тони Маркърс слезе от колата. Изглеждаше елегантен в костюма в тънко райе и риза, закопчана с игла. Вратът му изглеждаше мек, сякаш беше преуспял толкова, че вече нямаше нужда да поддържа мускулите си.

— Трябва да поговорим, Съни Рандъл.

— Разбира се.

Тони погледна към колата ми.

— Виждам, че си намерила малката проститутка.

— Да.

— Какво е онова с нея?

— Кучето ми Роузи.

— Това куче ли е?

— Да.

Тони протегна ръка към мен.

— Нека да се поразходим малко, Съни Рандъл.

Хванах го под ръка и двамата тръгнахме бавно на изток покрай сградата. Джуниър и Тай-Боп ни следваха.

— Чудех се колко бързо ще я намериш — каза Тони.

— Знам.

— И се чудех как ще се справиш с моя човек Фараона, когато я намериш.

— Знам.

— Трябва да ти се признае, Съни Рандъл, че си се справила доста добре.

— Да.

— Ще ми се да го бях видял. Как натикваш пистолет под носа на Фараона и му измъкваш една от курвите.

Тони се засмя. Смехът му беше изненадващо висок, почти кикот.

— Той ли ти каза? — попитах аз.

— Не, по дяволите — отвърна Тони. — Някои от другите момичета са видели всичко. Следя за подобни издънки.

Извървахме мълчаливо още няколко крачки. В края на сградата Тони се обърна, без да пуска ръката ми, и поехме обратно. Колкото и да беше омекнал вратът му, ръката му си оставаше силна. Тай-Боп и Джуниър ни пропуснаха да минем и отново тръгнаха след нас.

— Нямам проблем с това — каза Тони. — Ако сводниците ми не успеят да опазят курвите си, намирам някой, който може.

— Просто ти помагам с контрола по качеството.

— Точно така, Съни Рандъл. Проблемът е, че някой друг също търси малката курва.

Вървахме. Аз чаках.

— За жена си мълчалива, Съни Рандъл.

— А ти не си — отвърнах аз. — Кой я търси?

Тони отново се смееше с високия си тих смях.

— Дявол да го вземе. „А ти не си.“ Дявол да го вземе, Съни Рандъл, направо ме убиваш.

— Знам, понякога направо надминавам себе си. Та кой я търси?

— Някакви ирландци. Отишли да навестят Фараона и казали, че търсят малката курва. Известна е, дявол да я вземе. Първо ти, после двамата ирландци.

— Аз поставих началото — казах.

— Фараона обаче не искал да си признае, че е дошло някакво малко русо пиленце и му е отнело курвата, така че казал, че не знае къде е. Ирландците обаче не му повярвали и го били, докато си признал.

— И?

— Ами всичко им казал. Може да го е поукрасил малко, за да не излезе пълен идиот, какъвто е всъщност, и не им е съобщил името ти, казал, че не го помни. Казал им, че дошла някаква жена детектив и отвела новата курва.

— Кой са тези мъже?

— Нямам представа.

— Сигурен ли си, че търсят Милисънт?

— Милисънт Патън, така казали.

— И защо я търсят?

— Фараона не попитал. А и те не му обяснили.

Кимнах. Стигнахме до другия край на сградата и Тони отново се обърна.

— Вярваш ли на Фараона? — попитах аз.

— Джуниър ми помагаше, когато говорех с него — отвърна той.

— Фараона не би тръгнал да лъже мен и Джуниър.

— Дали ще дойдат да питат и теб?

Тони сви рамене.

— Ако дойдат, ще им кажеш ли?

— Не съм склонен да помагам на някой, който надвива сводниците ми.

Отново повървахме мълчаливо.

— Честно казано, по-скоро съм склонен да пусна Джуниър да ги понатупа.

— Как е Фараона?

— Фараона е мъртъв.

— Убили ли са го?

Тони поклати глава. Изведнъж прозрях истината като пробождане от ток в стомаха.

— Ти си го убил — казах.

— Не мога да позволя на никой от сводниците ми да раздава курви на всяка руса мацка с пистолет — отвърна той.

Стигнахме до колата му. Той спря, Тай-Боп отвори вратата и Тони се качи. Джуниър заобиколи и се вмъкна зад седалката на шофьора. Тай-Боп затвори вратата откъм Тони и се качи отпред. Двигателят забръмча. Задният прозорец безшумно се плъзна надолу и Тони ми се усмихна.

— Внимавай в картинката, Съни Рандъл.

После колата се отдели от бордюра и потегли по улицата почти беззвучно.

Милисът гледаше един от градските ми пейзажи. Беше поставен върху статива в студиото, под мансардния прозорец, където слънцето грееше чак до средата на следобед.

— Това за Бостън ли минава? — попита тя.

— Минава за картина.

— На какво?

— Така ми изглежда Китайският квартал, когато влизаш откъм Линкълн стрийт.

— Никога не съм ходила в Китайския квартал.

— Така ли? Харесва ли ти китайската кухня?

— Никога не съм яла китайска храна.

— Ще отидем.

— Ами ако не ми хареса?

— Китайският квартал ли?

— Китайската храна.

— Няма да ядеш.

— Ами ако съм гладна?

— Не възнамерявам да те уморя от глад — отвърнах аз. — Ще отидем да хапнем нещо друго.

— Дори ако вече си платила за китайското ядене?

— Да. Понякога шест долара не са нищо за мен.

Тя отново разгледа картината. Не й бях казала за ирландците. Може би ще трябва да го направя, защото сигурно само тя знаеше какво искат. Но точно сега действах така, сякаш обядвах кон. Просто исках да я поуспокоя.

— Защо си нарисувала това? — попита.

— Харесва ми как изглеждат формите и цветовете по това време на деня.

— Искаш да кажеш, че невинаги е същият цвят?

— Цветът зависи от светлината — отвърнах аз. — Когато светлината се промени, цветът също се променя.

— Странно — каза Милисът. — Някой плаща ли ти да рисуаш?

— Продавам някоя и друга картина.

— Тази ще я продадеш ли?

— Не знам.

— Значи може би си губиш времето.

— Не смятам рисуването за загубено време.

— Ами ако не ти платят, каква е ползата?

— На мен ми харесва.

— И това е всичко?

— Знам как се рисува. Обичам да го правя.

— И това е всичко?

— Това е всичко.

Тя помълча известно време. Когато се прибрахме къщи, веднага беше влязла в банята, за да си облече новото бельо. Някои от нещата бяха доста хубави.

— Като с кучето — каза тя най-сетне.

— Кучето ли?

— Ами да. Държиш куче само защото го искаш, без някаква друга причина.

— Може би това е добра причина.

— Трябва да имаш причина, за да вършиш нещо — каза Милисът.

— Както когато ти избяга от къщи ли?

— Казах ти, там не ми харесва.

— О, да.

Роузи беше открила ромбоида от слънчева светлина, която влизаше косо през мансардния прозорец, и лежеше в него по гръб, вирнала крака във въздуха и изплезила език.

— Ще трябва да съобщя на родителите ти, че съм те открила.

— Ти ми каза, че няма да го правиш.

— Не. Казах ти, че не е задължително да се прибираш у дома.

— Ако им кажеш, те ще ме принудят да се върна.

— Няма да им казвам къде си, но те имат право да знаят, че си жива и здрава.

— Ще те накарат да им кажеш.

— Няма.

— Ти работиш за тях.

— Работя за себе си.

— Но те ти плащат.

— Това си е техен проблем.

— Няма ли да им кажеш къде съм?

— Не.

— Никога ли?

— Не знам — отвърнах аз. — Но няма да им кажа, поне докато с теб не решим, че това е в твой интерес.

— Дори ако спрат да ти плащат?

— Дори тогава.

На вратата се позвъни. Роузи светкавично скочи на крака и се разляя. На път към вратата взех пистолета от бюрото и го долепих до хълбока си. После погледнах през шпионката. Беше Ричи. Когато влезе, Милисът беше отишла във възможно най-далечния край на стаята.

Ако Ричи беше видял пистолета, което със сигурност беше така, защото той забелязваше всичко, не каза нищо.

— Здравей — рекох аз.

— Здравсти.

Когато се срещаме, помежду ни никога нямаше нищо делнично. Нито един поздрав не беше рутинен. Между нас имаше някакъв заряд, който се беше появил още когато учехме в началното училище и станавме приятели, без да знаем, че баща ми се опитва да вкара неговия баща в затвора. И чичо му. Никога не ми беше неприятно да го видя, дори в най-лошия ни период заедно, когато не можехме да се понасяме и той се държеше толкова обсебващо, та си мислех, че ще се разпадна. Дори тогава съзнавах, че срещите ни са нещо специално, и знаех, че и за него е същото.

Роузи беше изпаднала в екстаз. Подскачаше, извиваше се и гонеше опашката си, докато Ричи не я вдигна в дясната си ръка и започна да я чеше по корема с лявата. Междувременно тя успя неумело да го близне по лицето.

— Милисът, това е бившият ми съпруг Ричи Бърк. Ричи, това е приятелката ми Милисът Патън.

Тя си остана в далечния край. Ричи постави Роузи на пода, прекоси цялото помещение и протегна ръка.

— Здравей, Милисънт.

Тя вяло стисна ръката му. Трябваше да си поговорим за това. Мразя хора, които не могат да се ръкуват.

— Приятно ми е — каза Милисънт без следа от ентузиазъм.

Ричи се върна в кухнята и седна до плота.

— Ти ли си се обаждала?

Оставих пистолета обратно върху бюрото.

— Да. Трябва да отскоча и да говоря с родителите на Милисънт. Чудех се дали би останал с нея?

— Разбира се.

— Джули е на работа, Спайк е на работа, а знам, че и ти си на работа, но нямаш установено работно време и... само дърдоря.

— Добре.

— Не казвам на никого, че тя е тук.

— И не искаш никой да дойде и да я отведе — каза той.

Говореше тихо, за да не го чуе Милисънт. Тя се беше отдалечила максимално и стоеше до източния прозорец, загледана в пейзажа към Форт Пойнт.

— Точно така — отвърнах.

— И се боиш, че има такава вероятност.

— Забелязал си пистолета.

— Да. Много съм наблюдателен.

Разказах му за ирландците.

— Така. Това ли е всичко, което знаеш за тях?

— Това ми каза Тони.

— Според Тони всички, които не са африканци, са ирландци — каза Ричи. — Това не означава, че ние ги познаваме.

Когато казваше „ние“, той винаги имаше предвид семейството си.

— Знам.

— Все пак ще поразпитам.

Кимнах.

— Милисънт — казах достатъчно силно, за да ме чуе. — Отивам да говоря с родителите ти.

— Той тук ли ще остане?

— Да. Ще се върна след час-два.

— И смяташ, че не мога да се грижа сама за себе си?

— Той ще гледа Роузи. Искаш ли да предам нещо на вашите?

— Не.

Взех пистолета от бюрото и го сложих в кобура. Ричи ме изпрати до вратата.

— Имаш ли пистолет? — попитах го.

Той се усмихна.

— Естествено, че имаш — казах аз и излязох.

Чух как резето щракна зад гърба ми.

19

Огънят в камината изглеждаше абсолютно същият. Винаги щеше да изглежда така. Камината беше газова. Бях се издокарала. Двуреден син костюм на тънко райе, бяла блуза с разтворена яка. Черни боти. Малки сребърни обици халки. Брок Патън седеше зад бюрото си на големия въртящ се стол с висока облегалка от червена кожа, където явно се чувстваше най-удобно. Бети Патън седеше на нисък стол от кожа с цвят на карамел, вляво от него.

— Значи я намерихте? — попита Патън.

— Да. Добре е и се намира в безопасност.

— Къде е?

— Не мога да ви кажа.

— Какво? — В гласа на Бети Патън звънна стоманена нотка.

— Не мога да ви кажа къде е.

— Защо? — попита тя.

— Защото тя не иска вие да знаете.

— Мис Рандъл, нали ние сме вашите работодатели.

— Досега — отвърнах аз.

— Това е абсурдно — каза Бети. — Къде е тя?

Поклатих глава.

— Не можете да седите тук и да ми казвате, че ще предпочетете преценката на едно петнайсетгодишно момиче, избягало от къщи, пред тази на родителите й.

— Всъщност следвам собствената си преценка.

— Нямате право.

— Вие ме наехте. Но не сте ме купили.

— И можем да ви уволним — каза Бети с тих и много студен глас.

— Нещо се е случило — казах. — Затова е избягала.

— Какво?

— Не знам.

— Тогава откъде знаете, че нещо се е случило?

Брок сякаш беше изчезнал. Говорехме си само двете с Бети Патън.

— Женска интуиция — отвърнах.

— Разполагам с известни средства — каза тя. — Върнете ми дъщерята или ще понесете сериозни последствия.

— Значи и двамата нямате никаква представа за евентуалното, хм, събитие, предшестващо бягството на дъщеря ви?

— Никакво събитие не е имало. Милисът е разглезена и незряла. Но е достатъчно способна да манипулира всеки възрастен, който прояви наивността да ѝ вярва.

— Наели ли сте още някого освен мен, който да я издирва?

— Вероятно трябва да го направим.

— Но не сте?

— Разбира се, че не.

— Тя се страхува от нещо — казах аз.

— От какво?

— Не знам.

Бети се изсмя тихо и презрително.

— Тя е невротичка.

— Ходила ли е на психотерапевт?

— Всяко разглезено дете, което не може да се справи само, ходи на психотерапевт — намеси се Брок.

Сякаш някакво чуждо тяло наруши гневната интимност, която свързваше мен и Бети.

— Млъкни, Брок — каза тя.

— Не е ли мила? „Млъкни“ е нейното обяснение — каза Брок.

— При кого ходи на терапия? — попитах аз.

— Това не е ваша работа — отвърна Бети.

Кимнах.

— Вие или съпругът ви карали ли сте се с Милисът, преди да избяга?

— Мис Рандъл — каза Бети. — Аз не съм никаква ирландска чистачка. Не се карам с дъщеря си.

— Тя ви е много сърдита.

— Милисът не знае защо се сърди. Тя е една разглезена хлапачка. Ако имахте собствено дете, сега нямаше да приемате всичко, което ви казва, за чиста монета.

Всъщност мислех, че именно Бети приемаше Милисънт по този начин.

— Вероятно — казах.

— Имате ли разрешение за работата, която вършите?

— Да.

— Ако дъщеря ми не бъде върната веднага у дома, ще го загубите.

— Ооо — казах подигравателно.

— И това ще е най-малко неприятното нещо, което ще ви се случи.

— Ако ще ме заплашвате, бъдете по-конкретна.

Бети поклати глава. Погледнах Брок.

— А вие?

Брок вдигна ръце.

— Отдавна съм се отказал да излизам наглава с жени.

Поседях известно време.

— Хубаво — казах аз. — Дъщеря ви е добре и се намира в безопасност. И въпреки парализиращото действие на заплахата ви ще направя всичко по силите ми тя да остане в това положение.

Изправих се. Никой от двамата не помръдна.

— Предупредих ви, мис Рандъл — каза Бети. — Не подценявайте това, което ви казах.

— Едва ли ще мога да го направя — отвърнах, обърнах се и излязох от стаята.

Обожавам ефектните финални реплики.

20

Роузи и Милисът бяха с Ричи. Не знаех къде са. А аз седях на маса за четирима със Спайк и гледах новия кабаретен номер, който бе съчинил за заведението.

— Странно — казах на Спайк. — Не мога да живея с Ричи, но мога да му се доверя дори да гледа Роузи.

Спайк наблюдаваше шоуто твърде съсредоточено, така че само кимна. Нямах нищо против: забележката, така или иначе, се отнасяше колкото за него, толкова и за мен самата. Докато мислех за това, а Спайк мислеше за кабарето си, влезе Дон Брадли и седна при нас. Кабаретните певци започнаха да пеят песни от Втората световна.

— Здравсти, Съни — каза Дон. — Опитвах се да те откроя.

— Знам.

— „... да славим Бога и да предадем снарядите...“

— Май накрая се поотнесох, така че не си спомням как точно се поделихме.

— Но аз помня.

— Надявам се, че не съм излязъл от контрол — ухили се той. — Понякога съм неудържим.

— Дон, моля те — прекъснах го. — Страхувам се, че просто не сме един за друг. Да оставим нещата както са.

— По дяволите, Съни, според мен прекарахме добре.

Дон беше повишил глас. Беше достатъчно, за да наруши концентрацията на Спайк върху кабаретния номер. Знаех, че Спайк мрази такива неща. Той погледна Дон.

— Дон — започнах, — ти прекара цялата вечер, говорейки само за себе си, докато се напи така, че трябваше почти да те нося до дома ти, където се опита да ме изнасилиш.

— На мен не ми се видя точно така, Съни.

Спайк се беше полуобърнал към нас, подпрял лакът на масата и брадичка на лакътя си, с лице съвсем близо до това на Дон, и слушаше

внимателно. Когато говорех, погледът на Спайк се обръщаше към мен, но лицето му оставаше близо до Дон.

— Не искам да спорим. Предпочитам просто да не излизам повече с теб — казах на Дон.

— Не приемам „не“ за отговор — каза той.

Близостта на Спайк започваше да го изнервя. Погледна към него.

— „... с всеки друг, но не и с мен, с всеки друг...“

— Извинете? — каза Дон.

— Разбира се — каза Спайк.

— Искам да кажа, извинете, защо се намесвате в разговора ни?

— Понякога правя такива работи — отвърна Спайк.

— Да, но на мен това не ми харесва.

Гласът му беше остър. Не беше свикнал да му се опъват.

— Хомофобия — каза Спайк.

— Моля?

— Аз съм очарователен хомосексуалист, а вие ми се карате без видима причина. Според мен това е хомофобия.

— Дори не знаех, че сте гей.

— За бога, какво трябваше да направя според вас? Да седна в скута ви ли?

— Разбира се, че не.

— Това е явна хомофобия — отсече Спайк. — Съни?

Усмихнах се, но не казах нищо.

— „... буби, буби, буби, здравей, Джак...“

— Видя ли — каза Спайк.

— Що просто не се чупиш? — каза Дон.

— Съни ви обясни, че не ви харесва и не иска да излиза с вас.

Сметнах за важно да ви кажа, че и аз се чувствам по същия начин.

— Какво?

— Стой по-далеч от Съни — каза Спайк.

А после Спайк направи това, което винаги правеше. Не знам как го правеше. Нещо ставаше в очите му и каквото и да беше, то се виждаше и изведнъж у Спайк нямаше вече нищо забавно.

Дон го видя и се стресна.

— Заплашваш ме — каза той най-сетне.

— Така е — отвърна Спайк. — Представи си как ще се изложиш, ако трябва да обясняваш на момчетата във фитнес клуба, че някакъв

хомосексуалист ти е сменил физиономията.

Дон не помръдна. И по-големи мъже от него са се плашили от Спайк, но той не искаше да отстъпи в мое присъствие.

— „... спомни си Пърл Харбър, докато маршируваме към врага...“

— Дон — казах. — Между нас двамата няма нищо.

— Не ме е страх от него — каза Дон.

— А трябва — отвърнах. — По-добре си тръгвай. Тук няма нищо за теб.

Дон остана на мястото си още няколко секунди, после стана.

— Добре, но само защото ти ме накара, Съни.

— Естествено — казах. — Разбирам. Съжалявам, че не се получи.

Дон кимна.

— Довиждане, Съни.

— Довиждане, Дон.

За да спаси самоуважението си, той изгледа твърдо Спайк. Спайк му се усмихна. Дон се обърна и сковано излезе от ресторанта.

— Можех и сама да го разкарам — казах на Спайк.

— Естествено. Но както се казва в стария виц, благодари на бога, че не ти се наложи.

21

Минаваше шест и започнах да приготвям вечеря за нас двете с Милисът. Тя беше спала почти през целия следобед и сега седеше на кухненския плот, пиеше кола и ме наблюдаваше. Бях разтворила готварската книга на плота и бях притиснала страниците с ножа за месо, за да не се затвори. Роузи се мотаеше из краката ми, докато действах.

— Обичаш ли да готвиш? — попитах Милисът.

— Не.

— А можеш ли?

— Не.

— Искаш ли да се научиш?

— Ти добре ли готвиш? — попита тя.

— Не. Но ставам все по-добра. Всъщност и аз се уча. Би било чудесно да се уча заедно с някого.

— Кой те учи?

— Гледам Марта Стюърт.

— Коя?

— Една жена по телевизията.

— Какво има в найлоновия плик?

— Тесто за пица — отвърнах. — Купувам го от един магазин в Норт Енд, оставям го да се отпусне малко и го разточвам.

— Пица ли правиш?

— Да. Бяла, с туршия от пиперки и карамелизиран лук.

— Как така бяла?

— Без доматен сос.

— А това другото, как го каза, лука и пиперките?

— Сладко и кисело — отговорих. — Вземи да поразточиш малко тесто.

— Не знам как се прави.

— Вземи точилката. Сложи малко брашно на тази дъска.

Показах й.

— Още малко брашно върху тестото.

И това ѝ показах.

— Сега разточвай от средата към краищата.

Милисът въздъхна дълбоко и взе точилката. После я заби в тестото.

— Не, не — казах. — Трябва да натискаш и да въртиш.

Взех точилката и ѝ показах. Тестото си лежеше вяло. Когато го разточвах от едната страна, то се свиваше от другата. Започнах да го разточвам по-енергично. То си лежеше още по-вяло. След пет тежки минути разполагах с буца тесто за пица със същата големина и дебелина, с които бях започнала. Оставих точилката, отстъпих една крачка и погледнах тестото.

— Правила ли си го преди? — попита Милисът.

— Не съм — отвърнах аз.

— Може би трябва просто да го понамачкаш с ръце — предложи тя.

Пробвах. Тестото не отстъпваше. Вдигнах го и го хвърлих в кофата за боклук. После взех чинията с нарязания лук и пиперките и я изсипах в боклука.

— Ако не успееш от първия път — отбелязах, — яж нещо друго за вечеря.

Милисът издаде някакъв звук, приличен на кикот.

— Ама ти изобщо не можеш да готвиш — отбеляза тя.

— Уча се — казах. — Уча се.

Тя издаде същия звук.

— Ти блъскаше това нещо като луда, а то изобщо не реагираше.

Засмях се. Тя може би направи същото. Може би се смяхме заедно.

— Упоритостта на неодушевените предмети — казах.

— Тъъ?

— Баща ми все го повтаря.

— Аха. И какво ще ядем сега?

— Ти какво обичаш?

— Фъстъчено масло.

— И аз го обичам. Нещо повече, дори мога да правя сандвичи.

— За бога, Съни, и аз мога да правя сандвичи с фъстъчено масло.

— А с желе?

— Разбира се.

— Наистина ли? Хайде, умнице, покажи ми.

След вечеря изведохме Роузи на разходка надолу по Конгресстрийт към канала на Форт Пойнт.

— И така, можеш ли изобщо да готвиш нещо? — попита Милисът.

— Някои работи. Откъде да знам, че тестото за пица е толкова гадно?

— И защо не можеш да готвиш добре?

— Сигурно по същата причина, по която и ти. Никой не ме е научил.

— Майка ми готви хубаво.

— Учи ли те?

— Не. Казва, че ще ѝ оплескам кухнята.

— Кухнята на майка ми винаги беше оплескана — отбелязах. — Само дето и тя не можеше да готви.

— Не виждам защо жените трябва да готвят.

— Никой не трябва да готви. Освен ако не иска да го прави.

Роузи беше намерила един смачкан дъждовен червей на края на тротоара и старателно се въргаляше върху него.

— Тя какво прави?

— Въргаля се върху мъртъв червей.

— Гадост — каза Милисът. — Защо не я накараш да спре?

— Ами явно ѝ харесва — отвърнах.

— Защо го прави?

— Нямам представа.

Роузи спря да се търкаля, стана и подуши остатъците от червея, после гордо ме погледна и се затича напред по тротоара.

— И защо се опитват да се научиш да готвиш? — попита Милисът.

— Обичам да правя разни неща — отвърнах. — И обичам да ям.

Тя сви рамене. Роузи опъваше каишката, сякаш знаеше къде отива и бързаше да стигне дотам. На Слийпърстрийт пред нас изникна центърът на Бостън. Вдясно беше Музеят на децата в голямата дървена бутилка за мляко, а построеният отново кораб, от който в знак на протест срещу безмитния внос в Северна Америка през 1773 година бе

изхвърлен целият товар английски чай, се поклащаше във водата до моста на Конгрес стрийт.

— Като се замисля — добавих аз, — смятам, че колкото повече неща мога да правя сама, толкова по-малко ще завися от някой друг.

— Според мен е по-лесно да оставиш някой друг да го свърши вместо теб — каза Милисънт. — Така няма да се налага да правиш нищо.

— Кое е причината да си тук — казах ѝ. — Разхождаш се из Южен Бостън с някаква жена частен детектив, която почти не познаваш.

Милисънт замълча. Роузи както винаги упорито държеше да погледа водата под моста. Спряхме в началото, докато тя надничаше над ръба, провряла клинообразната си глава между пръчките на перилата. Водата беше мръсна. Погледнах към Милисънт. Тя плачеше.

Алилуя! Проява на чувства! Прегърнах я през раменете. Беше слаба и скована.

— От друга страна, след известно време добре ще ме опознаеш. И тогава направо ще се влюбиш в мен.

Тя не каза нищо. Стоеше сковано, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ, после сковаността се стопи, тя се обърна, опря се на рамото ми и заплака неудържимо, докато я потупвах по гърба, а Роузи втренчено гледаше черната вода.

Наближаваше обяд, а Милисът още спеше. Роузи беше скочила върху леглото и спеше до нея, свита в гънката на краката ѝ. Аз все още бях с копринения си халат, до статива, пиех кафе и се опитвах да постигна точния жълт цвят на табелата на ресторанта в моя пейзаж от Китайския квартал, когато на външната врата се позвъни. Отидох да натисна бутона на домофона.

— Пакет за Съни Рандъл — каза някой.

— От кого?

— Не знам, госпожо. Аз само карам камиона.

— Добре, на втория етаж.

Натиснах бутона, за да отворя входната врата, и останах до шпионката. След минута големият стар асансьор спря и вратите, първоначално предназначени за товари, бавно се плъзнаха встрани. В асансьора имаше двама мъже и един голям кашон. От начина, по който го носеха, си личеше, че е празен. Отворих килера до входната врата и извадих оттам късата двуцевка, която баща ми беше конфискувал от един пласьор на наркотици и ми беше подарил. Заредих и двете цеви и докато вървах обратно към вратата, звънецът иззвъня. Роузи скочи от леглото и се завтече да провери дали не е Ричи. Отново погледнах през ключалката. Кашонът беше избутан встрани и двамата мъже просто стояха и чакаха. Отворих вратата няколко сантиметра и отстъпих, като внимавах да я оставя между нас. Роузи душеше около краката им, въртеше се и размахваше опашка, докато бутнаха вратата и влязоха. Първият от мъжете я подритна встрани. Вторият влезе плътно след приятелчето си, пхнал ръка под светлозеленото си палто.

Не бях облечена за гости. Бях опряла пушката на рамото си и усещах приклада през тънката коприна на халата.

— Не мърдайте — казах аз.

Мъжът със зеленото палто каза „мамка му“ и извади ръката си, в която имаше 9-милиметров пистолет. Стрелях. Изстрелът го блъсна право в гърдите от разстояние един метър. Той падна назад по гръб в

коридора. Ушите ми бучаха. В затвореното пространство звукът от изстрела беше болезнен. Вторият мъж рязко вдигна ръце, когато обърнах пушката към него.

— Не — каза бързо. — Не, не, не.

— Легни по лице — наредих му. — Веднага. Ръцете на тила. Веднага, по дяволите.

Той се подчини. Задържах пушката опряна в тила му, докато го проверявах с другата ръка. Взех един магнум 357 от кобура на хълбока му. После отстъпих четири крачки до кухненския плот, оставих пистолета и набрах номера на полицията. Продължавах да държа пушката хоризонтално на прицел в сгъвката на ръката си. Вторият мъж остана неподвижен, с ръце, склучени на тила, и лице на пода. Зад него, в коридора, колегата му тихо лежеше по гръб и от време на време кракът му потръпваше.

— Имаше престрелка — казах в слушалката и дадох името и адреса си. — На втория етаж, има ранен.

Затворих и хвърлих поглед през рамо към спалната част на мансардата. Роузи беше изчезнала и подозирах, че е под леглото. Милисът също не се виждаше и вероятно делеше скривалището с Роузи.

— Милисът — обадих се. — Всичко е наред. Полицията ще дойде всеки момент.

Никой не ми отговори.

— Роузи с теб ли е? — попитах.

— Да — отвърна един глас.

— Ченгетата скоро ще дойдат — повторих.

Върнах се до втория мъж, който лежеше по очи на пода.

— Искаш ли да ми кажеш какво става? — попитах го.

— Не знам.

Побутнах го по дясното слепоочие с цевта на пушката.

— Ти ритна кучето ми. Можех да те застрелям за това.

— Само я побутнах — каза той. — Не исках да стъпя върху нея.

— Защо сте тук?

— Не знам. Честен кръст. Просто дойдох с Тери. Каза ми, че трябва да вземем някакво момиче.

— Защо?

— Не знам.

Отново го сръгах.

— Кълна се в майка си — каза той. — Тери просто каза, че ще изкараме малко лесни мангизи. Само две женски, така каза.

— Тери онзи в коридора ли е?

— Да.

— Как му е фамилията?

— Ний.

— А ти как се казваш?

— Майк.

Чух първата сирена отвън на Съмър стрийт.

— Пусни ме — каза Майк.

— Кой ви изпрати? — попитах.

— Не знам. Просто дойдох, за да изкарам една надница с Тери.

— Вие ли сте смачкали фасона на един сводник на име Фараона Фокс?

— Не знам как се казваше, но с Тери посбихме малко един чернокож. Той беше сводник.

— Защо?

— Заради някакво момиче.

— Знаеш ли как се казва момичето?

— Не. Тери знаеше.

Сирената затихна пред блока. Последва я още една.

— Ще ме пуснеш ли?

— Не — отвърнах. — Няма.

Майк не каза нищо и след минута вратата на асансьора се отвори и оттам излязоха две ченгета с извадени служебни пистолети, опрени в бедрата и насочени към пода. Следваха ги двама лекари от „Бърза помощ“. Отпуснах пушката. Придържах халата си с лявата ръка. По-възрастният от полицаите протегна ръка и аз му подадох пушката. Доволна бях, че най-сетне ще се отърва от нея. Така можех да си придържам халата с две ръце. По-младото ченге застана над Майк и го претърси. Единият от лекарите клекна до Тери Ний.

— Тоя е свършил — обади се.

— На плота има пистолет — казах. — Взех го от Майк, който лежи тук.

— Отвън на пода има мъртвец — съобщи младото ченге.

— Остави всичко на детективите — каза по-възрастният. — Ей ти, на пода, остани на място.

Младият полицаи остави Майк, приближи мъртвеца и се наведе над него.

— Я виж ти. Тери Ний.

— Щом трябва да е някой — каза възрастният полицаи, като оглеждаше стаята, — защо да не е Тери Ний?

Другият отвори големия кашон и надникна вътре.

— Празен е.

Роузи изпълзя изпод леглото, като предпазливо размахваше опашка. Клекнах, протегнах ръце, тя дотича и аз я вдигнах. Милисът се изправи иззад леглото и си остана там, с гръб към стената. По-възрастното ченге погледна Роузи, която ближеше врата ми така, сякаш нямаше да има друга възможност.

— Не е бойно куче, както виждам.

— Освен ако трябва да атакува парче черен дроб — отвърнах.

Той погледна някаква хартия.

— Соня Рандъл?

— Съни.

— Съни Рандъл?

— Да.

— Дъщерята на Фил Рандъл?

— Да.

— Едно време бях в една патрулка с Фил. Ти изглеждаш доста по-добре от него.

— Да — казах аз.

— Ще ми обясниш ли какво се случи?

Чувах още сирени по Съмър стрийт. Както и звука на изкачващия се асансьор. Денят щеше да бъде дълъг.

Много неща бяха на моя страна. Първо, бях ченге. Второ, имах разрешително за частен детектив и за притежаване на оръжие. Милисът също ми помогна, като потвърди моята версия, макар и едносрично. Помогна и фактът, че бях жена, защитаваща младо момиче от нападението на двама известни главорези. Освен това бях и доста сладка. Вероятно и Роузи помогна до известна степен, защото е по-сладка, отколкото законът позволява в много щати. Със сигурност помогна много и фактът, че съм дъщеря на Фил Рандъл. Нямаше нужда да ходим до управлението. Разбрахме се, че за Милисът ще е по-добре случилото се да не се споменава в пресата. Водещият детектив по случая беше сержант на име Брайън Кели, с гъста черна коса, сладък задник и чудесна усмивка.

— Ще трябва пак да поговорим, Съни — каза той към пет следобед, докато разчистваха сцената на престъплението. — Може ли да те наричам Съни?

— Разбира се, сержант.

— Ще ми бъде приятно, ако ми казваш Брайън — рече той.

Седяхме на кухненската маса. Роузи се беше плъснала върху единия му крак и го гледаше с изплезен език. Милисът седеше на леглото ми, обгърнала краката си с ръце и опряла в коленете брадичка, и гледаше телевизия.

— Ще видя какво мога да направя, за да предпазя хлапето. Ако има процес, може да се наложи да свидетелства, но се съмнявам, че ще има дело.

— Няма ли да съдите стария Майк?

— Онзи, когото не застреля ли? — Брайън погледна бележника си. — Майк Лиъри. Не го познавам. Но щом се мотае около Тери Ний, все ще намерим някоя улика срещу него и той ще пропее.

— Чудесно.

— Нали няма нещо, което да не си ми казала? Наистина ли не знаеш със сигурност защо са идвали и какво са искали от теб?

— Казах ти всичко — отвърнах.

— Може би — рече Брайън.

— Бих ли те излъгала?

Брайън ми се усмихна. Когато се усмихваше, очите му сякаш се уголемяваха и заблестяваха.

— Разбира се, Съни. И двамата го знаем.

— Толкова млад и вече толкова циничен — отбелязах аз.

Той се изправи и прибра бележника си. Станах да го изпратя.

— Връщам се в управлението — каза Брайън. — Ще оставя всичко това да отлежи. Ще ти се обадя след ден-два.

— Чудесно.

— Добре ли си?

— Разбира се — отвърнах аз. — Добре съм.

— Убивала ли си човек преди?

— Не.

— Доста неприятно е — каза той.

— Знам. Ще се оправя.

— Ще оставя патрулна кола отвън за през нощта, докато изясним случая.

— Благодаря ти.

— Добре. Ще ти се обадя.

— Ще чакам — казах аз.

И той си тръгна. Последвах го до вратата и я заключих след него. Роузи прекоси помещението, скочи на леглото до Милисънт и легна. Поседях още малко до кухненския плот. Ушите ми още бучаха. След като го удариха сачмите, ризата на Тери Ний беше подгизнала от кръв. Питях се дали е усетил нещо. Може би бе издал някакъв звук, докато падаше назад. Почудих се дали все още е бил жив, когато видях кракът му да потръпва, или това просто е бил някакъв странен рефлекс, а Тери вече е бил някъде другаде. Трябваше да почистя пушката. Иначе цевта щеше да се запуши. Тери беше от онези мъже, които не вярват, че могат да бъдат застреляни от жена, нито пък можеше да си позволи да отстъпи пред жена. Каквото и да беше, то го уби.

Щяха да отведат момичето. Той се беше опитал да извади оръжието си. Щеше да ме застреля. А с ловна пушка от един метър разстояние не можеш да се прицелиш така, че само да раниш някого. Бях принудена да го убия. Бученето в ушите ми не спираше. Разтърсих

глава, станах, отидох до барчето, извадих една зелена бутилка „Гленфидих“ и малка чаша. Налях си два пръста скоч и отпих, после налях още малко. Усещах биенето на сърцето в гърдите си. Усещах дишането си. Отново отпих от уискито, потръпнах, отидох до хладилника и си сложих малко лед. Докато слагах леда, няколко бучки се плъзнаха между пръстите ми и се пръснаха по пода. Когато се наведох да ги вдигна, изпуснах чашата. Тя се счупи. Не можех да оставя парчета стъкло по пода заради Роузи. Затова отидох до килера, взех една лопатка и метла и изметох стъклата и леда. После ги изсипах в мелачката за боклука и я включих. Върнах се до килера, прибрах метлата и окачих лопатката на стената. Тя се откачи от куката и падна на пода. Наведох се да я вдигна и усетих как ме напускат последните ми сили, така че седнах на пода и заплаках. Чух Роузи да скача от леглото и в тръс да прекосява стаята. Заобиколи кухненския плот и започна да ме ближе по лицето. Може би искаше да ме успокои. А може би просто обичаше сол. После и Милисът се появи боса иззад плота и се втренчи в мен. Лицето и беше изпито и бледо. Очите ѝ изглеждаха почти черни на бледия тен на кожата ѝ.

— Добре ли си? — попита ме тя.

Роузи усърдно ближеше. Кимнах.

— Защо плачеш?

Усетих в гласа ѝ равния тенекиен звук на страха. Поклатих глава. Тя стоеше права. Аз седях. После вдигнах ръка, хванах нейната и я стиснах. Роузи започна да ме ближе по другата буза. Почувствах, че самоконтролът ми се връща. Започвах да дишам по-бавно. Пуснах ръката на Милисът, свалих Роузи от скута си и се изправих. После взех друга чаша, сложих вътре лед и си налях малко уиски.

— Може ли малко и за мен? — попита Милисът.

Взех чаша и ѝ я подадох. Тя си сложи лед и си наля скоч. Седнахме заедно до плота. Отпихме. Милисът се намръщи.

— Какво е това?

— Чисто малцово уиски.

— Не съм пила такава.

Кимнах. Мълчахме. Роузи лежеше на килима в профил и ни гледаше разсеяно.

— Притесни се, че застреля онзи тип ли? — попита Милисът.

— Тогава не — отвърнах. — Но сега да.

Тя сви рамене, загледа се в уискито си и отпи малка глътка.

— Какво искаха?

Дълбоко си поех въздух и го издишах бавно.

— Теб.

Очите ѝ се разшириха.

— Майка ми ги е изпратила — каза тя.

— Не знам кой ги е изпратил.

— Майка ми.

Произнесе думата по смразяващ начин. Ако някога имах деца, се надявах, като пораснат, никога да не се обърнат към мен с този тон.

— Откъде майка ти познава такива типове? — попитах.

Милисът гледаше плота и не отговаряше. Почаках. Тя отпи още малко от скоча. Беше пет-шест години под възрастта, в която се разрешаваше употребата на алкохол. Спомагах за пропадането на една малолетна. И какво от това? Всички го правеха.

— Откъде ги познава? — повторих аз.

— Майка ми познава много мъже — отвърна Милисът, като продължаваше да гледа в плота.

— И мислиш, че може да ги изпрати тук с пистолети, за да те приберат?

— И още как.

— Същите двама са пребили Фараона, докато са те търсили.

Милисът сви рамене.

— Мислиш ли, че майка ти ги е изпратила да направят и това?

— И още как.

— Мъжът, когото... мъртвият е известен престъпник. В полицията го знаят. Бил е бияч, от рекетъорите.

Милисът глътна още малко уиски.

— Тя познава такива хора — каза, без да вдига очи.

Пиех си скоча. Тя си пиеше нейния. В стаята беше тихо, с изключение на шума от телевизора пред леглото в другия край на мансардата.

— Милисът — казах най-сетне, — не вярвам да е толкова просто. Майка ти е достатъчно богата, стои си вкъщи, омъжена е за преуспяващ бизнесмен. Откъде, по дяволите, може да познава хора като Тери Ний?

Милисът продължи да зяпа в плота.

— И защo щe праща тип като него да те търси?

Сведен поглед.

— Това има ли нещо общо с бягството ти?

Свиване на рамене.

Пресегнах се, хванах брадичката ѝ с дясната си ръка и обърнах лицето ѝ към себе си.

— Дявол да го вземе — казах, — току-що застрелях човек, за да защитя теб.

— И себе си — измърмори тя.

— И Роузи — добавих. — Забърках се във всичко това заради теб. И искам да знам какво, по дяволите, става.

Сълзите ѝ бликнаха изведнъж. Опита се да разтърси глава, но аз я държах за брадичката.

— Какво? — попитах.

Сълзите ѝ потекоха по лицето.

— Какво?

Дишаше на пресекулки.

— Какво?

— Аз видях... видях нещо — отвърна тя задавено.

Станах, взех си чашата и отидох до предния прозорец. Надникнах надолу и съзрях полицейската кола, паркирана пред сградата. Беше успокояваща гледка. Продължих да стоя там, вперила очи в нея.

— Какво си видяла, Милисът?

Зад гърба ми цареше мълчание. Взирах се в патрулната кола. Мълчанието продължаваше. Чаках. Най-сетне Милисът проговори:

— Майка ми поръча на един човек да убие някого.

Затворих очи. Мили боже. Какво трябваше да й кажа? Отново погледнах навън, но вече не намерих успокоение в гледката. Трябваше да направя нещо. Най-сетне се обърнах. Сега тя седеше с лице към мен на стола, но погледът ѝ все още бе сведен. Гледаше Роузи. И раменете ѝ се тресяха. Върнах се, оставих чашата на барплота и я прегърнах с две ръце. Беше скована, но не се съпротивляваше.

— Май ще плачем поред — казах аз. — Сега си ти.

Тя не отговори. Ридаеше неудържимо.

— Това е ужасно — започнах отново. — И сигурно ще стане още по-лошо. Но и двете сме забъркани, така че ще трябва да се измъкваме заедно. И единственият начин е да разговаряме, докато измислим какво да правим.

Тя плачеше. Аз я държах в прегръдката си.

— Не бързай. Разкажи ми го както искаш. Не се притеснявай. Когато се успокоиш. Трябва да знам какъв е проблемът, за да мога да го разреша.

Докато я държах, усещах как се бори да възвърне самообладанието си. Роузи се мушна между краката ни, за да погалим и нея.

Потърках я по корема с палеца на крака си. Милисът си пое дълбоко дъх на няколко пъти и започна да говори. Думите ѝ звучаха приглушено, защото лицето ѝ остана притиснато към рамото ми.

Каза ми, че Бети Патън има собствен апартамент на първия етаж на фамилната им къща — спалня, кабинет, баня и отделен душ. Никога не пускала Милисът вътре. Не й разрешавала да ползва банята, защото щяла да я изцапа. Банята била за гости. Разбира се, Милисът използвала всяка възможност да се вмъкне в забранения апартамент и да порови там. Така намерила актовете снимки на майка си. И, естествено, използвала банята много пъти, когато влизала там. Във въпросния ден била в забранената баня и тъкмо излизала, когато вратата на кабинета се отворила. Милисът се шумгунала обратно и се скрила в стъклената душ-кабина. Чула майка си да разговаря с някакъв мъж, чийто глас не могла да разпознае. Бил плътен и звучал като тихото меко бръмчене на голяма, добре смазана машина. В гласа на майка й се усещало напрежение. Никога не я била чувала да говори така.

— За мен няма значение какво те възбужда — измъркал мъжът.
— Но когато това засегне бизнеса, вече има значение.

— Няма да го засегне — казала майка й.

— Вече е факт.

— Можем да го спрем, преди да стане късно.

— Какво предлагаш?

— Ти имаш необходимите средства — казала тя.

— За какви средства говорим?

— Той ще трябва да умре — казала майка й. — Твърде близо сме до целта, за да позволим това да ни попречи.

— Брок знае ли нещо за тоя тип?

— Брок не знае абсолютно нищо. Освен да стреля по мишени и да печели пари.

— Добре тогава — казал мъжът, а мекият му глас изпълнил стаята с енергия. — Ще го отстраним.

— Бързо. Преди да е провалил проекта.

— Естествено — казал мъжът. — Може ли да използвам банята ти?

— Разбира се.

Мъжът влязъл в банята. Милисът стояла притисната към задната стена на кабината и го гледала през стъклената врата. Той също я гледал. Мълчаливо, без да откъсва поглед от нея, той се пресегнал зад гърба си и затворил вратата на банята, после се обърнал,

вдигнал седалката на тоалетната чиния, облекчил се, пуснал водата и внимателно свалил седалката. Бил среден на ръст, с набито тяло и много едри ръце. Косата му била сребриста, къса и вчесана назад. Бил облечен в тъмен костюм и бяла риза, с виненочервена копринена вратовръзка. Под ръкавите на сакото му проблясвали златни ръкавели. На кутрето на лявата ръка носел масивен диамантен пръстен. Навел се над умивалника, старателно измил ръцете си и ги избърсал в хавлиената кърпа, която висяла на закачалката до душа. Докато правел това, продължил да я гледа, после се обърнал и без да каже нито дума, излязъл от банята.

— Още нещо — казал на майка ѝ. — Можеш да си вдигаш краката за когото си искаш. Това не ни интересува. Можеш да се чукаш както си искаш. И това не ни интересува. Доколкото това си остане лично твоя работа. Ясно ли е?

— Разбира се. Беше грешка. Можем да я поправим. Няма да се повтори.

— Ще я поправим — казал мъжът.

Милисът чула как двамата прекосили стаята и отворили вратата към коридора. Вратата се затворила. В стаята настъпила тишина. Тя останала в душ-кабината в банята, парализирана от ужас. В стаята не помръдвало нищо. Най-сетне се осмелила да излезе от кабината и да погледне иззад вратата на банята. Кабинетът бил празен. Изтичала до вратата, чувствайки, че краката ще ѝ изневерят, отворила я съвсем леко и надникнала навън. И там нямало никой. Милисът излязла в коридора и отишла до френските прозорци в другия край, които водели към моравата зад къщата. Никой не я спрял. Отворила ги, безшумно ги затворила зад гърба си и хукнала да бяга.

— Защо той не каза нищо на майка ми? — попита Милисът.

— Предполагам, че е решил да се отърве и от теб и не е искал майка ти да разбере.

— Да се отърве?

— Да те убие.

— О, боже — каза Милисът.

— Няма страшно — успокоих я аз. — Няма да му позволя.

— Как ще го спреш, трябваше да го видиш как изглежда и как говори. Та ти си момиче като мен, какво, за бога, можеш да направиш?

— Каквото правя и досега — отвърнах аз.

Тя помисли върху това.

— Хубаво би било — продължих аз, — ако тежах сто кила и бях тренирала бокс. Но случаят не е такъв, затова ще търсим друг начин. Мога да стрелям. Мога да мисля. И съм много бърза. Опасните неща в живота почти винаги включват хора с пистолети, а пистолетите обезсмислят размерите и силата. При пистолетите най-важна е жилавостта, а аз съм жилава колкото всеки друг, когото вероятно биха могли да изпратят.

Тя помисли и върху това. Искаше ѝ се да го вярва, защото така щеше да се чувства в по-голяма безопасност. По принцип аз го вярвах. Тази теория ми позволяваше да упражнявам професията си. Тайничко обаче си знаех, че теорията действа по-добре, когато Ричи е наблизо.

— Знаеш ли как се казва мъжът? — попитах я аз.

— Не. Според теб той ли е пратил тези двамата?

— Да.

— Какво ще правим?

— Още утре ще се преместим. Тази вечер няма страшно, защото ченгетата са отвън.

— Къде ще отидем?

— На някое безопасно място — отвърнах. — Знаеш ли за каква сделка е разговаряла майка ти с него?

— Не.

— Имаш ли представа кого са се готвели да убият?

— Явно някой, който е чукал майка ми.

— Но не знаеш кой?

— Не.

— Струва ми се, че е някой, който се кани да разгласи историята — казах аз.

— Да.

— Сигурно е смущаващо. Но дали е достатъчно, за да поиска да го убие само заради това? Ами че такива неща се случват постоянно.

Милисът сви рамене и отпи от уискито. Всеки път се мръщеше, сякаш беше лекарство. Но не се отказваше.

— На онези снимки, които си намерила, различаваше ли се лицето на мъжа?

— Май че да. Противно ми беше да ги разглеждам дълго.

— Разбирам те. Имаш ли някоя от тях в себе си?

— Не, избягах само с дрехите на гърба си.

— А в стаята ти?

— Не. Майка ми постоянно я претърсваше. Никога не смеех да крия нещо там.

— Не познаваш ли някой от мъжете, с които е била майка ти?

— Не.

За миг общувахме с уискито.

— Значи тя е тършувала из стаята ти?

— Да. За да се увери, че не държа там наркотици, презервативи, цигари и други подобни. Казваше, че е длъжна да знае.

Кимнах.

— Ако ти бе дала още малко време, сигурно щеше да оправдаеш очакванията ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Свих рамене.

— Малко популярна психология. Не ми обръщай внимание.

Спайк живееше в къща със стаи за гости на втория етаж на Уорън авеню в Саут Енд.

— Мислех, че ти живееш в Саут Енд — каза Милисънт, докато оглеждахме двете стаи с баня, които ни предлагаше Спайк.

— Живея в Южен Бостън — отвърнах аз. — Това е Саут Енд. Две различни места.

В спалнята ми имаше еркереен прозорец с перваз за сядане. Роузи веднага го зае, за да може да гледа надолу към Уорън авеню и да лае по всичко, което се движи.

— Сигурна ли си, че никой не ни е видял да влизаме? — попита Милисънт.

Забелязах, че се върти покрай вътрешните стени на стаята и избягва прозорците. Спалнята ѝ беше в другия край на коридора, но тя стоеше при мен. След престрелката не ме изпускате от поглед.

— Не съм аматьор — казах. — Никой не ни следеше.

Спайк се качи по стълбите, носейки моя куфар и един сак.

— Какво има тук, по дяволите? — изпъшка той. — Ръчни гранати ли?

— Козметиката и гардеробът ми са в куфара — отговорих. — Сакът е за съседната стая.

Спайк пусна куфара на пода и каза:

— Ела, Милисънт. Ще ти покажа своята стая.

Тя се поколеба, после го последва по коридора. Хвърли поглед назад, докато излизаше.

— Няма да мърдам оттук — казах аз. — А и вратата е отворена.

След малко Спайк се върна сам.

— Знаеш в какво се забъркваш, нали? — попитах го аз.

— Разбира се — отвърна той. — Излизате на палатка.

— Дано не е така. Надявам се, че успешно се укриваме.

Спайк беше облечен с джинси, фланелка и памучна риза отгоре.

Когато седна на леглото, видях на колана му армейски колт 45-и калибър. Извадих някои дрехи от куфара и ги сложих в най-горното чекмедже на бюрото.

— Момичето е уплашено — каза Спайк.

— Естествено, нали я преследват. Видя ме как убих един от тях.

— По-добре е, отколкото да те види, че не го улучваш.

— Така е. Трябва да кажа на Ричи къде съм.

— Разбира се.

— Трябва да мога да я оставя тук, за да изляза и да разбера кого е поръчала майка ѝ да убият, а също и кой се опитва да я открие.

— Сигурно става дума за едни и същи хора, нали? — попита Спайк.

— Предполагам. Но не можем да я оставяме сама.

— Знам.

— Мразя да моля, а и не се сецам за друг. Не мога да помоля Джули. Прекалено опасно е, а тя си има собствени дела.

— Аз ще я наглеждам — каза Спайк. — Но от време на време трябва и да работя, макар и не много усилено. Може би ще се наложи да извикаш Ричи да ме сменя.

— Не искам...

— Не искаш да го молиш за нищо — довърши Спайк. — Знам. Но сега не можеш да си позволиш този лукс.

— Вече съм го молила няколко пъти — казах.

Милисът излезе от стаята си, прекоси коридора, застана на прага и не каза нищо. Роузи започна да ръмжи, да вие, да лае и да подскача върху перваза на прозореца. Милисът сякаш се опита да потъне в стената до вратата. Спайк и аз погледнахме навън през прозореца. Долу се разхождаше един йоркширски териер.

— Плъх на каишка — отбеляза Спайк.

— Какво? — попита Милисът.

— Куче е — казах аз. — Роузи лае по всички деца и по повечето кучета. По-добре е да свикнеш с това.

— Искаш ли нещо за обяд? — попита Спайк.

— Какво? — каза Милисът.

— Пилешко или троен сандвич с омар?

— Какво?

— Хайде ела с мен долу — каза той. — Ще си поръчаш каквото искаш.

— Ти можеш ли да готвиш такива неща?

— Разбира се, че мога да готвя такива неща, нали съм гей.

— Не знаех, че си гей.

— Такъв съм. Така че съм неуязвим за прелестите ти.

— Никога не съм се запознавала с гей.

— Ами, ами — каза Спайк. — Просто не си разбрала.

Милисът изглеждаше смутена. Не разбрах дали защото ме оставяше, или защото излизаше с хомосексуалист.

— Хайде, Мил — обади се Спайк. — Имаш късмет, че попадна тук. Не пропилявай този шанс. Най-доброто, което Съни може да направи с тенджерата, е да я прибере в шкафа.

— Тръгвай — подканих я аз. — Може би той ще ти даде урок по готварство.

Милисът го изгледа със съмнение, но тръгна с него. Чула да се говори за храна, Роузи скочи от перваза и ги последва. Аз отидох до леглото, седнах отгоре и се обадих на Ричи.

Бях в полицейското управление в Шести район, зона „С“, на Бродуей, и разговарях с Брайън Кели на бюрото му в стаята на детективите. Беше съвременна полицейска стая, тоест претъпкана, разхвърляна и боядисана в грозен цвят. И сред всичко това седеше Брайън, чист и спретнат, гладко избръснат и ухаещ на хубав парфюм.

— Всички са съгласни, че това е ясен случай на самозащита. Никой няма да повдига обвинения — каза той.

— Освен това един от тях ритна кучето ми.

— Той си получи заслуженото — каза Брайън. — Почисти ли пушката?

— Да.

— Нали знаеш, че ако не ги почистиш, цевите се запушват.

— Знам.

— Десетка, нали?

— Ако тежиш петдесет и два килограма, гледаш да имаш повечко огнестрелна мощ подръка — отвърнах.

Зъбите на Брайън бяха равни и много бели, а очите му — много сини. Ръцете му изглеждаха силни. Беше облечен в бяла риза с разкопчана яка, черна плетена вратовръзка и сако от туид на „Харис“. Кимна.

— Ако тежиш петдесет и два килограма, чудно как откатът не те е повалил на земята.

— Стъпила съм здраво на земята — отвърнах.

Той се усмихна.

— Тери Ний е работил най-вече в бандата на Бъко Мийхан.

— Каква е специалността на Бъко?

— Отвличане на камиони, наркотици, изнудване.

— Кажете ми за изнудването.

— Предимно дребни търговци — кръчми, магазини за хранителни стоки и алкохол. Плати си, иначе ще ти потрошим

магазина или клиентите, или теб самия. Тери Ний е бил по потрошаването.

— Значи не е главният играч.

— Бъко ли? Не, в никакъв случай. Дребна риба е.

— Тери работил ли е на свободна практика?

— Разбира се. В Бостън организираната престъпност не съществува като термин. Има някои сдружения, но не са солидни, най-вече на етнически принцип. Ирландците се държат помежду си, индийците също. Но всичко живо работи на свободна практика.

— Значи не е задължително точно Бъко Мийхан да е изпратил Тери Ний и Майк вкъщи.

— Не.

— А Майк какво казва?

— Че не знае нищо. Тери го накарал да дойде с него и да си носи пистолета. Твърди, че трябвало да вземат някакво момиче. Дори не знаел как се казваш.

— Вярваш ли му? — попитах.

— Не мога да измъкна нищо от него. Обвинили сме го в опит за убийство. Казах му, че ако ни каже кой го е пратил, ще получи много по-лека присъда.

— А той поддържа версията си.

— Аха.

— Което значи, че или е вярна, или този, който ги е изпратил, е прекалено страшен, за да го издаде.

— Да.

— Имаш ли някаква теория?

— Склонен съм да мисля, че ни казва всичко, което знае. Очаква го сериозна присъда. Според мен би издал и Ал Капоне, ако това ще му помогне да отърве кожата.

— Вече говорил ли си с Бъко Мийхан?

— Не още. Искаш ли да дойдеш с мен?

Погледнах часовника си. Десет и половина. Трябваше да се прибера вкъщи до четири, когато Спайк отиваше на работа.

— Добре — казах аз.

Разговаряхме с Бъко Мийхан в единия край на барплота в „Дънкин Донътс“ срещу Асембли Скуеър в Съмървил.

— Понички „Бостън крем“ — каза Бъко. — Най-добрите са. Погледнах поничките му с шоколадова глазура и реших да си взема една от обикновените и кафе. Брайън си поръча само кафе.

— Ще загубиш — каза Бъко.

— Свикнал съм — отвърна Брайън. — Бъко Мийхан, Съни Рандъл.

— Здравсти, как си?

— Добре — казах.

Бъко беше дебел здравеняк. Твърда сланина, би казал баща ми. Очевидно беше силен, но вратът му се губеше в гънки тлъстина. Беше облечен в яке на „Пейтриътс“ върху сива къса фланела, под която се показваше шкембето му. В заведението нямаше никой освен нас и няколко души, които купуваха понички за вкъщи. Една мексиканка на средна възраст вземаше поръчките им.

— За какво съм ти потрябвал днес, Брайън?

— Двама от твоите хора са се забъркали в нещо.

— Кои са?

— Тери Ний и Майк Лиъри.

Бъко вдигна рамене. Това не означаваше, че ги познава. Но не значеше и обратното. Хората, които цял живот си имат вземане-даване с полицията, се научават, ако не са глупави, че трябва да разберат какво знае ченгето, преди да признаят каквото и да е.

— В какво са се забъркали?

— Опит за убийство.

— Нищо не знам за това — каза Бъко.

Разчупи една от поничките си на две. Беше с крем. Отхапа и изтри устата си със салфетка.

— Мислех, че Тери е от твоята банда — каза Брайън.

— Нямам никаква банда.

— Познаваш ли Тери? — попитах.

— Виждал съм го.

— А Майк Лиъри?

— Не го познавам — каза Бъко.

— Тери работи ли с някой друг, освен с теб? — попита Брайън.

— По дяволите, Брайън, откъде да знам? Тери е добро момче. Има много приятели.

— Опитал се да влезе с взлом в една къща във Форт Пойнт — каза Брайън. — И собственикът го застрелял.

— Тери?

— Аха.

— Мъртъв ли е?

— Аха.

— Тери е яко момче.

— Вече не — казах.

— Кой го е гръмнал?

— Няма значение — каза Брайън.

— Проникване с взлом?

— Отишъл е там с определена цел — обадох се. — Ако не си го изпратил ти, може би ще се досетиш кой го е направил.

— Да се досетя ли? Господи, Съни, аз съм прекалено тъп, за да се досетя. Какво казва другият?

— Че ти си ги пратил — каза Брайън.

— Лъжлив гадняр — възмути се Бъко. — Дори не го познавам. Бог ми е свидетел, че нямам никаква работа във Форт Пойнт. Не ходя по-далеч от Лешмиър Скуеър.

— Да не би да е правел услуга на някого? — попита Брайън.

— Нищичко не знам за това, Брайън. Кълна се в майка си. Ако Тери ходи да разбива къщи във Форт Пойнт, аз нямам нищо общо с това. И не ми пука какви лъжи ти дрънка за мен някакъв си тип.

— Че защо ще лъже? — попитах.

— Опитва се да ви изпързая — отвърна Бъко. — Знаеш правилата на тая шибана игра, Съни. Ще ви каже това, което искате да чуете.

— Може би ще го повтори и в съда, Бъко.

Той разпери ръце.

— Какво да ви кажа. Нямам нищо общо с тая работа с Тери и другия идиот.

Брайън кимна.

— Колко пъти си бил на топло? — попитах го аз.

Бъко вдигна два пръста.

— Три ще бъде нещастното ти число — казах аз.

Той сви рамене и отново вдигна ръце. Двамата с Брайън станахме. Брайън даде на Бъко визитната си картичка.

— Ако научиш нещо, с което да облекчиш положението си, завърти една шайба.

— Благодаря за кафето — добавих аз.

Когато отново се качихме в колата на Брайън, отбелязах:

— Майк не ти е казал, че Бъко го е пратил.

— Излъгах — каза Брайън.

— Заради тази лъжа Майк може да пострада от Бъко.

— Колко жалко — каза той. — Вярваш ли на Бъко?

— Все пак се закле в майка си, нали?

— А, да, забравих.

Погледна часовника си.

— Тази поничка стигна ли ти, или можеш да хапнеш и нещо за обяд?

— Мога да хапна нещо за обяд — отвърнах аз.

— Добре.

Когато се прибрах вкъщи, Спайк беше облечен за работа. Милисът беше на кушетката в дневната му и гледаше телевизия. Когато отворих външната врата, Роузи изскочи от всекидневната и гони опашката си известно време, преди да я вдигна и да си разменим целувки.

— За обяд ѝ приготвих спагети с бял сос от миди — каза Спайк.
— Изобщо не ѝ хареса.

— Липсва ѝ образование по отношение на храненето — отвърнах. — Какво яде вместо това?

— Бисквити и фъстъчено масло — отвърна Спайк с явно отвращение.

— Ще се научи — казах аз.

Спайк извади големия армейски колт от джоба си и ми го подаде с дръжката напред.

— Сложи го в чекмеджето на бюрото.

Взех пистолета, а Спайк излезе и затвори външната врата зад гърба си. Прибрах пистолета и отидох във всекидневната. По телевизията даваха две силно гримирани дебелани, които си крещяха една на друга. Между двете седеше кльощав тип с рядка брада и дълга коса. Изглеждаше доволен. Изключих телевизора.

— Гледам — обади се Милисът.

— За какво се карат?

— Той е женен за едната и ѝ изневерява с другата.

— Намерил си е две жени, които искат да спят с него? — попитах.

— Така изглежда.

— Никога не трябва да спиш с мъж, който не може да си пусне брада — казах аз.

— Защо?

— Просто една анти-ПК шега.

— Какво значи ПК?

— Политически коректна.

— Какво значи това?

Седнах и я погледнах. Роузи скочи и се намести до мен на стола.

— Ами може да се каже, че това е комплекс от прекалено сериозни правила за речта и поведението, които се огласяват публично, но са напълно безсмислени в личните отношения.

— Сигурно — каза Милисънт. — Спала ли си някога с някой, който не може да си пусне брада?

Засмях се.

— Не си спомням.

— Правиш ли много секс? — попита тя.

Гледаше с празен поглед към безжизнения екран на телевизора.

— Какво значи „много“?

— Ами с много мъже ли се чукаш?

— Ако харесвам някой мъж, бих се радвала да спя с него — отговорих. — Но не срещам много мъже, които да ми харесат.

— Задължително ли е да ти харесват?

— Да.

— Защо изобщо трябва да се прави секс?

Позамислих се. Отдавна никой не ми беше задавал подобен въпрос.

— Ами, защото е приятно — отвърнах.

Милисънт сбърчи нос.

— И създава някаква интимност, която иначе не е възможна.

— На мен никога не ми е харесвало.

— Е, проституцията не се брои.

— Защо?

— Предполагам, че не са били замесени чувства. Никой от двамата не е харесвал другия. Само чукане. Търговска сделка. А преди това?

— Два-три пъти с момчета от училище.

— Някое по-специално момче?

— Не, веднъж с Чък Сандърс и Томи Лий и веднъж с Рой.

— С Чък и Томи едновременно ли беше?

— Да, първо единият, а после другият, в колата на Томи.

— И двамата ли ти харесваха?

Тя сви рамене.

— Ами Рой харесваше ли ти?

— Беше готин. С Томи и Чък малко болеше. А с Рой не толкова.

— Според мен засега трябва да се въздържаш от преценки за секса — казах й. — Имаш опит в чукането, а не в правенето на любов.

— Каква е разликата?

— Каквато е разликата между болката и удоволствието. Милисът отново сви рамене. Замълчахме. Роузи се беше претърколила по гръб, за да мога да я чеша по корема.

— Какво друго обичаш да правиш, освен да гледаш телевизия?
— попитах.

— Нищо.

И сама можех да си отговоря.

— Според теб от какво разбираш най-много?

— Как да се оправям на улицата — каза тя.

— Да — кимнах. — Това го знаеш. Нещо друго?

Тя се замисли, но не за дълго. После сви рамене.

— Да се оправяш на улицата не е лошо — казах аз. — Намирам го за полезно. Но ако има и нещо друго, животът става по-забавен.

— Забавен ли?

— Да. Знам, че идеята ти е чужда. Но едно от добрите неща в живота са забавленията.

— Например?

— Например да живееш с хора, които обичаш.

— О, да, както правиш ти ли?

— Не, аз не го правя. Но съм сигурна, че е хубаво. Освен това е забавно да имаш куче, да гледаш картини, да слушаш музика, да следиш бейзболното първенство, да ходиш на кино, да се храниш добре, да прочетеш някоя книга, да ходиш на фитнес... ей такива работи.

— Не ми звучи забавно.

— А за теб кое е забавно? — попитах я.

Милисът не каза нищо.

— Роузи харесва ли ти?

— Не е лоша.

— Господи, по-добре да не те чува как го казваш. Тя си мисли, че е царицата на красотата.

Милисът се поусмихна. Бях попаднала на гореща следа. Поседяхме още известно време. Празният сив екран на телевизора на Спайк ни гледаше няма. Чакаше.

— Хайде да направим вечерята — предложих.

— Не знам как.

— И аз. Но можем да пробваме заедно.

Пиехме чай с Джули в едно малко заведение, „Лу Лу“ на Харвард Скуеър, близо до кабинета ѝ.

— Ужасно се е получило с това момиче — каза тя. — Не можеш ли просто да предадеш случая на полицията?

— Работя заедно с един детектив от полицията, за да разберем кой е изпратил мъжете в апартамента ми. Брайън казва, че засега няма да намесва Милисът. Но не съм му казала за майка ѝ.

Върволицата от пешеходци и мотористи надолу към Братълстрийт, която започваше от площада, не спираше.

— Защо? — попита Джули.

— Защото трябва да науча повече, преди да я накарам да свидетелства против собствената си майка.

— Брайън ли е детективът от полицията?

— Аха.

— Брайън?

— Да.

— Готин ли е?

— Доста.

— И?

— Онзи ден обядвахме заедно и ми беше приятно — казах аз.

— И?

— Ще видим.

— Ричи може ли да ти помогне в това?

— За Брайън ли?

— Не, не за Брайън. Да ти помогне да разбереш кой е изпратил онези мъже в мансардата ти.

— Вече го помолих да наглежда Милисът — отвърнах аз. — Разводът май означава, че всеки трябва да се справя сам.

— Истинският професионалист пълноценно използва ресурсите си — отбеляза Джули.

— И Ричи се явява ресурс?

— При това добър. Знаеш го.

— Да, наистина.

Бяхме си разделили една каничка тръпчив зелен японски чай с аромат на череша. Долях чашите и на двете ни през цедката.

— Момичето много тежък случай ли е? — попита Джули.

— Не е чак толкова емоционална. Едва ли може да се нарече тежък случай.

— Затворена?

— Не мога да попадна на точния термин. Не знае нищо. Сякаш никой не е имал време да ѝ обясни каквото и да е. Не се интересува от нищо. Любовта, сексът, привързаността я объркват. Не обича кучета.

— Можеш ли да ѝ го простиш?

— За кучетата ли? — попитах. — По-скоро се опитвам да я променя.

— Какво прави по цял ден?

— Гледа телевизия.

— Каквото и да е ли? — попита Джули.

— Да.

— Затворена е — каза тя. — Не може да се справи със света, така че съзнателно се оттегля от него. Взема ли наркотици?

— Имаше малко трева в себе си, когато я хванах — отвърнах. — Но вече я изпуши. Откакто е с мен, не си е купувала друго.

— Ако е използвала нещо по-твърдо, щеше да има признаци, че ѝ липсва.

— И аз така предположих.

Изпих си чая.

— Скоро ще тръгвам — казах. — Спайк трябва да ходи на работа.

Джули кимна.

— Иска ми се да ти помогна, но... — Тя сви рамене. — Не мога да я взема при мен. С децата и с Майкъл... Нали го знаеш Майкъл? Не харесва никого освен мен.

— Знам. Не бих искала от теб подобно нещо.

— Предполагам, че съм късметлийка, че той ме харесва толкова — каза Джули. — Но не е лесно да бъдеш целият свят за някого.

— Знам.

— Понякога вечеряме навън, в някое хубаво заведение, и той ме гледа, и аз знам, че очаква да кажа нещо като Скарлет О'Хара. Нещо ужасно романтично.

— А ти не можеш.

— А аз не мога. И ми се ще да му фрасна един, че иска от мен подобно нещо.

— Знам. Виж, Джули, трябва да тръгвам. Трябва да се връщам, за да може Спайк да излезе.

— Все едно че имаш дете.

— Без удоволствието на зачеването — отбелязах аз.

— И родилните болки — добави тя.

— От друга страна, на теб не ти се е налагало да застреляш никого.

— Гледай как спорим на коя й е по-зле — каза Джули. — Признавам, че не искам да си разменим ролите.

— Чакай да се възроди сексуалният ми живот.

— Тогава ще ревнувам.

Станахме. Оставих пари на масата и излязохме на Братъл стрийт.

— Съни — каза Джули, докато вървахме към станцията на метрото на площада. — Случаят е много труден, затова остави гордостта настрана. Обади се на Ричи. Виж дали не може да ти помогне. Дължиш го на Милисънт. Дължиш го и на себе си. И на Роузи.

— На Роузи ли?

Джули кимна.

— Не се бях замисляла за Роузи.

Джули отново кимна.

— Е, тогава ще трябва да му се обадя.

— Да — каза тя. — Така е.

29

Отново седях с Бъко Мийхан, но този път и Ричи беше с мен. Бяхме в някакъв ресторант до Ръдърфорд авеню, известен с пържолите си. Бъко вече ядеше. А ние с Ричи пиехме кафе.

— Наистина ли са толкова вкусни? — попитах Бъко.

Бъко отпи от бирата си.

— Страхотни са — каза. — Трябва да ги опиташ.

— Не днес.

— Как е семейството? — попита той Ричи.

— Добре са — каза Ричи.

— Баща ти?

Ричи кимна.

— Чичо ти?

— Всъщност имам петима чичовци, както знаеш — отвърна той.

— Всичките са добре.

— Хубаво — каза Бъко. — Радвам се да го чуя.

— Чичо ми Ърни питаше за теб онзи ден — каза Ричи.

— Така ли? И какво?

— Питаше ме какво мисля за теб.

— Защо иска да знае?

Ричи сви рамене.

— Знаеш го Ърни. Не говори много. Просто поиска мнението ми за теб.

— И ти какво му каза?

— Казах му, че нямам кой знае какво мнение. Общо взето, единственото, което съм чувал за теб, е, че си говорил със Съни и не си бил особено услужлив.

— Със Съни? С нея? — Бъко кимна към мен.

— Да.

— Не знаех, че ти е приятелка, Ричи.

— Сега знаеш.

Никога не можах да разбера как Ричи успява да вложи толкова заплаха в думите си. Беше спокоен, почти както винаги. Говореше тихо. С безизразно лице.

— Тя беше с ченге, Рич.

— Аха.

— Исках да помогна. Просто не разполагах с нужните отговори.

— Аха.

Бъко ме погледна. Усмихнах се очарователно. Като Мег Райън например.

— Чудех се, дали имаш някаква представа защо Тери Ний се появи на вратата ми с пистолет? — попитах аз.

— Както ти казах...

— Бъко — обади се Ричи.

— Честен кръст, Ричи, нямам никаква представа.

— Бъко — повтори Ричи.

— Никаква.

— Представи си, че аз те питам, Бък.

— Разбирам те, Ричи, но нищо не знам.

— Помисли си какво ще трябва да кажа на чичо Ърни, когато ме попита за теб.

— Ако знаех защо Ърни пита...

Ричи замълча. Аз отново се усмихнах като Мег Райън. Бъко беше спрял да яде пържолите. Мина една сервитьорка и ни доля кафе. Добавих подсладител и мляко в чашата си. Ричи си сипа сметана и захар.

— Представи си го така — каза Ричи. — Питам те кой е изпратил Тери Ний, за да се опита да убие жена ми.

— Жена ти ли?

— Бившата — допълних аз.

— Освен това Тери е ритнал кучето ми — продължи Ричи. — И аз, естествено, искам да разбера защо се е случило това. А знам, че Тери е работил с теб.

— Не съм го изпратил аз, Ричи, кълна се в бога.

— Сигурен съм, че не си ти, Бъко, но може да си го дал на заем на някого и аз ще разбера на кого.

— Тя и без това ти е бивша, нали? — каза Бъко. — Ей сега не каза ли точно това?

Ричи се наведе над масата и сложи ръката си върху ръката на Бъко.

— Тя е от фамилията — каза. — Като баща ми, чичовците ми, братята ми и аз самия.

Нямаше вид, че го стиска, но Бъко явно не можеше да си измъкне ръката.

— Дал си Тери Ний на заем на някого, нали? — попита тихо Ричи.

Бъко мълчеше. Знаех защо. Опитваше се да реши кого предпочита да ядоса. Семейството на Ричи или човека, който беше изпратил Тери Ний. Огледа се.

— Заклевах ли се, че няма да му кажеш откъде си научил? — попита той най-сетне.

Дяволът, който стиска ръката ти, е за предпочитане пред дявола, който не е наоколо.

— Имаш думата ми — каза Ричи.

— И моята — обадох се.

— Кейтъл Крейгън — каза Бъко.

Погледнах Ричи. Той сви рамене.

— Кой е Кейтъл Крейгън? — попитах.

— Един тип — каза Бъко.

Отворих уста. Ричи кимна толкова незабележимо, че със сигурност само аз го видях. Зачакахме.

— Кейтъл представлява някои хора — продължи Бъко. — Не знам кои са. Но той дойде при мен, а аз му дължа услуга и каза, че му трябва човек за лека физическа работа, нищо особено, за сплашване на две женски. А аз му казах, че ще го свържа с Тери, той се съгласи и аз го свързах.

Бъко се облегна с облекчение, все едно току-що беше казал три пъти „Аве Мария“ и беше извършил някакво добро дело като проява на разкаяние.

— Къде да намерим Кейтъл? — попита Ричи.

— Навърта се наоколо — каза Бъко. — Нали се сещаш?

— Можеш ли да ме свържеш с него? — попитах аз.

Бъко поклати глава.

— Знаеш ли за кого работи?

Бъко поклати глава.

— Но те е страх от тях?
— Нищо не знам за тях — каза Бъко. — Страх ме е от Кейтъл.
— Как изглежда?
— Набит — отвърна той. — Като мен, малко по-нисък, със сива коса. Има ръце на зидар. Странен глас.
— Какво му е странното?
— Не знам точно. Някак много плътен.
Ричи махна ръката си от ръката на Бъко.
— Чичо Ърни ще се зарадва, като разбере, че си ни помогнал.
— Предай му много поздрави — каза Бъко. — И на баща си.
— Разбира се.
Станахме. Ричи остави една стодоларова банкнота на масата.
— Не, не, Ричи — възрази Бъко. — Аз ще платя.
Ричи ме хвана за ръка и двамата излязохме, без да кажем нищо.
— Някога чувал ли си за Кейтъл Крейгън? — попитах го в колата.
— Не.
Пресичахме моста Чарлстаун.
— Какво е това име Кейтъл? — попитах.
— Ирландско. По време на безредиците имаше някакъв Кейтъл Бруга.
— Откъде знаещ? — попитах.
— Прочетох една книга.
— Виж ти — казах. — Браво на теб.
И двамата се разсмяхме, докато подминавахме Флийт Сентър и Ричи зави надясно към Козуей стрийт.

30

Когато скачах на въже, трябваше да изолирам Роузи, защото иначе и тя се опитваше да участва. Скачах на въже по чорапогашник и фланелка без ръкави във всекидневната на Спайк, докато Милисът гледеше телевизия, а Роузи седеше в коридора, свита като пор в мъгливо време, и ме гледеше злобно.

— Защо правиш това? — попита Милисът.

— Не мога да отида до спортния център.

Продължавах да скачам, докато говорех, и се стараех гласът ми да не звучи задъхано.

— Заради мен ли?

— Да.

— Тогава защо просто не пропуснеш?

— По няколко причини — отвърнах. — Опитвам се да се поддържам във форма по, въж, професионални причини. Обичам да ям и да пия, но съм суетна по отношение на външния си вид и не искам да напълнявам... а освен това съм маниачка на тема фитнес.

— Майка ми постоянно спортува — каза Милисът.

— Искаш ли да опиташ?

Тя поклати глава.

— Не си ли скачала на въже като малка? — попитах аз.

Тя сви рамене. Спрях да скачам, легнах на килима на Спайк и направих няколко лицеви опори.

— Правила ли си лицеви опори?

— Момичетата не правят лицеви опори — отвърна тя със силно презрение, типично за тийнейджърка като нея.

— Но жените правят — казах аз.

— Е, значи още не съм жена.

— Може и да си — казах. — Опитай веднъж.

Тя поклати глава. Аз продължих с опорите.

— Опитай — настоях.

— Не мога. Веднъж ни караха да ги правим в часовете по физическо възпитание.

— Не са ви показали както трябва. Ела тук. Ще ти покажа.

Милисът се свлече от кушетката и легна по корем на пода.

— Добре — казах аз. — Започни с половин лицева опора. Разпери ръце ето така, избутай се нагоре, но остави коленете си на пода.

Тя направи каквото ѝ казах, повдигна тялото си и го спусна обратно.

— Добре ли е?

— Видя ли, че можеш — казах. — Опитай пет.

Изглеждаше отвратена, но направи пет.

— Отлично — казах аз.

Милисът стана, отиде обратно на кушетката и се свлече върху нея. Довърших лицевите опори, станах, отидох до вратата и отместих табуретката. Роузи дотърча в стаята, размахвайки опашка. Вдигнах я, целунах я и я оставих да ме ближе по врата.

— Защо просто не прескочи табуретката? — попита Милисът. — Не може ли да скача?

— Може. Но не го знае. Мисли, че не може, и затова не се опитва.

Милисът ме погледна, но не каза нищо. Усмихнах ѝ се невинно.

— Смяташ, че и аз съм такава, нали? — попита тя.

— Извинявай. Но ти сама го каза.

— Но все пак мислиш, че съм такава.

— Беше по отношение на лицевите опори.

— Не съм направила истинска лицева опора.

— Но направи шест истински половинки. Ще се упражняваме редовно и скоро ще можеш да ги правиш както трябва.

— И какво от това? Мразя лицевите опори.

— Ако можеш да ги правиш, тогава можеш да решиш дали искаш да ги правиш, или не. Ако не можеш да ги правиш, не можеш да вземеш това решение.

Милисът се намръщи, сякаш бях изказала математическо твърдение, за което подозираше, че е вярно, но не разбираше отделните термини.

— Кой се интересува от лицеви опори? — попита тя.

— По-скоро става дума за отношението. Колкото повече неща можеш да правиш, толкова по-голям избор имаш. Колкото по-голям избор имаш, толкова по-малко те удря животът.

— Значи ако правя лицеви опори, животът ми ще стане по-добър?

— По-добре е да си силна, отколкото слаба — казах. — И е по-добре да си бърза, отколкото бавна. Но ти не си глупава и знаеш, че имам предвид нещо по-важно.

Тя отново сви рамене, взе дистанционното и смени канала на телевизора.

— Значи според теб не съм глупава? — попита.

— Не. Мисля, че сигурно си доста интелигентна. Просто никой не те е научил на разни неща.

— Например?

— Например как да станеш личност.

— И ти си мислиш, че го знаеш?

— Аха.

— И защо си толкова умна?

— Не става въпрос за ум, а за учение.

— Мразя училището — каза Милисънт.

— И аз — отвърнах. — Общо взето, съм се научила от баща ми, от Ричи, от приятелката ми Джули, от Спайк и Роузи и от факта, че съм живяла и съм внимавала цели трийсет и пет години. Имам още много неща да науча. Трябва да си оправя любовния живот например. Но имам повече информация от теб. Имам достатъчно, за да се грижа сама за себе си.

— Научила си нещо от Роузи?

— Да. Как да обръщам внимание на някого и да се грижа за него, без да го притежавам...

— Но ти я притежаваш.

— Купила съм я — казах. — Но не я притежавам. Храня я и й давам вода. Водя я на лекар. Пускам я да излезе и да влезе. Водя я на разходка. Истината е, че тя ще умре, ако не се грижа за нея. И тъй като е напълно зависима от мен, съм решила, че в рамките на нещата, които току-що изредих, и заради личната безопасност и на двете ни тя може да живее както желае и да прави каквото поиска.

— Но ти току-що я беше затворила в коридора.

— Животът не е съвършен — отвърнах. — Ще ми се да беше.

— Защо не я научиш да не се опитва да ухапва въженцето за скачане?

— Мисля, че така ще я огранича повече, отколкото като я затварям в коридора.

— През цялото време ли си мислиш такива неща?

— Понякога си мисля за дрехи, гримове и мъже — отговорих. — Искаш ли да говорим за тях?

— Аз и за това не знам много — каза Милисът.

— Все още.

Тя сви рамене. Ненавиждах този жест.

31

Кейтъл Крейгън нямаше досие. Брайън никога не беше чувал за него. Нито пък някой от служителите от екипа за борба с организираната престъпност. Името не говореше нищо и на Милисът. Използвах компютъра на Спайк, за да проверя дали има нещо за Брок Патън в Интернет.

— Внимавай — каза Спайк. — Ако отвориш не каквото трябва, ще попаднеш на сексуалния ми живот.

— Поне си го имаш.

— Чувстваме се малко онеправдани, а?

— Може би само мъничко.

— Жалко, че не съм в списъка ти — каза Спайк. — Представи си каква симфония щяхме да сътворим.

— Винаги ще се намери нещо, което да попречи — казах аз. — Каква ти е паролата?

Той ми я каза, аз я набрах и влязох в Интернет. След много повече време, отколкото се показва в рекламите за компютри, се опитах да намеря нещо за Брок Патън. Беше във всички списъци, в които фигурираше думата „Брок“ или „Патън“. Получих много статии за генерал Патън и няколко за някакъв футболист на име Брок Мариън; доста за някакъв актьор, наречен Брок Питърс, и някакъв политик Брок; две за футболиста Питър Брок и друга за Стан Брок, който май беше брат на Питър; и сред тях няколко за човека, когото търсех.

Ето го изпълнителния директор на „Масбей Тръст“, деветата по големина банка в страната. Преди това бе работил като президент на най-голямата банка на Роуд Айланд. Енергично беше събирал средства за Републиканската партия както на Роуд Айланд, така и в Масачузетс. Бе министър на търговията в последния републикански кабинет и се твърдеше, че след две години ще се кандидатира за губернатор. Освен това беше постигнал резултати от световна класа в стрелбата по подвижна цел и беше завършил Харвард. Имаше статия за Бети Патън, която събираше средства за няколко почтени благотворителни

организации. Във файла нямаше нейни снимки. И нито думичка за някой, който да се казва Кейтъл Крейгън. В никоя от статиите не се споменаваше за разочарована от семейството дъщеря.

Облегнах се във въртящия се стол в кабинета на Спайк и се загледах в синьо-зеления екран на седемнайсетинчовия му монитор „Сони“. Бях сама. Спайк и Милисънт бяха извели Роузи на разходка. Бях настояла Милисънт да си сложи шапка и слънчеви очила. Спайк каза, че едва ли някой ще тръгне да обикаля Саут Енд, за да я търси, но дори и да има някой, шансът да я познаят, е още по-малък. Казах му, че може да познаят Роузи и да направят връзката. Спайк каза, че може би надценявам външния вид на Роузи. Междувременно Роузи скачаше във въздуха, преобръщаше се и дъвчеше каишката си. Много обичаше да се разхожда. Би излязла на разходка дори и с Дракула. Милисънт не гореше от нетърпение, но, изглежда, нямаше и нищо против. Всичко, срещу което не се противопоставяше, трябваше да бъде окуражавано. Спайк ми напомни, че Милисънт ще бъде с него, а той е безстрашен и опасен. Съгласих се, а той пхна големия армейски колт в колана си и излязоха. Трябваше да си призная, че ми харесваше да бъда сама. Може би не бях напълно обективна.

И преди знаех, че Брок Патън е banker, но фактът, че може да се кандидатира за губернатор, придаваше ново значение на информацията, че жена му позира за порнографски снимки, а дъщеря му е била проститутка, макар и за кратко. Разбирах защо иска да потули нещата. Разбирах и жена му, която искаше същото. Но какво общо имаше с това Кейтъл Крейгън? Знаех, че се изпълнява някакъв план. Може би за губернаторските избори, а може би за нещо друго. Но имаше хора, които бяха готови да убиват в изпълнение на този план и Бети Патън беше замесена в него.

Можех да я попитам, но тя нямаше да ми каже, а освен това така щяха да разберат, че знам, от което всичко щеше да стане по-трудно, включително и оцеляването ми.

Обадих се на телефонния си секретар по мобилния телефон. Дори ако някой успееше да проследи разговора, нямаше да разбере къде се намирам. Имаше обаждане от Брайън. Имаше едно и от някакъв адвокат, представляващ Брок Патън. Прекъснах връзката и набрах номера на Брайън.

— Някой е пречукал Бъко Мийхан — каза той, когато се свързахме. — Рано тази сутрин.

— Заподозрени?

— Няма.

— Как?

— В леглото. Застрелян е в челото. С магнум 357. Куршумът е излязъл отзад, пробил е матрака и е потънал в дъските на пода под леглото.

— Кой го е намерил?

— Чистачката, имала е ключ. Влязла около девет и половина тази сутрин и той бил там.

— Горката — отбелязах аз.

— Знаеш ли нещо, което аз не знам? — попита Брайън.

— Не. Сигурно някой го е видял, че говори с нас.

— И аз така предположих — каза той. — Освен ако не е някой, изпратен от бившия ти съпруг.

— Не. Ричи не е престъпник.

— Но произхожда от семейство на престъпници — каза Брайън.

— Знам. Но това не означава, че и той е такъв.

— Както ми го разказа, е използвал престъпното си семейство, за да изцеди от Бъко информация за теб.

— Да. Но не би поръчал убийство. Освен това какво печелим от това? Беше единствената ни връзка с Кейтъл Крейгън.

— Сега вече не е — каза Брайън.

— Така че може би Ричи е извън подозрение.

— Да, може би.

— Звучиш така, все едно ти се иска да бъде сред заподозрените.

— Просто се опитвам да се хвана за нещо. Но не съм нарочил Ричи.

— Добре — заявих аз.

— Мислех, че си разведена — каза Брайън.

— Така е. Но от това не следва, че съм глупава.

— Разбира се — отвърна той. — Искаш ли да вечеряме заедно?

— Чакай да проверя в бележника си.

Отворих го.

— Свободна съм всяка вечер до две хиляди и трета година — заключих гордо аз. — На теб кога ти е удобно?

Помислих си, че у Брок Патън може би има повече, отколкото показваше в присъствието на жена си, така че слязох до сградата на „Масбей Тръст“ на Стейт стрийт в работно време и се качих с асансьора до кабинета му на последния етаж. Секретарката му носеше къс черен костюм на „Дона Карън“ и перли. Беше много привлекателна и очевидно това ѝ беше приятно. Взе визитната ми картичка с леко презрение, за да ми напомни кой кой е, и прочете името ми по телефона. После се заслуша за момент, показва изненадата си доста изкусно и стана, за да ме въведе.

Патън ме посрещна на вратата.

— Съни Рандъл — каза той. — Радвам се да те видя.

Подкани ме с жест да вляза и се обърна към секретарката си.

— Не искам да ме безпокоят — каза той и затвори вратата.

Кабинетът му беше с размерите на главната катедрала в някоя бедна страна. На дясната стена имаше бар. Зад него се отваряше врата, която, изглежда, водеше към истинска баня. До лявата стена имаше канапе, на което можеха да спят двама души, а срещу бара — бюро с размерите на футболно игрище за пигмеи. Килимът беше тъмнозелен. Стените бяха в тъмнорвено. Канапето и няколко кресла бяха тапицирани в светла кожа. Стената срещу вратата беше от стъкло, така че се виждаха пристанището на Бостън, Атлантическият океан и брегът, прострял се на юг чак до Патагония. По стените имаше снимки на Брок с кучета птичари и мъртви фазани, Брок с важни личности, Брок по време на стрелба. Там, където нямаше снимки, имаше метални плочки, които възхваляваха уменията му в стрелбата по подвижна мишена. Върху някои от рафтовете се виждаха трофеи от състезания. Нямаше снимки на Бети Патън, нито на Милисънт.

— Трябва да отбележа, че съм изненадан да те видя, Съни — каза Брок.

— Имаме общи интереси — отвърнах.

— Действията ти досега не го доказват.

Беше свалил самото си, което висеше в някой шкаф, но иначе беше в пълна униформа: раирана риза, розова копринена вратовръзка, тиранти на розови цветя, син панталон на тънко райе, черни обувки.

— Предполагам, че го казвам заради спора, но вие също се държите така.

— По дяволите — каза Брок. — Заядлива малка кучка.

— Благодаря. Но имате ли представа защо въоръжени мъже се опитват да намерят дъщеря ви?

— Въоръжени мъже ли? — Той повдигна вежди.

— Убих единия от тях.

Брок ме гледа втренчено известно време.

— Как така го уби? — попита най-сетне.

— С ловна пушка, десети калибър — отвърнах.

Продължи да ме гледа.

— Би ли ми разказала как точно се случи?

— Не. Искам да ми кажете кои са тези хора.

— Откъде... по дяволите... мога да знам това?

— Казваше се Тери Ний. Работил е за човек на име Бъко Мийхан.

— Никога не съм чувал за нито един от двамата.

— Вчера някой е убил Бъко.

— Господи, Съни, в какво, по дяволите, си ме забъркала?

— Мисля, че стана обратното. Да сте чували за мъж на име Кейтъл Крейгън?

— Кой?

— Кейтъл Крейгън. Името е ирландско.

— Не, Съни, никога не съм го чувал. Обсъждала ли си всичко това с полицията?

— Как е бракът ви? — попитах.

— Бракът ми ли?

Кимнах.

— Защо се интересуваш?

— Мистър Патън...

— Брок — каза той.

— Брок. Не знам какво става тук и се опитвам да разбера. Затова задавам въпроси... например щастлив ли е бракът ви? Обичате ли жена си?

Той се облегна назад в стола си, зад огромното бюро, и сплете пръсти върху плоския си корем. Ръцете му изглеждаха силни и загорели от слънцето, като ръце на човек, който често е навън, само че с маникюр. Беше гладко избръснат. Усещах миризмата на парфюма му. Имаше хубав тен. Дрехите му стояха прекрасно. Зъбите му бяха равни и много бели, когато ми се усмихваше.

— Нека да го кажа така, Съни. Не съм чак толкова женен, че да не ти обърна внимание.

— Има ли човек, който да е чак толкова женен? — отвърнах. — Значи не можете да се сетите за причината, поради която Милисът е решила да изчезне?

— Не знам, Съни, и ако трябва да бъдем честни, не ми и пука особено, по дяволите.

— Предположих го.

— Откакто се роди, все нещо не й е наред. Училища, психиатри, проблеми, още психиатри, нови училища, още проблеми и още пари. Господи, колко пари ми е струвала.

— Тогава защо ме наехте да я открия?

— Не мога просто да я зарежа. В смисъл, как би изглеждало отстрани, дъщеря ти избягва, а ти дори не я търсиш.

— Отстрани?

— Имам предвид хората.

— Избирателите?

— Разбира се, избирателите. Не е тайна, че искам да стана губернатор. Не мога да позволя на дъщеря си да проституира по улиците, докато се кандидатирам за държавна служба, дявол го взел.

— Сега знаете, че вече не проституира, но не знаете къде е. Това не ви ли побърква?

— Почти съм склонен да ти сваля бикините и да те изучукам направо на канапето.

— Така ли?

Погледахме се известно време.

— Какво искаш? — попита той.

— Каквото и да е, стига да ме улесни да реша как да помогна на дъщеря ви.

— Нищо не знам. Защо просто не скочиш на това канапе, за да те видим що за жена си?

— Обожавам, когато сте настроен поетично — отбелязах аз. — Все още ли работя за вас?

Той се ухили. Беше много грозна усмивка за толкова хубав мъж. Беше гримаса без веселост или приятелско чувство. Просто устните му се разтеглиха, докато фиксираше едно прясно парче месо.

— Зависи — каза. — От това колко бързо ще скочиш на канапето.

— Жена ви изневерява ли ви? — попитах аз.

Отново същата гримаса. Сините му очи изглеждаха по-малки, а зениците — свити.

— Че защо да го прави? — попита той.

— Жените са толкова вятърничави — казах аз.

Той се изправи.

— Може би ти харесва грубата игра — каза. — Може просто да те хвърля на канапето.

Аз също станах.

— Спомнете си мишената.

— Намекваш, че ще ме застреляш ли?

— Точно в малката пишка.

Той понечи да заобиколи бюрото. Извадих пистолета изпод сакото си. Спря. Погледнахме се. После той изсумтя и седна обратно на стола.

— Пропусна шанса си, кучко.

— И се надявам да го пропусна отново — отвърнах аз. После отидох до вратата на кабинета, отворих я и излязох, без да я затворям зад гърба си.

Взех от Милисът адреса на психиатъра ѝ и си записах час.

Кабинетът ѝ беше на втория етаж в малка административна сграда в Уелсли, в съседство с център по физиотерапия. Здрав дух в здраво тяло, на едно и също място за удобство на клиента. Табелката на вратата гласеше: „Маргъорит Сандборн, семейни консултации“. Влязох и поседях в празната чакалня може би десетина минути, когато вътрешната врата на кабинета се отвори и една жена, която явно беше Маргъорит, я задържа отворена, докато друга много по-млада жена излезе отвътре и мина покрай мен с поглед, забит в пода. Когато младата жена си отиде, Маргъорит ме покани вътре и ми каза да я наричам „Маргъорит“.

— Трябва да ви предупредя, мис Рандъл, че разговорите ми с клиентите са строго конфиденциални.

— Добре — съгласих се аз.

— В рамките на това условие ще се радвам да ви помогна.

— Чудесно — казах. — Милисът Патън е била ваша пациентка.

— Предпочитам думата „клиентка“ — каза тя.

Косата ѝ беше дълга и прошарена. Беше облечена в безформена рокля на големи цветя и не носеше грим. Единственото ѝ бижу беше тънка златна венчална халка на лявата ѝ ръка. Изглеждаше точно така, както трябва да изглежда една професионалистка в областта на душевното здраве, отхвърлила кокетството на обикновените жени, за да приеме по-дълбоката красота на духа. Бях много доволна, че не съм сторила същото.

— Била е ваша клиентка, нали? — попитах отново.

— Тя все още е моя клиентка — отвърна Маргъорит. — Просто в момента не идва.

— Точно така. Знаехте ли, че е избягала от къщи?

Маргъорит замълча за момент. После каза:

— Това не ме изненадва.

Повдигнах вежди, придобих заинтригуван вид и зачаках.

— Тя беше... — Маргьорит спря, за да помисли. — Не беше оправдала очакванията на родителите си. Родителите ѝ бяха разочаровани. Милисът презираше очакванията и разочарованието им от нея и им беше много сърдита.

— И каква беше вашата задача? — попитах.

Маргьорит ми се усмихна с вида на професионалист, на когото е зададен въпрос от аматьор.

— Да ѝ помогна да разбере, че очакванията на родителите ѝ не са неприемливи, че тя е напълно в състояние да ги оправдае, и да ѝ помогна да се справи с гнева си.

— Тя имаше ли си собствени очаквания за себе си?

Маргьорит поклати глава едва забележимо, сякаш на ухото и беше кацнала муха. Очевидно потрепването на главата означаваше, че въпросът ми е безсмислен.

— Добра пациентка ли беше? — попитах аз.

Тя се усмихна тъжно.

— Съпротивляваше се.

— На идеята, че очакванията на родителите ѝ не са безпочвени?

— Ако предпочитате — отвърна Маргьорит. — Всъщност е малко по-сложно.

— Разбира се — потвърдих аз. — Как се справихте с гнева ѝ?

— Отбелязахме известен напредък. При всеки сеанс отделяхме все по-малко време, за да го преодолеем.

— Как? — попитах. — Освен ако не е професионална тайна.

— Не, не. Не е тайна. Използвам този метод с много клиенти.

Тя кимна към ъгъла на стаята, където на една поставка бе прикрепено чучело. На една кука до него висяха две боксови ръкавици.

— Удряла е по чувала? — попитах.

— Да. Можеше да си представя когото поиска на негово място.

— Казваше ли нещо, докато удряше?

— Съжалявам, но това вече е тайна.

— Но все пак е казвала нещо?

— Не много — отвърна Маргьорит. — Беше доста тих бяс.

— Но удряше здраво?

— Да.

— Сякаш ѝ харесваше?

— Да.

— „Пренасяне на агресията“ ли го наричате?

Тя отново показва снизходителната усмивка. Колко мило, че се опитвах да разбера магията, която извършваше.

— Как идваше дотук? — попитах аз.

— Мисля, че я докарваше момиче от прислугата. Една камериерка.

— Можете ли да ми кажете дали е имала някой по-близък човек?

— Не отделяхме много време в обсъждане на такива неща — отвърна Маргьорит. — Мисля, че може би харесваше камериерката, която я водеше тук, поне малко.

— Знаете ли как се казваше?

— Не си спомням.

— Нямате ли някакви бележки, от които бихме могли да разберем?

— Никога не си водя бележки — каза Маргьорит. — Опитвам се напълно да се отдавам на общуването с клиента. Емпатията е от решаващо значение.

Бях сигурна, че известно запазване на дистанцията е също толкова полезно, но не смятах, че спорът по този въпрос би дал резултат. Докато говорехме, хвърлих поглед на дипломата в рамка на стената. Доколкото успях да разбера от латинските термини, Маргьорит имаше бакалавърска степен от държавния университет на Северна Дакота и магистърска от колежа „Лесли“.

— Случайно да знаете дали са имали повече от една камериерка?

— Мисля, че имат и иконом.

— Мъж ли е?

— С такова впечатление съм останала.

— Можете ли да ми кажете още нещо, което би ми помогнало да я разбера?

— Вероятно е по-добре да насочите усилията си към откриването ѝ — каза Маргьорит.

— Намерих я.

— Тогава защо, за бога...

— Опитвам се да реша какво да я правя.

— Не сте я върнали на родителите ѝ?

— Тя не иска.

— И вие смятате, че желанията ѝ са достатъчно зрели?

— Да.

— И че трябва да се съобразявате с тях?

— Да.

— Надявам се, че не надценявате отговорностите си — каза Маргьорит.

Помислих дали да не пробвам и аз чувелото и ръкавиците. Но имах да свърша още много детективска работа. Пренасянето на агресията трябваше да почака.

— И аз — отвърнах й.

В повечето случаи, когато следя някого, то е в града и го върша пеша. Не е особено трудно, ако не те познават. Но сред дивата природа на Саут Нейтик, близо до Доувър, където никой не върви пеша и семейство Патън ме познаваха, задачата ми се усложняваше. Извадих колекцията си от карти на града и обикалях района с колата, докато разуча добре всички улици. После паркирах край пътя в края на сляпата улица, която минаваше покрай дългата входна алея на къщата на семейство Патън, и зачаках. След около два часа местна полицейска кола спря зад мен и от нея излезе младо ченге, което се приближи изотзад и застана на безопасна дистанция откъм страната на шофьора. Докато се приближаваше, извадих документите си и свалих стъклото на прозореца.

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка и талона на колата, моля? — каза той.

Подадох му ги заедно с разрешителното си за детектив. Ченгето беше доста симпатично, с малки бръчици в ъгълчетата на очите. Беше много млад. Прекалено млад ли беше за мен? Отвратителна мисъл.

— Работя по една операция под прикритие съвместно с бостънската полиция — казах. — Можете да се обадите на сержант Брайън Кели в детективския отдел на Шесто районно и да го попитате.

— И каква е тази операция под прикритие? — попита той.

— Подозираме един от вашите граждани, но може нищо да не излезе, а не искаме да накърним ничия репутация, преди да разберем със сигурност.

— Изчакайте тук, моля.

Той се върна до патрулната кола и дълго време говори по радиостанцията. Нямах нищо против да почакам. И без това чаках. Най-сетне младото ченге дойде и ми върна документите.

— Трябваше ни малко време, за да се свържем с Кели. Но го направихме и той гарантира за вас. Говорих и с шефа си. Казва, че можете да останете, стига да не получим някое оплакване. Но ако

раздразните някого или пък получим прекалено много обаждания от съседите, че се мотае в квартала, ще бъдем принудени да реагираме.

— Ясно — казах аз.

— Бостънските ченгета често ли наемат частни детективи?

— Просто се получи така, че интересите ни в този случай съвпадат.

— Е, ако имате нужда от помощ, обадете се — каза той.

Обърна се и бавно се отправи към колата си по типичния за ченгетата маниер, все едно че се шляе и не бърза за никъде. Наблюдавах го, докато тръгне. Внимателно даде на заден, заобиколи ме, махна ми и замина. Млад... но не недосегаем.

Поседях още известно време. Есента беше в разгара си. Листата на много дървета бяха опаднали и се стелеха в безцветни пътеки от двете страни на шосето. Останалите по дърветата листа бяха яркозлатисти, тук-там обагрени в червено. След още час и половина малък червен форд ескорт мина по улицата покрай къщата на Патън и зави надясно по моята улица. Караше го една хубава чернокожа жена. Вече я бях виждала два пъти, когато идвах да разговарям с работодателите ѝ, и набитото ми око разпозна в нея тяхната камериерка. Когато ме подмина, запалих колата и подкарах след нея, надясно през Саут Нейтик Сентър, по шосе 16 през Уелсли, до паркинга на супермаркета „Хляб и зрелища“.

Тя влезе. Последвах я. Завих наляво там, където тя беше завила надясно, минах по пътеката и я доближих уж случайно.

— Здравейте — казах. — Светът е малък.

Тя ме погледна несигурно.

— Съни Рандъл — представих се аз. — Изпълнявам една поръчка на семейство Патън.

— О, да, госпожо, много ми е приятно да ви видя.

— На мен също. Разполагате ли с малко време за едно кафе?

— Ами всъщност трябва да напазарувам и да се върна за вечеря, мис Рандъл.

— Няма да се бавим. Трябва да поговоря с вас за Милисът.

— Моята Милисът?

— Милисът Патън.

Беше много хубава, с големи тъмни очи и гладка кожа. Ухаеше на приятен парфюм. Облечена в джинси и бяла фланелка, можеше да

мине за студентка от горните курсове на колежа „Уелсли“, макар че отблизо бръчиците в ъгълчетата на очите и устата издаваха малко повече години. Тя със съжаление погледна към количката си, в която имаше само една глава броколи.

— Точно до магазина има кафене — каза тя най-сетне.

— Добре, благодаря ви.

Когато седнахме и ни донесоха кафето, казах:

— Не знам името ви.

— Истинското ми име е Елинор, но всички ми казват Били.

— Фамилия?

— Отис.

— Моето истинско име е Соня.

— Да, госпожо.

— Моля те, наричай ме Съни. Можеш ли да ми разкажеш нещо за Милисънт?

Тя ме погледна спокойно и твърдо.

— Ние не говорим за работодателите си.

— Кои сте вие?

— Аз и съпругът ми.

— Той ли е икономът?

— Да.

— Той как се казва?

— Джон.

— Джон Отис?

— Да.

Отпих от кафето.

— Разбирам и се възхищавам на твоята дискретност. Но имам нужда от помощ. За едно петнайсетгодишно момиче тя се е забъркала в много голяма каша и аз мога да ѝ помогна само ако науча повече за нея и семейството ѝ.

— Вие знаете ли къде е? — попита Били.

— Да.

— Добре ли е?

— Жива и здрава е и засега е в безопасност — отвърнах аз. — Разбрах, че си я водила на сеанси при психиатър два пъти седмично.

— Да, госпожо.

— Били, и двете сме на заплата. Затова не се обръщай така към мен. Казвам се Съни.

Били кимна.

— Ти ли я водеше там?

— Да.

— А понякога ходеше ли там с родителите си?

— Не.

— Прекалено са заети, така ли?

— Предполагам.

— Разговаряхте ли по пътя?

— Понякога.

— За какво си говорехте?

За момент Били ме погледна в очите. Погледът ѝ издаваше, че знае много неща, за разлика от мен.

— Работата ми е добра, мис Рандъл. Заплатата също. Двамата с Джон работим заедно. През повечето уикенди и двамата сме свободни. А на много семейни двойки, които работят по къщите, никога не им дават отпуск по едно и също време.

— Харесваш ли Милисънт? — попитах я.

— Жал ми е за нея — отвърна Били.

— Защо?

— Защото е толкова самотна. Няма с кого да си говори.

— Освен с теб?

Тя не отговори.

— Били, момичето има нужда от нашата помощ.

— Първо вие — каза Били. — В какво се е забъркала?

— Някакви мъже се опитват да я намерят. Въръжени мъже. Наложил се да убия един от тях.

Изражението на Били не се промени.

— Има нещо, в което е замесена майка ѝ — продължих аз, — а може би и баща ѝ, и според мен я преследват точно заради това. Мисля, че и това е причината за бягството ѝ.

— Не знам нищо за това.

— Познаваш ли някой на име Кейтъл Крейгън?

Тя вдигна чашата си с две ръце, отпи от кафето, остави я обратно и се облегна назад в облицованото с дърво сепаре.

— Да.

— Откъде?

— Ако ви кажа каквото знам, това ще помогне ли на Милисът?

— Може би — отвърнах. — Не знам.

— Никога не лъжете, нали? — попита Били.

— Всъщност го правя понякога — казах аз. — Но сега моментът не е подходящ.

— Идвал е в къщата — каза тя. — Такова име не се забравя.

— Сам ли?

— Понякога сам. А веднъж дойде с друг мъж.

— Как се казваше другият мъж?

— Не си спомням, идвал е само веднъж.

— Как изглеждаше?

— Беше доста странен. Френски ръкавели, разтворена яка на ризата, копринена вратовръзка, обувки от кожа на алигатор — обувките му бяха с изкуствено високи токове, личеше си. Беше с маникюр.

— Стар, млад, средна възраст?

— Средна. Другото странно нещо беше, че той беше шефът.

— Как разбра?

— Така се държеше. А онзи Крейгън се държеше като подчинен.

— При господина ли дойдоха или при госпожата?

— И при двамата. Заведох ги в кабинета, където заведох и вас, и мистър и мисис Патън бяха там.

— Казаха ли нещо?

— Не.

— Когато Крейгън идваше, винаги ли се виждаше и с двамата?

— Да. Само веднъж поиска да се срещне само с мисис Патън.

— Денят, в който е избягала Милисът ли?

— Май че да.

— Те обичат ли дъщеря си? — попитах.

— Не знам... как мога да отговоря?

— Не даваш показания в съда, Били. Какво мислиш? Според теб обичат ли я?

Тя седеше, обгърнала чашата с две ръце, и ме гледеше. Чаках. Шумът в кафенето сякаш идваше много отдалеч. Тя поклати глава и очите ѝ се навлажниха.

— Не — каза.

- А обичали ли са я някога?
- Може би майка ѝ, отдавна.
- А те двамата обичат ли се?
- О, господи, не.
- А някога?
- Не съм била там цял живот.
- Но не и откакто си там?
- Не.
- Кръшкат ли?
- Имате предвид сексуално, с други?
- Да.
- Мис Рандъл, не мога...

— Разбира се, че можеш. Толкова си загрижена за момичето, че се разплакваш, щом се сетиш, че родителите ѝ не я обичат. И ме наричай Съни, по дяволите.

Отново настъпи дългата пауза. Кафето в чашата ми, все още наполовина пълна, беше изстинало. Чаках.

— И двамата водеха хора вкъщи — каза. — Ако единият го нямаше, другият обикновено имаше гости.

- А Милисът?
- Изглежда, не ги интересуваше дали тя ще разбере.
- А те знаеха ли?
- Един за друг ли?
- Аха.

— Не знам. Не внимавах особено. Изглежда, не ги интересуваше дали Джон или аз знаем.

- Познаваш ли някой от хората, които са водили вкъщи?
- Не.
- Едни и същи хора ли водеха, или всеки път бяха различни?
- Различни.
- И двамата ли?

— Да.

— Крейгън или другият човек не оставиха ли случайно визитни картички?

- Не.
- Забеляза ли каква кола караха? Или номера?

— Не. Джон може да е обърнал внимание на колата. Но съм сигурна, че не е запомнил номера.

— Ами тези флиртове за една нощ? — попитах аз. — Как ставаше това?

— Не зная. Джон може би знае.

— Хайде, питай Джон и го накарай да ми се обади.

— Защо искате да разберете?

— Защото не го знам. Прилича на търсенето на злато. Имаш една кофа с кал, пресяваш я цялата и може да попаднеш на някое зрънце.

— Ако мисис Патън узнае, че сме разговаряли, двамата с Джон ще бъдем уволнени.

— А мистър Патън?

— Не знам. Мисис Патън управлява къщата.

— Никой от тях няма да го научи от мен — уверих я аз.

Били кимна. Протегнах ръка и я потупах по ръцете, които бе скръстила пред себе си на масата.

— Ще спасим това дете, Били.

Тя се вторачи в студеното кафе на дъното на чашата си и не отвърна нищо.

На нас с Милисънт ни омръзна да си стоим вкъщи и решихме да отидем до спортния клуб заедно със Спайк. Сложих моя пистолет заедно с неговия в спортната му чанта. Спайк я държеше отворена близо до нас, докато работехме на уредите.

Милисънт беше облечена в мои шорти и в една от новите си фланелки. Беше много слаба. Крехкото ѝ тяло изглеждаше много бяло и някак незряло в спортния екип. Клубът беше почти празен в средата на деня. Милисънт оглеждаше уредите около себе си.

— Момичетата не ходят на фитнес — каза тя.

— А защо не?

— Ами кой ще иска да вдига тежести и други подобни глупости?

— Обаче е страхотен начин за запознанство с мъже — обади се Спайк.

Беше бос, в кимоно за карате, с вързан около кръста черен колан, за да придържа горната част затворена.

Милисънт се вторачи в него. Все още не можеше да го разбере. И не само тя.

— Освен това не знам какво да правя — добави тя.

— Никой не знае, преди да се е научил — казах аз. — Ние ще ти покажем.

— Ти вдигаш ли тежести?

— Не много големи — отвърнах аз.

Спайк се намести на гръдната преса и започна да работи с тежест от 110 килограма.

— Ела — подканих я аз. — Първо ще направим лицеви опори, както ти показвах.

Тя непохватно легна на пода и направи няколко половинки заедно с мен. Никой не ни обръщаше внимание. Когато свършихме, Спайк все още действаше на пресата.

— Колко от тези правиш, Спайк?

Той задържа за миг тежестта пред себе си.

— Засега по двайсет и осем — отвърна той. — Някакъв професионален футболист вдигал четирийсет и пет, така че искам да стигна до четирийсет и шест.

Той се ухили и отпусна лоста.

— Но не днес.

— Може ли да пробвам колко тежи? — попита Милисът.

Спайк ѝ показа как да се пъхне под лоста.

— Добре. Сега поеми въздух и докато издишваш, изтласквай нагоре.

Милисът последва указанията му, но без резултат.

— Не мога — каза тя. — А защо ти можеш?

— Мощ на педал — отвърна Спайк.

— Мислех, че гейовете не трябва да се наричат педали — каза Милисът.

— Зарежи правилата.

Тя му освободи мястото на уреда.

— Ти си гей, нали?

— И още как — отвърна Спайк.

Той отново се зае с гръдната преса. Милисът го наблюдаваше.

— Виждаш ми се як — отбеляза тя.

— Трудно е да го приемеш, нали?

Започнах да вдигам петкилограмови гири.

— Ами, в смисъл че според мен гейовете не са яки — обясни тя.

Спайк остави лоста и седна на пейката, за да нормализира дишането си.

— Малко трудно е да се правят обобщения за гейовете — каза Спайк. — Някои се вместили в стереотипа, а други не. Аз предпочитам да правя секс с мъже, но във всичко останало просто си карам както си знам и много не се замислям.

Милисът ме погледна.

— Тези гири тежки ли са?

— Като за мен — отвърнах. — Искаш ли да опиташ?

Тя не отговори, но ги пое, когато ѝ ги подадох.

— Дланите навън — казах ѝ аз. — Дръж ги право надолу пред бедрата си. Сега използвай мускулите на ръцете си и ги вдигни бавно към раменете.

Тя го направи.

— Добре, сега бавно ги свали и ги вдигни отново. Не се клати. Ако се олюляваш, значи ти е прекалено тежко. Съсредоточи се върху бицепсите.

Тя повтори.

— Виж колко можеш да направиш, преди да започнеш да шмекеруваш.

— Да шмекерувам?

— Ами да си извиваш гърба, да местиш раменете, нали се сецаш. Тялото е много изобретателно, когато трябва да поеме някаква тежест.

Тя го направи още три пъти.

— Добре — похвалих я аз.

— Е, значи мога да го правя, и какво от това?

— След известно време, ако продължаваш да го правиш, ще станеш по-силна и мускулите на ръцете ти ще укрепнат.

— Не искам да имам големи мускули.

— Няма и да имаш. Хормоните ти са други.

— И тогава какъв е смисълът?

— Да бъдеш по-силна, да изглеждаш и да се чувстваш по-добре.

Милисът сви рамене.

— Жените не трябва да бъдат силни.

— По-добре да са силни, отколкото слаби.

Отидох до гравитрона, нагласих го за моето тегло и направих няколко упражнения.

— Искаш ли да опиташ?

— Добре.

Нагласих го така, че да се чувства много лека. Тя повтори същото, което бях направила и аз. Не й казах, че съм го настроила на по-лека степен. После направихме малко упражнения за мускулите на ръцете, малко за краката, а накрая седнахме една до друга на колелата и въртяхме педалите двайсет минути. Когато свършихме, тя се беше задъхала. Пихме малко вода и погледахме Спайк, който нанасяше удари от карате на тежкия чувал.

— Всеки ден ли правиш това?

— Много дни — отвърнах аз. — Понякога нямам време, така че не идвам.

— Правиш го, защото си детектив — каза Милисът.

— И иначе щях да го правя. Обичам да съм в колкото се може по-добра форма.

— Защо?

— Защото е здравословно. Кара ме да се чувствам по-подвижна. И... — Млъкнах, за да се опитам да го изразя по-ясно.

— Какво?

— Ами... аз не съм само тялото ми. Но то е част от мен. Искам да е добро тяло. Искам умът ми да е добър. Искам чувствата ми да са добри. Аз съм всичко това, разбираш ли ме? Искам да направя от себе си най-доброто.

— Аз не мисля за такива неща, Съни. Дори не познавам някого, който да мисли за това.

Ухилих ѝ се.

— Защото не си се задържала достатъчно край тях, за да им задаваш въпроси.

— Тук ли трябва да си вземем душ? — попита Милисънт.

— Не. Можем да се изкъпем у Спайк.

— Не обичам да се събличам пред хора.

— Вероятно е било недостатък в предишната ти професия — отбелязах аз.

— Не ми харесваше — каза тя. — Не мислех за това. Аз никога не мисля за нищо.

Спайк се въртеше около чувала и го удряше със странните точни движения на каратистите. После отиде на леката круша и я заблъска, докато затрака.

— Добро е за бързината на ръцете — обясни ни той.

Завърши с финален удар, от който крушата заподскача.

— Е, време е да започнеш да мислиш — казах аз. — Искаш ли да пробваш чувала?

— Този, дето го удряше Спайк? Големия?

— Да.

— Може ли просто да го удрям както си искам?

— Разбира се. Точно като в кабинета на Маргъорит.

Милисънт ме изгледа, сякаш искаше да попита какво ми е казала Маргъорит. Но не го направи. Спайк свали леките ръкавици, които използваше, и ѝ ги подаде.

— Потни са — каза тя.

— Да, но ако удряш това нещо без тях, ще си разраниш кокалчетата.

Тя сви рамене, сложи си ръкавиците и започна да бие по чувала. Изкара към двамайсет секунди. Спайк ме погледна.

— Има си начин да се удря чувалът — казах аз.

— Ти ми каза, че мога да го удрям както си искам.

— Можеш. Но сега не можеш да вземаш решение. Удряш го така, защото си принудена. Ако научиш и друг начин, ще можеш да избираш.

— Господи, никога ли не се отказваш? — възкликна Милисът.

— Изборът е хубаво нещо — намеси се Спайк.

Взех ръкавиците от нея и започнах да удрям по чувала.

— По-къси удари — каза Спайк на Милисът. — Виждаш ли? Дръж ръцете прибрани, за да вкараш в удара тежестта на тялото, а не цялата ръка. Направи един халтав, Съни.

Замахнах така, както удряше Милисът.

— Виждаш ли, това беше с цялата ръка — каза Спайк. — Ако замахнеш така, вкарваш тежестта на ръката. Три килограма може би? Покажи й един добър, Съни.

Забих ляво кроше в чувала, като преувеличих влизането с рамото, за да илюстрирам тезата на Спайк.

— Но ако удариш късо — каза той — като нея, вкарваш цялата си тежест, повече от петдесет килограма, в един удар.

Той й върна ръкавиците. Тя започна да размахва ръце към чувала. Спайк поклати глава и отвори уста.

— Хайде да идем да вземем малко вода — казах аз.

Спайк сви рамене и двамата отидохме до хладилника.

— Можеш само да й покажеш правилния начин, това е всичко — обясних му аз. — След като вече знае, изборът си е неин.

Спайк се загледа в Милисът, която немарливо блъскаше по чувала в другия край на салона.

— Просто се инати — каза.

— Ти също.

— Да, но съм прав.

— Тя го знае — казах. — Според теб защо се инати?

Спайк ми се ухили.

— Стрелец, психолог, художник и сексимвол. За всичко те бива,
Съни.

— И като дресьор на кучета също — добавих аз.

Оставих Спайк и Милисът да спорят дали той да приготви фрикасе от омари за обяд, или да излязат да хапнат по един сандвич. Взех Роузи и отидох с колата до мансардата си. Телефонният ми секретар не работеше и исках да го проверя, да си видя пощата и, честно казано, исках двете с Роузи да се поразходим сами.

Сами.

Паркирах отпред, сложих каишката на Роузи и излязох от колата. Тя беше възбудена. Това беше и нейният дом. Седна няколко пъти, за да си възвърне равновесието, после двете влязохме и поехме нагоре по стълбите.

Вратата на жилището ми беше разбита с лост и зееше открената.

Прехвърлих каишката на Роузи в лявата си ръка, извадих пистолета, вдигнах предпазителя и отворих вратата с крак. Роузи душеше пред мен и бясно въртеше опашка. Останах близо до стената и се промъкнах вътре след нея. В мансардата цареше хаос. Не се чуваше нищо. Не видях никого. Роузи опъваше каишката, като душеше ли, душеше. Приклегнах, все още с насочен за стрелба пистолет, опряла гръб на стената точно до вратата, и ѝ свалих каишката. Тя се стрелна в апартамента, защура се наоколо и взе да души всичко наред. Познавах я много добре. Ако имаше чужд човек, щеше да се държи различно. Поотпуснах се и се изправих. Ключалката на външната врата беше счупена, но отвътре имаше резе, което си беше наред, така че го сложих. Без да прибирам пистолета или да спускам предпазителя, проверих зад плота в кухнята, под леглото и в банята. Роузи беше права. Нямаше никого. Внимателно спуснах предпазителя, прибрах пистолета в кобура и огледах хаоса, който някой бе сътворил в жилището ми. Не беше обикновено претърсване, а вандализъм. Всички чекмеджета бяха изпразнени, а дрехите ми се валяха на пода. Върху тях беше излят зехтин, меласа, брашно, може би кетчуп и кой знае още какво. Телефонният ми секретар лежеше счупен на пода. Пощата ми

беше отворена и разхвърляна. Всичките ми папки бяха изпразнени на пода и съдържанието им — разпокъсано. Матракът на леглото беше разрязан с нож. Гримовете ми бяха изсипани в умивалника. Отидох до ъгъла, който използвах за студио. Стативът ми беше счупен и картината на Китайския квартал — нарязана. Другите три платна също бяха разпокъсани и срязани. Боята беше изстискана от тубичките на пода.

В кухнята всичките ми чаши бяха изпотрошени. Рафтът с подправките беше изпразнен. Вратата на хладилника беше отворена и млякото, което бях оставила там, се беше вкиснало. Роузи беше много развълнувана. Стрелкаше се наоколо и щастливо ближеше разлетия зехтин и меласата. Вдигнах я, взех я в скута си и седнах на единствения непреобърнат стол.

Бяха влезли вероятно за да открият следа, която да им подсказва къде може да сме с Милисът, и докато бяха търсили безуспешно, възбудата и отмъстителността им се бяха пробудили и ето го резултата. Беше толкова нечестно. Като вандализъм на ученици от долните класове на гимназията, чиста проба подлост. Вандалите нямаха никаква полза от унищожаването на дома ми и на всички вещи, които толкова грижливо бях избирала. Всички вещи, които бях подреждала и размяствала многократно през дългите вечери, сама с Роузи, като дете, което си играе на къща, след като се бяхме разделили с Ричи. Бях сама за пръв път в живота си, отпивала бях от чашата с бяло вино, отстъпвайки крачка назад, оглеждайки и нагласявайки всяка вещ, докато й намеря подходящото място. Антики, които си бях донесла от Ню Хампшър, лъскави нови домакински съдове, които си бях купила от „Уилямс Сонома“, вещите, с които си бях изградила свой собствен живот — книги за изкуството, картини, чудесният комплект от полезни инструменти в удобната метална кутия, подарена от баща ми, когато се нанесох тук, — се валяха сред парчета „качествен порцелан“, подарен от майка ми, за да мога да посрещам достойно гости в новото си жилище, дори прекалено превзетата нейна снимка, която ми бе дала неприятната ми сестра. Обичах всичко това. Прекалено много може би.

Ричи никога не бе обръщал особено внимание на вещите. Но не и аз. Обичах това жилище, което сама си бях подредила, където можех да бъда детектив, художник и жена, да бъда сама и да се грижа за

Роузи. Гадни копелета. За миг ме обзе неудържимо желание да се обадя на Ричи. Той щеше да оправи всичко. Но, разбира се, не можех да му се обадя. След като отмина моментната лудост, вече дори не исках да го направя. Допрях лице до малкия широк гръб на Роузи. Миришеше на хубаво. Заплаках. Тя извърна глава и започна да ближе бузите ми. Нямах нищо против да си поплача. Точно тук можех да го правя. Моят дом. Можех да плача, да се напия, да правя любов, да си стоя сама, да върша каквото си искам, без да е необходимо нечие одобрение. Нямахше нужда да се обаждам на никого. И аз си бях достатъчна. Продължих да търкам лице в гърба на Роузи и да я стискам в прегръдките си. След малко почувствах, че не ми се плаче повече.

— Е — казах на Роузи, — изгориха Тара, негодниците. Но ние отново ще я построим.

Роузи размаха опашка. Извадих мобифона от дамската си чанта и позвъних на застрахователя си.

Джон Отис се беше обадил на новия ми телефонен секретар и беше оставил съобщение, че ако искам да разговарям с него, можем да се срещнем във фоайето на баптистката болница. Пристигнах в уречения час и седнах. Във фоайето имаше пет-шест души, включително жената на гишето за информация. Това беше ортопедична болница, така че влизаха и излизаха много хора с бастуни, патерици и гипсирани крайници. Джон Отис дойде с около десет минути закъснение. Отне ми малко време, докато го разпозная без бялото му сако на иконом. Той внимателно огледа помещението, преди да се приближи.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той. — Майка ми живее с брат ми наблизко и обикновено я посещавам в почивния си ден.

— Няма защо — отвърнах аз.

— Може ли да разговаряме в кафенето? — предложи Отис. — Не съм обядвал.

Слязохме в кафенето на болницата. Аз си взех кафе, а Джон Отис си купи кутия мляко и сандвич с риба тон.

— Майка ми винаги се опитва да ме нахрани, но готви много нездравословно — каза той. — Само пържено.

— Били каза ли ви защо искам да разговарям с вас?

— За Мили — каза той и се усмихна. — Мили и Били. Като героини от сапунена опера.

Имаше леко британско произношение, без следа от акцента на чернокожите. Вероятно това беше изискване за длъжността иконом.

— Били ми каза, че някакъв мъж на име Кейтъл Крейгън е идвал в къщата — започнах аз.

— Да.

— С някакъв друг мъж.

— Само веднъж.

— Знаете ли името на другия мъж?

Джон Отис беше много стегнат. Ядеше сандвича си на малки хапки и попиваше устните си с хартиена салфетка след всяка от тях. Пиеше млякото от картонената кутия със сламка.

— Не. Идвал е само веднъж.

— Кога?

— Преди около месец.

— Спомняте ли си колата, с която дойдоха?

— Когато идваше мистър Крейгън, обикновено караше додж седан. Нали знаете, онзи странен модел, с прекалено удължена предница.

— Виждала съм ги по рекламите. А когато дойде с другия мъж?

— Бяха с лимузина.

— Случайно да забелязахте номера на колата?

— Да. Беше от специалните номера. „Кроули-8“.

— Лимузина „Кроули“?

— Да, госпожо.

— Голямата бостънска компания.

— Да, госпожо.

— Съни. Моля те, наричай ме Съни.

— Шофьорът ги изчака и ги откара обратно.

— Крейгън често ли използваше лимузина?

— Не. Само тогава.

— Някой друг идвал ли е с лимузина?

Отис сдъвка малката хапка от сандвича си, преглътна, отпи малка глътка от млякото през сламката си, остави кутията обратно и ме изгледа безизразно. Очите му бяха черни. Тъмното му гладко лице беше непроницаемо.

— Защо питате? — продума най-сетне.

— Не се сетих да питам за друго — отвърнах аз.

— Жените идваха в лимузини „Кроули“.

— Жените ли?

— Мистър Патън често канеше жени на гости. Винаги идваха с една и съща лимузина, „Кроули-8“. Затова съм запомнил номера.

— Мисис Патън беше ли със съпруга си — попитах, — когато тези жени идваха на гости?

Гладкото лице на Отис не се промени, но някак разбрах, че потиска усмивката си.

— Не знам за такъв случай.

Помълчахме известно време. Отис довърши сандвича си. Покрай нас минаваха лекари, сестри, пациенти и посетители.

— Жена ми казва, че сте обещали да не казвате на никого, че сме разговаряли.

— Освен ако не ми се наложи.

— Никой не би ни взел на работа, ако знае, че сме говорили за работодателя си.

— Тогава защо поемате този риск? — попитах го аз.

— Жал ни е за момичето — отвърна той.

Застрахователната компания беше изпратила екип да почисти жилището ми и макар че липсваха картини, в шкафовете нямаше първокласен зехтин и порцелановият сервиз не беше заменен, в дома ми отново можеше да се живее. Двете с Роузи бяхме там и чакахме Брайън Кели. Беше делова среща, но той предложи да донесе китайска храна. Взех си душ. Внимавах какво бельо обличам.

И сложих чисти чаршафи на новото легло.

Брайън донесе китайска храна, която щеше да стигне на цялата династия Мин за една година, и седнахме на плота в кухнята. Роузи се присъедини към нас. Можеше да подуши китайска храна и през пушека на горски пожар. Извадих бяло вино траминер, което вървеше с китайската храна, и двамата изпихме по чаша, докато се хранехме и преглеждахме списъка на всички убийства, извършени в щата Масачузетс след деня, в който Милисънт беше чула майка ѝ да поръчва убийство. Бяха шестнайсет. Три от тях изглеждаха свързани. Мъж на име Фицджералд, друг на име О'Нийл, и трети на име Чикарели.

— Някой отвън се опитва да пробие в Бостън — обясни Брайън. Засега е два на един за италианците срещу ирландците.

— Не прилича на моя случай.

Три от жертвите бяха жени, така че ги задраскахме. Задраскахме още две убийства между улични банди и едно самоубийство, както и двама души охрана на бронирана кола в Агауам, убити по време на въоръжен обир. Бяха успели да застрелят един от престъпниците. Така че оставаха четири възможности за убийството, поръчано от Бети Патън.

— Естествено, не е задължително да е станало в Масачузетс — каза Брайън.

— Имаш ли списък на убийствата за цялата страна?

— Не.

— Можеш ли да го получиш?

— Ти как мислиш?

— Според мен това е от нещата, които само привидно са прости. Брайън се усмихна.

— Затова хайде да продължим с този списък.

— По-добре е от нищо — каза той. — Ти си яж, а аз ще ти ги прочета. Номер едно е Чарлс В. Пауъл, четирийсет и шест годишен, директор по маркетинг на телефонна компания, работи в Бостън, живее в Дъксбъри. Женен, с три деца, застрелян в коридора пред апартамента на приятелката си в Чарлс Ривърс Парк. Оръжието е пистолет 38-и калибър. Нашите момчета смятат, че го е свършила съпругата му. Но никой не е видял нищо и не можем да открием пистолета. По ръцете на съпругата няма следи.

— Може да е била с ръкавици — отбелязах аз.

— Знам. В днешно време всички гледат телевизия. Номер две е Кевин Хъмфрис, водопроводчик, трийсет и пет годишен, без деца, разведен. Има собствен бизнес във Фреймингъм. Застрелян в колата си пред ресторант на шосе 9. Два куршума в тила. Отблизо. С деветмилиметров пистолет. Бившата му жена има алиби. Няма заподозрени. Ченгетата от Фреймингъм смятат, че е поръчково убийство.

— Водопроводчик от Фреймингъм може да работи и в Саут Нейтик.

— Ако успеят да го накарат да дойде — каза Брайън.

— Знам. Ако беше моят водопроводчик, щях да съм наясно с мотива за убийството.

— И все пак не ми прилича на човек, който си е имал работа с Бети Патън.

— Може би си е падала по водопроводчици.

— Номер три е политически консултант. Мейсън Блъмънтал, четирийсет и една годишен, ерген, живял е в Саут Енд; убит с три изстрела в гърдите с магнум 357. Аз го разследвах. Няма следи, но според мен той едва ли би могъл да възбуди мисис Патън.

— Гей ли е?

— Вероятно.

— Да не е било спор между любовници?

— Може би.

— Още едно ли остана?

Брайън опита от пилето с кашу, преглътна, отпи от виното си и отново взе разпечатката.

— Каспър Уилиг — прочете. — Четирийсет и една годишен, разведен, с две деца, собственик на магазин за фотографски материали в Уорстър. Живял е сам в Шрусбъри. Намерили са го в багажника на колата му, паркирана в гаража на хотел „Краун Плаза“ в Уорстър. Два куршума в челото и три в гърдите. Закъснял с издръжката за съпругата. И с детската издръжка. Прехвърлил лимита на всичките си кредитни карти, седемнайсет парчета.

— Господи — казах аз.

— Седемнайсет. Като се има предвид финансовото му положение, ченгетата от Уорстър смятат, че вероятно е закъснял и с дълга си към някой незаконен лихвар.

— Но убият ли, губят и парите си — казах аз.

— Така че не обичат да убиват — каза Брайън. — Знаем. Може би е трябвало да послужи за назидание.

С клечките Брайън подаде на Роузи парче говеждо в сос от скариди. Тя внимателно го изяде.

— Бих си избрала този от Фреймингъм, ако не беше водопроводчик — казах аз.

— Смяташ, че е имала някаква връзка?

— А след като спомена за възбудата ѝ, ти как мислиш?

— Мисля, че е имала връзка — отвърна Брайън. — Да не я смяташ за прекалено префърцунена, за да изневерява на съпруга си с водопроводчик?

— Префърцунена ли? — попитах.

— Да. Какво лошо има в тази дума?

— Не съм чувала някой да я употребява, откакто баба ми почина.

— Значи съм старомоден — каза Брайън.

— Ами значи тя е много префърцунена — казах аз. — Но пък, от друга страна, знаеш ги някои жени. Ако е готин, колкото повече мирише на работническа класа, толкова по-добре.

— Като мен — каза Брайън.

Започваше се. Знаех си, че ще стане. Винаги ми беше приятна тръпката в стомаха при такива случаи. Дори да не беше с Ричи.

— Няма нужда да скромничиш — казах.

— Да не си прекалено префърцунена, за да се интересуваш от ченгета?

— Някой конкретен ли имаш предвид?

— Имах предвид себе си — каза Брайън.

— Да — отвърнах. — И аз.

Брайън се наведе и ме целуна. Затворих очи. Когато ги отворих, беше станал и стоеше до мен. Без да откъсвам устни от неговите, се плъзнах от стола и се прегърнахме. Целувката свърши. Всеки се облегна назад върху ръцете на другия и се погледнахме. Роузи се промуши между глезените ни и задиша с отворена уста.

— Знам как се чувства — отбеляза Брайън.

— Дъхът ми ухае ли на говеждо със сос от скариди? — попитах аз.

— А моят на траминер — отвърна той.

— Гощавка за всички сетива — казах. — Вероятно трябва да помоля Роузи да постои за малко в банята.

— Ще скимти ли? — попита Брайън.

— Не. Но аз може би — отвърнах аз.

Водопроводчикът от Фреймингъм беше най-обещаващата възможност, затова започнах с него. Местен детектив с посивяла коса и бакенбарди ме заведе в офиса на Кевин Хъмфрис в една административна сграда близо до шосе 126. Детективът се казваше Боб Андерсън. Офисът се състоеше от две стаи. Предната беше пълна с водопроводни материали и инструменти, пръснати около едно жълто бюро от борово дърво с чекмеджета. В задната стая имаше легло и баня, която, изглежда, бе наскоро добавена от Кевин.

— Очевидно е живял тук, след като се е разделил със съпругата си — каза Боб.

— Не е много добре — отбелязах аз.

— Но е тихо — каза той. — Аз имам седем деца.

— Е, Кевин няма да използва повече този офис.

— Знам. Жена му не иска да припари. Казва, че приживе бил прогнил чеп, с извинение, и смъртта му нищо не е променила. Така че ще си стои както го е оставил, докато не се случи нещо с имуществото му.

Кимнах.

— Ще ми се да поогледам.

— Длъжен съм да стоя с теб, но ми се пие кафе.

— Отивай. Няма да открадна нищо.

— Обади ни се един детектив от Бостън.

— Брайън Кели ли?

— Аха. От район „С“. Казва, че работите заедно и че поема отговорността за теб.

— Брайън е сладур.

— Така е. — Боб се усмихна. — Аз също. Ще бъда отсреща в кафенето. Извикай ме, когато свършиш.

Когато той тръгна с виденията за сладки с лимонова глазура в съзнанието, отидох до разхвърляното бюро, отворих чекмеджетата и извадих папките. Бяха обикновени ненадписани картонени папки.

Кориците им бяха смачкани и изцапани, а ордерите и фактурите в тях не бяха подредени по никакъв познат за мен метод. Започнах да ги преглеждам една по една. Беше пипкава работа. Много от ордерите бяха сгънати, понякога по два-три пъти, сякаш някой ги е носил в джоба на ризата си. В много от документите изобщо не виждах смисъл. Ставаше дума за водопроводни операции, за инструменти или материали, от които не разбирах нищо. Но можех да прочета имената на разписките и след час и половина, почти две години назад във времето, попаднах на ордер за Патън в Саут Нейтик. Изглежда, ставаше въпрос за инсталация на самостоятелна баня на долния етаж. Беше отбелязано, че е платено наведнъж.

Тъй като обичам да свършвам нещата докрай, прегледах и останалите папки на Хъмфрис. Пазеше папки от три години назад. В тях нямаше нищо друго, което да ме заинтригува. Но мисис Патън беше решила, че някой трябва да умре. Бе убит човек и той бе имал връзка със семейство Патън. Трябваше ли да го приема за голямо съвпадение? Излязох от офиса, затворих вратата, прекосих паркинга и влязох в кафенето. Андерсън ядеше парче сладкиш и пиеше кафе.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита той.

Седнах на стола до него.

— Чай — казах на жената зад бара. — С лимон.

Тя кимна с лекото презрение, което винаги се показва при поръчка на чай.

— Може — отвърнах. — Имате ли някакви снимки на водопроводчика?

— Имаме няколко доста добри от сцената на местопрестъплението.

— Страхотно — казах аз. — Едва ли са най-подходящите, когато трябва да се идентифицира някой.

— Увеличихме и една-две от сватбата му.

— Може ли да ги взема?

— Разбира се. Ти какво откри?

— Вършил е водопроводни работи за един мой клиент.

— И мислиш, че клиентът може да има нещо общо със смъртта му?

— Може би.

— Дай ми име.

Поклатих глава.

— Още не.

— Можех да задам въпроса по друг начин — каза Боб.

— Ще ти кажа веднага щом науча нещо. Засега имам само подозрение.

— Все още мога да задам въпроса по друг начин.

— Остави ми малко място за маневри, моля те — казах. — Ако се стигне до арест, обещавам, че ти ще го направиш.

Андерсън не каза нищо.

— И ще платя за сладкиша — добавих аз.

— Опитваш се да подкупиш полицейски служител ли? — попита той.

— И още как.

— Тогава плати и кафето.

— Разбира се.

— Прекалено щедро е, за да откажа.

Извади визитна картичка от джоба на ризата си и ми я подаде.

— Ако стигнеш до нещо окончателно, обади се първо на мен.

— Освен ако не мога — казах.

— Не отстъпваш много, а?

— Не повече, отколкото трябва.

Дарих го с най-чаровната си усмивка. Нищо лошо няма в женските хитрости. Може би трябваше да пусна в ход и очите си.

Показах на Милисът снимките на Кевин Хъмфрис. Беше кадър до раменете, малко размазан от увеличението, но достатъчно ясен за разпознаване. Той носеше сив фрак с черни кадифени ревери и жълта риза с жабо и перлени копчета. Косата му беше въздълга, а вратът му изглеждаше силен. Милисът сбърчи нос.

— Господи, какъв е тоя?

— Надявах се да можеш да го разпознаеш — казах аз.

— Него ли? Уффф.

— Защо?

— Гледай го какъв италиански жребец е.

— Не мисля, че е италианец.

— Абе нали се сещаш, от типа „хайде да ударим по две бързи“.

— Долна класа?

— Да, но е мъжкар.

— Как разбираш всичко това само от снимката?

— Не знам, просто го мога.

— Като мастилено петно — казах.

— Какво?

— Нали знаеш онези тестове, при които ти показват мастилено петно? И те питат на какво ти прилича?

Тя поклати глава.

— Няма значение — казах. — Значи не го познаваш?

— Не. Трябваше ли?

— Той е водопроводчик. Веднъж е работил във вашата къща.

— Не обръщам много внимание на водопроводчиците — каза Милисът.

— По-скоро се питах дали майка ти не им обръща внимание.

— Майка ми? С водопроводчик?

Роузи беше намерила една наръфана топка за тенис и я буташе наоколо по пода с надеждата, че ще проявя желание да ѝ я хвърля, за да я гони. Избути я под стола до краката ми и ме погледна. Въздъгнах,

взех я и я търкулнах по протежение на помещението. Роузи се втурна след нея и се подхлъзна на килимчето пред телевизора.

— Не знам как точно да ти го кажа, но май се налага. В действителност не можеш да правиш преценка за хората по външния им вид, по професията им или по произхода им.

— А?

— Израснала си в среда, където подобни преценки навярно се правят през цялото време. Преценки за класата, доходите, расата, религията и професията. Вината не е твоя, но ако искаш да надраснеш семейството си, трябва да спреш да го правиш.

— Е, ами аз не харесвам прекалено мъжествените. Виж му врата.

— Но харесваш Спайк, нали?

— Ама той е гей.

— Пак започваш — казах.

— Какво?

Роузи се върна с топката и започна да я пуска пред краката ми, да я взима и пак да я пуска.

— Хвърли топката на Роузи — казах.

Милисънт взе топката и я запрати през стаята, много по-силно, отколкото трябваше, и Роузи се втурна след нея, дращейки по пода, докато топката подскачаше наоколо. Усмихнах се. Милисънт беше раздразнена. Отлично. Раздразнението беше за предпочитане пред безразличието.

Бях с Брайън Кели пред офиса на диспечерите на „Лимузини Кроули“.

— Това дори не е мой случай — каза Брайън.

— Знам, но с мен няма да искат да говорят. Трябва ми някой със значка.

— Ако има престъпление, то си е на Фреймингъм.

— Може и така да е — казах. — Но някой от Фреймингъм пренесе ли те в рая миналата нощ?

— Ами не.

— А някой от Фреймингъм ще го направи ли отново довечера?

— Не вярвам.

— Тогава?

— Хайде да влизаме — каза Брайън. — Имам доста въпроси към този диспечер.

Диспечерът беше едра жена с рокля на цветя до глезените, чийто долен ръб докосваше върховете на синьо-белите ѝ маратонки „Найки“.

— Мистър Патън е много добър клиент — каза тя. — Не мисля, че би искал да обсъждаме работите му.

— Да. — Брайън ѝ показа значката си. — Но аз бих искал.

Доста дълго оглеждаше значката, за да се увери, че на нея не пише „Инспектор по пилета“.

— Работим по един определен случай — казах аз. — Двама мъже са отишли при мистър Патън с една от вашите лимузини. Преди около месец.

Нямаше да ни навреди, ако заради множественото число сметнеше, че и аз съм от бостънската полиция. Диспечерката се вторачи в мен за момент.

— Двама мъже — повтори тя.

— Аха.

— Миналия месец?

— Преди около месец.

Тя седна на компютъра и раздвижи мишката.

— Имали сме курс на петнайсети август — каза.

— Разкажете ни по-подробно — подканих я аз.

Брайън с магическата си значка се облегна на кантонерката до бюрото ѝ. Тя го погледна. Той ѝ се усмихна.

— Вземане на двама мъже на адрес в Суомпскот. Откарване до дома на мистър Патън в Саут Нейтик. Изчакване и връщане.

— Имената на мъжете?

— Само едно име, мистър Крейгън.

— Адрес?

— Адресът на мистър Патън.

— Не, адресът на клиентите в Суомпскот.

— „Кингс Бийч Теръс“ 33.

— Кой е бил шофьорът?

— Студент от колежа. Рей Джордън, живее на Сейнт Пол стрийт в Бруклин.

Тя ни даде адреса. Излязохме, върнахме се в колата на Брайън и отидохме обратно до жилището ми. Слязох. Брайън също слезе, заобиколи и застана до мен.

— Трябва да се мярна в управлението.

— Мисля, че мога да продължа сама — казах аз. — Шофьорът ще разговаря с мен, защото работодателят му ме изпраща.

— Според мен не бива да притискаш Крейгън сама.

— Много по-малко вероятно е да науча нещо, ако с мен е бостънско ченге.

— Ами бившият ти съпруг? Крейгън може би ще бъде по-кротък, ако той е наблизо.

— Той наглежда Милисънт — отвърнах аз, — докато Спайк работи по обяд в ресторанта.

— Всичко, което знаем за Крейгън, показва, че е опасен — каза Брайън.

— Спомни си как се запознахме.

Той ме прегърна.

— Спомням си.

— Значи знаеш, че не ми липсват възможности.

— Знам.

Притиснахме се за миг. После Брайън леко се отдръпна и ми се ухили.

— Ако те хване натясно, вероятно ще го любиш до смърт.

Усмихнах се.

— Ти би трябвало да знаеш.

— Аха. Личният опит си казва думата. Ще се видим ли довечера?

— Ще ти се обадя — отвърнах.

Рей Джордън живееше на втория етаж на един триетажен блок недалеч от Уошингтън стрийт. Беше светъл чернокож с едва доловим карибски акцент. Каза ми, че следва в Бостънския университет.

— Винаги аз карах до мистър Патън — потвърди той.

— Караш момичетата му дотам и обратно.

— Момичета ли?

— В отсъствието на мисис Патън мистър Патън е поръчвал да му докарват момичета вкъщи — казах аз. — Идвали са с лимузина. „Кроули-8“. Ти винаги си карал до мистър Патън...

— Да. Аз возех момичетата.

— Откъде ги вземаше?

— От паркинга пред търговския център на Честнът Хил. Главният вход.

— Едни и същи момичета ли бяха всеки път?

— Не съм сигурен.

— Нали си ги виждал? Когато си излизал, за да им отвориш вратата.

— Бяха азиатки — каза Рей. — А те всичките изглеждат еднакви.

— Е, май че си политически некоректен.

Рей се усмихна. Беше неспокоен, но го прикриваше.

— И аз съм от малцинствата — каза той. — Но е вярно. Не смятам, че са били едни и същи, ала не мога да го твърдя със сигурност.

— Пред търговския център ли ги оставяше на връщане?

— Да.

— Колко време оставаха?

— Обикновено ги връщах около един и половина, два сутринта.

— И просто си ги оставял на пустия паркинг пред затворения търговски център?

— Да, госпожо. Такива бяха указанията. Момичетата никога не поискаха нещо друго.

— Имаш ли представа как са отивали и са се връщали от центъра?

— Може би са живеели наблизко — предположи Рей.

— В Честнът Хил?

— Е, просто си помислих...

— Докато момичетата бяха в къщата, там имаше ли други хора?

— Не знам. Чаках в колата.

— Имаше ли други коли?

— Не.

— Когато си откарал Кейтъл Крейгън, с него е имало друг мъж.

— Кой?

— Кейтъл Крейгън. Трудно се забравя такова име, нали?

— Да, да. Спомням си.

— А другият мъж?

— Не знам фамилията му. Мистър Крейгън го наричаше Албърт.

— Нещо друго?

— Мисля, че Албърт може би е от Провидънс. Говореха за някакви ресторанти там. „Ал Форно“ и други подобни места.

— Разговаряха ли изобщо за мистър Патън — попитах аз — или за мисис Патън?

— Не.

— Имаш ли представа защо са ходили там?

— Не.

Замислих се за миг. Албърт от Провидънс.

— Това е добра работа за човек, който може да работи на половин ден — каза Рей. — Много време просто си седиш и чакаш, така че има възможност за четене. Ако кажете на мистър Патън, че сме разговаряли, сигурен съм, че ще поиска да ме уволнят.

— Не виждам защо трябва да му казвам — отвърнах аз.

— Поне докато завърша — каза Рей.

В щата Масачузетс сведенията за спонсорирането на политическите кампании за всички кандидати се предоставят на обществеността чрез кабинета на държавния секретар. Спрях колата си, в която возех Милисънт и Роузи, на забраненото място пред сградата на щатските власти. Дойде едно ченге. Свалих прозореца точно толкова, колкото Роузи да може да промуши главата си и да се опита да оближе ченгето.

— Госпожо — каза ченгето, — не можете ли да четете... Съни, скъпа!

— Томи, това е Роузи, а това е приятелката ми Милисънт. Трябва да вляза само за две минути.

Томи Ханиган протегна ръка и позволи на Роузи да я близне.

— Паркирай ей там, скъпа. До буика. Мястото е запазено за един тип, който идва веднъж годишно за коледното тържество.

— Добре, Томи. Ще наглеждаш ли кучето и приятелката ми?

— Разбира се — съгласи се той. — Как е баща ти?

— Добре е — отвърнах аз. — Нали знаеш, че се пенсионира.

— На мен ми остават още две години — каза Томи. — Не бързай. Дотогава няма да мърдам оттук.

Влязох и получих списъка със спонсорите на кампанията на Брок Патън. Върнах се, целунах Томи, качих се в колата и се спуснах обратно по Бийкън Хил до Кеймбридж стрийт. Паркирах до един пожарен кран пред някакво кафене на Кеймбридж стрийт, влязох и купих две овесени сладки с кленов сироп и две чаши гватемалско кафе. Изнесох ги, дадох една сладка и чаша кафе на Милисънт и половин сладка на Роузи, а другата половина запазих за себе си.

— Тук ли ще стоим, докато четеш това? — попита Милисънт.

— Да.

— А аз какво да правя?

— Пий си кафето. Яж си сладката. Давай парченца от нея на Роузи. Зяпай минутите. Наслаждавай се на мига на пълно

бездействие, който ти се предлага.

Милисът шумно въздъхна.

— Може ли да пусна радиото?

— Разбира се. Само да не са новини. Мразя предаванията, в които непрестанно говорят.

Тя включи радиото, като раздражено прехвърляше от една станция с ужасяваща музика на друга. Къде се дяна Нийл Даймънд точно когато ми трябва.

Току-що бях отхапала от сладката и сръбнала от гватемалското кафе, а Милисът беше настроила скалата на петата станция с отворителен хеви метъл, когато попаднах на името Албърт Антониони от Провидънс, Роуд Айланд. Бях стигнала до две имена след него, на някакъв Амъръл, когато спрях и се върнах назад. Албърт от Провидънс. Това име беше споменал шофьорът за човека, който се беше возил отзад в лимузината с Кейтъл Крейгън в деня, когато бяха посетили Брок Патън. Бях организирана и търпелива. Прочетох целия списък, за което беше необходима още една сладка и още две чаши кафе. Имаше още Албъртовци, както и други имена на хора от Провидънс. Но нямаше друг Албърт от Провидънс.

— Познаваш ли някой си Албърт Антониони? — попитах Милисът.

— Не.

— Може да е бил приятел на баща ти?

— Не.

Тя си поигра още малко с копчето на радиото.

Албърт Антониони. Името ми се струваше познато. Имаше някакъв известен италиански режисьор, който се казваше Антониони, но това име ми беше познато в друг контекст.

— Трябва да се обадя по телефона — казах на Милисът.

Тя не реагира, така че се пресегнах и изключих радиото.

— Само докато се обадя — казах аз.

Тя се отпусна на предната седалка и се зазяпа през прозореца. Роузи скочи от задната седалка в скута ѝ. Преди да успее да потисне реакцията си Милисът я потупа по гърба. Взех телефона за кола, който майка ми ми беше подарила за миналата Коледа, обадих се на няколко души и накрая се свързах с една жена детектив на име Кати Демарко от отдел „Разузнаване“ на полицията в Провидънс.

— Той е шефът тук — обясни ми Кати. — Когато старият почина, а синът му влезе в затвора, Антониони трябваше да оглави мафията. Отначало беше временно, но скоро Албърт започна да стабилизира организацията. И така я укрепил, че опозицията просто изчезна. И сега той е шефът.

— По обичайния начин ли го направи?

— Укрепването ли? Да: бум, бум.

— Възможно ли е да разширява територията си? — попитах я аз.

— Би било в негов стил — отвърна Кати.

— Свързан ли е по някакъв начин с Брок Патън? Кой е бил президент на Роджър Уилямс Тръст?

— Не знам. Чакай да проверя на компютъра.

Почаках.

— Няма нищо на Антониони — каза Кати. — Чакай да проверя на Патън.

Почаках още.

— Няма и Патън — каза Кати.

— Ами Кейтъл Крейгън?

— Кой?

Казах й го по букви.

— Това истинското му име ли е?

— Не знам — отвърнах аз. — Просто един тип, когото се опитвам да намеря.

— Да не сме агенция за запознанства? — попита Кати.

— Не искам да се запознавам с Кейтъл Крейгън.

Кати го провери.

— Няма Кейтъл Крейгън — каза.

— Благодаря ти. Може ли да получа снимка на Антониони?

— Естествено, Съни, това е част от услугата.

— Всъщност знам, че не е — отвърнах аз. — Така че благодаря ти.

— Пак заповядай — каза тя.

Дадох й адреса си.

— Ако попадна на тайнствения Кейтъл, ще ти се обади — каза Кати.

— Внимавай да не ми дадеш някой друг Кейтъл Крейгън.

— Ще се постарая да не сбъркам.

Затворих. Оставих слушалката в гнездото, натиснах бутона на говорителя и се обадох на телефонния секретар в жилището си. Представих си пустата мансарда с ново платно на новия статив, който ме очакваше. Чувствах се не на място, докато пиех кафе до телефона и прослушах съобщенията от празния си дом.

Имаше едно обаждане от майка ми, която казваше, че се тревожат, защото никога не ме намират вкъщи, когато звънят.

Следващото гласеше: „Ако не върнеш Милисът Патън на родителите ѝ, ще умреш.“

— Той е — обади се Милисът до мен.

— Кой?

— Мъжът от банята, който ме видя. Той беше с майка ми, когато... нали ти казах. Той е.

Превъртях съобщението и отново го прослушахме. Гласът беше дълбок, презрителен и властен.

— Той е — повтори Милисът. — Какво ще правиш?

— Чакай само да си чуя всички съобщения — отвърнах аз. — После ще говорим.

Последното беше от Андерсън, детективът от Фреймингъм, който ме беше пуснал в офиса на водопроводчика Кевин Хъмфрис.

— Имам нещо, което може да те заинтересува — каза Андерсън. — Обади ми се.

Затворих телефона. После се облегнах назад и си поех дъх.

— Уликите се трупат — казах на Милисът.

— Какво ще правиш с него? С мъжа? Каза, че ще те убие.

— Няма да те върна — отговорих. — Ако това те притеснява.

— Не. Знам, че няма да го направиш — отвърна Милисът. — Но той каза, че ще те убие.

— Всъщност каза, че ще бъде убита.

— Няма значение. Какво ще правиш?

— Рано или късно — отвърнах аз — ще трябва да застана срещу него.

— Не.

— Да.

— Не можеш. Той ще те убие.

— Ще направя така, че да не успее.

— Ти знаеш кой е.

— Смятам, че се казва Кейтъл Крейгън. Мисля, че той е изпратил онези двамата вкъщи. Според мен е убил един човек, с когото разговарях, Бъко Мийхан. А може би е убил и един човек от Фреймингъм, Кевин Хъмфрис.

— Не отивай.

— Трябва да отида — казах. — Това ми е работата.

— Ами аз? Какво ще стане с мен, ако те убие?

— Все още никъде няма да ходя — успокоих я.

В четвъртък вечер ходех на курс по история на изкуството в Бостънския университет, а Джули имаше вечерни часове в кабинета си за пациенти, които не можеха да дойдат по друго време. След това обикновено се срещаме на чаша вино в някое заведение на Харвард Скуеър, близо до офиса ѝ. Тази вечер бяхме на бара на новия „Харвест“.

— Чувствам се така, сякаш изведнъж съм станала майка — казах на Джули. — Толкова е вълнуващо, че съм някъде сама без Милисът.

— Тя със Спайк ли е?

— Не, с Ричи. Спайк е на работа, а Ричи и без това дойде, за да види Роузи.

Джули кимна.

— Сама навън.

— Ти имаш собствени деца — казах аз. — Но сигурно и ти понякога се чувстваш така.

— Господи, да — отвърна Джули. — Винаги когато не съм с тях. Само дето се чувствам гузна от това.

— Знам.

— Чудя се дали и бащите изпитват същите чувства.

— Ами те по традиция са далеч от децата, за да работят, да ги издържат и други подобни.

— Знам — каза Джули, — но кълна ти се, че Майкъл е по-добра майка от мен.

— Може би просто е добър баща.

— Той сякаш винаги иска да е с тях. Обича да ги взема с нас, когато ходим на разни места.

— И това те кара да се чувстваш егоистка, неспособна да обича — предположих аз.

— Позна.

Джули допи виното си и махна на бармана за още една чаша.

— Ти обичаш децата — казах аз.

— Да.

— И Майкъл ги обича.

— Да.

— Това е всичко, което може да направите — казах аз. — Да ги обичате по свой начин.

— Понякога си мисля, че е по-лесно, ако човек не ги обича.

— Не е така — отвърнах аз.

Барманът донесе виното на Джули. Тя ме изгледа изпитателно за миг, преди да вдигне чашата и да отпие.

— Изцяло си обзета от историята с Милисът, нали? — попита тя.

— Естествено.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Вече си мислех, че няма да попиташ. Опитвам се да я спася и единственият начин да го направя, е да разкрия престъплението, в което е замесена, а не мога да го разкрия, ако през цялото време трябва да се грижа за нея. И не мога да поемам рисковете, които при обичайни обстоятелства бих поела, защото изведнъж трябва да се притеснявам и за нея.

— Винаги си се тревожила и за Роузи — отбеляза Джули.

— Да, но ако нещо се случи с мен, Ричи ще я вземе и след известно време Роузи ще се оправя.

— В това отношение с кучетата е лесно.

— Но кой ще вземе Милисът?

— Тя все пак си има майка и баща — каза Джули.

— Не може да отиде при тях — отвърнах.

Джули се загледа във виното си. Барът беше претъпкан. Двамата бармани бяха заети.

— И Ричи не може да я вземе.

— Не. Защо да го прави? Та той почти не я познава.

— Това важеше и за теб, когато я прибра.

Не казах нищо.

— Не беше ли така? — попита Джули.

— Просто нямаше кой друг да го стори — отвърнах аз. — А трябваше да се направи.

Поръчах си втора чаша вино, а Джули — трета.

— Жалко, че не можете да си оправите отношенията с Ричи — каза тя.

— Може и да можем.

— Кажете ми пак, защо не сте заедно?

— Първо, той не иска да се откаже от семейния бизнес.

— И ти също — каза Джули.

— Аз ли?

— Колко души в семейството ти са били ченгета?

— Освен баща ми?

— Естествено.

— Двама чичовци и дядо ми.

— Аха.

— Аз не съм ченге.

— Разбира се.

— Винаги се държиш, сякаш сме на един от проклетите ти сеанси — каза на Джули.

Тя не отговори.

— Ами може би и двамата имаме вина — каза аз. — Това не променя факта, че единият от нас трябва да се промени, за да бъдем заедно.

— Какво му е лошото на това?

Поклатих глава.

— Сега не мога да мисля за подобни неща. Трябва да реша какво да правя с Милисът.

— Мислила ли си за частно училище?

— Частното училище струва много пари.

— Може би ще успееш да вземеш пари от родителите.

— Точно сега не мога да я пратя никъде. Намира се в твърде голяма опасност.

— Наистина ли мислиш така?

— Мисля, че онези мъже дойдоха вкъщи не за да я върнат обратно при родителите ѝ, а за да я убият.

— Защо?

— Заради онова, което е видяла — отвърнах аз.

— Мъжът с майка ѝ?

— Да. Замесени са някакви големи играчи.

— А Ричи не може ли да ти помогне?

— Не знам. Но съм сигурна, че не трябва да го прави.

— Защото сте разделени ли?

— Да. Не искам да живея с него, нито да спя с него. А мога да го карам да се грижи за мен и да ми помага с всичко, с което не мога да се справя сама, така ли?

— Говориш, сякаш спането с някого е залог за нещо друго — каза Джули.

— Просто не ми се струва правилно да го използвам.

— Ричи какво мисли? — попита тя.

— Не знам.

— Може би трябва да го попиташ — каза Джули.

Седях с Боб Андерсън зад преграда от матирано стъкло в детективския отдел на полицейското управление във Фреймингъм.

— Хъмфрис водопроводчикът е бил убит на шосе 9 — каза той.

— Да — потвърдих.

— Имал е пощенска кутия в една от частните куриерски служби и жена му не е знаела нищо за това, но този месец дошла сметката. И тъй като него го нямало, за да я плати, пратили я на нея. Е, тя им казала, че няма нужда от частна пощенска кутия и иска да я закрие, а от службата ѝ казали, че преди това трябва да си прибере пощата. Тя отишла и намерила в кутията голям дебел плик. Отворила го и решила, че е по-добре да го донесе при нас, а пък аз сметнах, че сигурно и ти ще искаш да му хвърлиш едно око.

— Искам — отвърнах аз.

Андерсън плъзна плика към мен. Беше по-голям от стандартния размер А4. Беше адресиран до Кевин Хъмфрис, по частната пощенска служба. Беше пълен с актови снимки на Бети Патън и един мъж. Актови не беше точната дума. Снимките по-скоро показваха всевъзможни секспози. Разгледах снимките, обърнах две от тях на обратно, или може би с правилната страна нагоре, но така и не можах да ги разбера.

— Това, предполагам, е покойният Кевин Хъмфрис — казах аз.

— Да.

— Познаваш ли жената?

— Не. А ти?

Поклатих глава.

— Не прилича на твоята клиентка, така ли?

Отново поклатих глава. Андерсън сви рамене.

— Кой е виждал снимките? — попитах аз.

— Мисис Хъмфрис — отвърна Андерсън.

— И може би някои от момчетата в управлението.

— Може би всички момчета от управлението — каза Андерсън.

— И никой не познава жената?

— Така казват — отвърна той. — Точно като теб.

— Е, която и да е, трябва да ѝ се признае, че е изобретателна.

— Да. На тази снимка в люлеещия се стол не съм много сигурен какво точно правят... а ти?

— Ами не съвсем — отвърнах аз, — въпреки че мога да различа общата, въъ, насока.

Андерсън се усмихна.

— Знаеш ли за какво бих се обзаложил, Съни? — попита той.

— За какво?

— Обзалагам се, че познаваш тази жена, и рано или късно, когато намериш за добре, ще ми кажеш.

— Така ли? — казах аз. — Може ли да получа копие от снимките?

— Съни, тук има четирийсет и една снимки — каза Андерсън. — Това е вещественно доказателство от разследване на убийство. Знаеш, че не мога да ти ги дам.

— Трябва ми само една — казах.

Андерсън кимна.

— Отивам да си измия ръцете, Съни. По-добре да не ти хрумва да откънеш някоя от снимките, докато ме няма. Защото съм ги броил.

— Добре — казах аз.

Андерсън се изправи и излезе от стаята. Погледнах купчината снимки. Не бяха правени с „Полароид“. Бяха цветни снимки с добро качество. Преброих ги. Бяха четирийсет и две. Избрах една, на която Бети Патън ясно се виждаше анфас в една абсолютно компрометираща поза. Прибрах я в чантата си, а останалите четирийсет и една пяхнах обратно в плика, кръстосах крака и сложих ръце в скута си. Андерсън се върна след две минути. Отиде до бюрото си, взе плика и преброи снимките.

— Четирийсет и една — каза той.

Кимнах.

— Нещо притеснява ли те в тези снимки? — попитах го аз. Андерсън се ухили.

— Освен очевидното — добавих.

— Като например кой ги е правил ли?

— Да. Ако се бяха снимали сами, нямаше ли да сложат фотоапарата на някакъв статив и да използват таймер или дистанционно?

— Така правят хората обикновено.

— Снимките са правени от различни ъгли и от различно разстояние — казах аз. — А някои, изглежда, са заснети през няколко секунди, от различни ъгли и различно разстояние.

— Значи може би има и трети участник — каза Андерсън. Спогледахме се. Никой от двамата не беше особено щастлив от възможността за трети участник с фотоапарат, дебнещ зад всяка снимка.

— Предполагам, че е така — казах аз.

— Смяташ ли, че Хъмфрис е използвал тази кутия за нещо друго? — попита Андерсън.

— Ами надали е искал жена му да види снимките — отвърнах аз.

— Получавал ли е друга поща там?

— Не.

— А почеркът на плика?

— Жена му казва, че е неговият. Нашият експерт твърди, че съвпада с други мостри от почерка му.

— Значи е наел кутията, за да скрие там снимките.

— Така изглежда.

— Ако беше само заради жена му, защо просто не ги е скрил в офиса си? Били са разделени. Тя казва, че никога не ходела там.

— Аха.

— Ако жената на снимките е имала пари, снимките са добър материал за изнудване.

— Твоят клиент има ли пари? — попита Андерсън.

— От друга страна, този, който е направил снимките, може да ги използва за същата цел.

— Едната възможност не изключва другата — каза той.

— Изключва — повторих аз. — Охо.

— Впечатляващо, а?

— И точно. Едната възможност не изключва другата.

— И все пак би било добре да знаем кой е фотографът.

— Не би навредило — съгласих се аз.

— Жалко, че имам само четирийсет и една от тези снимки — каза той. — Защото, ако пачаврата на снимките по някаква идиотска случайност се окаже твоята клиентка и ако ти имаше една снимка, можеше да я притиснеш с нея.

Замълчах си.

— Защото не можеш да не се запиташ — продължи Андерсън — дали една жена, която позира за подобни снимки, изобщо се притеснява от изнудване.

— Може би съпругът ѝ се притеснява.

— А може би е просто суета — каза той. — Може да е казала на всички, че е истинска блондинка.

Щях да разбера какво обича да прави Милисът, дори ако трябваше да измисля непознато досега забавление. Точно затова седяхме в две малки канута от фибростъкло, една до друга на реката, на двайсетина метра от брега, а в лицата ни духаше студеният вятър.

— Някога гребала ли си в лодка? — попитах я аз.

— Не.

Милисът толкова отчаяно се опитваше да запази равновесие, че едва говореше.

— Добре — казах аз. — Защото това, което правиш, няма нищо общо с гребането.

Милисът каза „да“ едва чуто. Изглеждаше безкрайно нещастна в жълтата си спасителна жилетка.

— Добре, първо просто отпусни веслата върху водата... Така... сега разклати лодката. Давай. Виждаш ли колко дълги са греблата? Ако са разперени така, не можеш да се преобърнеш.

Милисът измести тежестта си с един милиметър встрани. Кануто не се наклони.

— Добре, сега просто ще поседим тук, докато свикнеш. Имаме достатъчно време. И не бързае за никъде.

Поседяхме. Беше началото на октомври и брегът покрай реката до гребния клуб все още беше зелен. По улиците от двете страни на реката се движеше непрекъснат поток от коли. По крайбрежните алеи тичаха хора, които пробягваха завоя там, където реката завиваше към Уотъртаун, и използваха моста Ларс Андерсън, за да я прекосят в едната посока, и моста Елиът — в другата. Стояхме близо до брега, извън силното течение, на достатъчно разстояние от сушата, за да не удряме веслата си в нея.

— Добре — казах аз. — Виждаш ли, че не можеш да се преобърнеш?

— Да — каза Милисът през зъби.

— Сега, когато гребеш, трябва да потопиш веслата, но не прекалено дълбоко и после, разбира се, да ги извадиш от водата, но не прекалено високо. Виж как го правя.

Загребах през реката и обратно, така че да може да ме вижда, без да се обръща. Спомнях си времето, когато се учех да гребя на тези лодки. Все едно седиш върху игла. Знаех, че няма да иска да обърне глава.

— Добре, сега погледни ми ръцете, виждаш ли как са? Цялата тайна е в начина, по който завърташ китката. Виждаш ли? Още веднъж. Видя ли?

Милисънт кимна много внимателно, помръдвайки глава едва забележимо.

— Сега ти го направи — казах аз.

— Накъде да гребя?

— Отначало просто завърти китките си. Виждаш ли как се обръщат веслата?

Тя пробва, като завъртя китките си едва на един сантиметър.

— Хайде да се упражним да въртим китката така, че веслата да застанат вертикално, а после хоризонтално, вертикално, хоризонтално, точно така. Ако усетиш, че губиш равновесие, просто отпусни веслата върху водата, да, точно така.

Известно време се упражнявахме. Не ми беше много забавно. Бях научила Роузи да ходи по нужда на определено място по-бързо, отколкото Милисънт да гребе. Но това беше първото нещо, към което беше проявила някакъв интерес. Беше видяла отборите на колежа да гребат по реката и каза, че това ѝ се виждало приятно. Хванах се за това като удавник за сламка. „Едно време бях в отбора по гребане на колежа“, подхвърлих аз. Тя каза: „Наистина ли?“ Аз отвърнах: „Да.“ Тя каза: „Ще ме научиш ли?“ И така се озовахме тук.

— Краката — продължих — вършат основната работа при гребането. Тласъкът се получава от големия четириглав мускул на бедрото. Затова седалката е направена по този начин. Виждаш ли, разперваш веслата, а после ги издърпваш към себе си, докато изтласкваш с крака.

Показах ѝ и кануто се изстреля до средата на реката. Върнах се с обратно гребане, с кърмата напред.

— Сега опитай. Огледай се, за да си сигурна, че е чисто, защото първото загребване ще те отнесе доста далеч.

Тя направи каквото ѝ казах, обърка загребването с дясното весло и едва не падна от лодката.

— Веслата във водата — викнах аз. — Веслата във водата.

Направи каквото ѝ казах. Лодката се успокои. Погледнах я.

Лицето ѝ беше посивяло от страх и от усилието да се съсредоточи.

— С всички се случва — отбелязах аз. — Опитай отново. Не забравяй да въртиш китките.

Пистолетът на хълбока ми не беше никак подходящ при гребане в едноместно кану и чувствах, че сме като две мишени по реката, изложени на показ. Но проклета да бъде, ако оставя Кейтъл Крейгън да ни погребее живи. А освен това бях сигурна, че няма да ни търси в реката.

— Добре — казах аз. — Ще стоя точно до теб, давай напред, не натискай, отпусни веслата във водата и изпъни краката... добре, завърти китките... точно така.

Плъзнахме се по тъмната вода.

— Отново — казах аз. — Издърпай, натисни, завърти китките, отпусни. Опитай със затворени очи, за да го усетиш напълно.

Чувствах се като самотна майка. Твърде много ми идваше да се опитвам да отглеждам Милисът, да я охранявам, да откроя хората, които искат да я убият, и да разбере какво става с родителите ѝ. Имах нужда от помощ в работа, с която мъжете се справят по-добре от жените. Джули не можеше да ми окаже такава помощ. Спайк го биваше за подобни неща, но щеше ли да бъде честно да го моля? Брайън Кели би могъл да ми помогне, но той беше ченге. Имаше си собствени задачи. Баща ми? „Татко, вече съм голяма и сама се оправям, но можеш ли да ми помогнеш да си свърша работата?“ Ричи? „Не, няма да спя с теб, но би ли рискувал живота си заради мен?“ Получаването на помощ включваше ли връщане на услугата? Нямах нищо против да получа помощ от Джули. Тогава защо се притеснявах, когато трябваше да накарам мъже да ми окажат друг вид помощ? Вече наистина ми писваше от тази демонстрация на женска сила. Може би ако наистина си тежиш на мястото в обществото, можеш да поискаш необходимата помощ и да я получиш при условия, които ти поставяш.

— Съни — обади се Милисът, докато стояхме една до друга по средата на реката, оставили лодките на течението, — писна ми. Искам да си ходим вкъщи.

Ето така.

Милисът беше облечена в прекалено голяма за нея хавлия и пиеше горещ шоколад на кухненската маса у Спайк. Беше навила ръкавите на хавлията. Косата ѝ беше бухнала от банята. Ухаеше на сапун и шампоан и не изглеждаше на повече от дванайсет. Роузи седеше, на пода до краката ѝ, вперила поглед нагоре към нея, с отворена уста и изплезен език. Ако не познавах кучетата прекалено добре, за да им придавам човешки черти, бих казала, че Роузи ѝ се усмихваше.

— Хареса ли ти гребането? — попитах.

— Беше ужасно трудно — отвърна тя.

После разсеяно почеса Роузи по гърдите с палеца на десния си крак.

— Знам, но то прилича малко на карането на колело. Щом се научиш да пазиш равновесие, преставата да е толкова трудно.

— Да, почувствах го.

— Мислиш ли, че ще искаш да опиташ отново?

— Да.

Замълчах. Милисът отпи от горещия шоколад.

— Майка ти е имала връзка с водопроводчика — казах аз.

— Водопроводчикът ли?

— Да, онзи, за когото каза, че приличал на италиански жребец.

— С него?

— Да.

— Сигурна ли си? Майка ми? Той ли ти го каза?

— Намерих снимки с тях двамата.

— Снимки?

— Да.

— Искаш да кажеш, мръсни снимки? Като тези, които аз намерих?

— Да.

— Мили боже! Види ли фотоапарат, тая жена веднага започва да си сваля дрехите.

— Някои хора обичат да позират — отбелязах аз.

— С водопроводчици ли?

— Понякога нещо, което едни хора смятат за недостатък, е качество за други.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би чарът му се е криел точно във факта, че е бил от работническата класа.

— Сигурно е така, ама е гадно — каза Милисънт.

— Да — съгласих се аз. — Вероятно си права.

Поех си дълбоко дъх.

— Никога няма да стигнем дотам, докдето трябва — започнах аз, — ако не можеш да ми повярваш, че ти казвам истината. Застреляли са водопроводчика.

— Застреляли ли са го? Искаш да кажеш, че са го убили?

— Да.

— Мислиш ли, че е била майка ми?

— Случило се е, след като е разговаряла с Кейтъл Крейгън за някого, който е трябвало да бъде убит.

— Но оттогава сигурно са били убити сума ти хора.

— Шестнайсет — отвърнах аз. — В щата Масачузетс. Той е единственият, когото можем да свържем с майка ти.

Милисънт ме изгледа продължително, без да каже нищо. Руменината ѝ изчезна. Сви рамене.

— Ами майната ѝ — каза тя. — И без това я мразя.

Господи, бях затънала до гуша. Още веднъж си поех въздух. Роузи ме чу и ме изгледа. Усмихнах ѝ се. Всичко беше много по-просто, когато трябваше да се притеснявам само за нея.

— Да — казах. — Сигурно я мразиш. И не виждам причина да е обратното. Но вероятно изпитваш и други чувства.

— Например?

— Самота, чувството, че си изоставена, разочарование, страх.

— Нищо не чувствам — каза Милисънт. — Добре съм си.

— Както когато си правила секс с непознати на задната седалка на разни коли.

— Ей, правех каквото трябваше.

— Знам. И защото е трябвало да го правиш, си потискала всичките си чувства, за да не изглежда толкова ужасно. Не съм психиатър. Не мога да се справя с тази част от теб. Мога само да ти кажа да не се затваряш за миналото.

Тя сви рамене.

— Когато това свърши... — започнах аз.

— Кое?

— Сегашното положение. Когато разрешим тези проблеми и вече няма да е необходимо да се крием тук при Спайк, ще те помоля да те види някой добър психиатър.

— Вече ходих при Маргьорит.

— Не. Имам предвид истински, който си разбира от работата.

— Според теб Маргьорит не си ли разбира от работата?

— Не — отвърнах аз.

— Откъде знаеш?

— Говорих с нея. Мисля, че е измамница.

— Е, ами те и без това всички са измамници, нали?

— Не. Приятелката ми Джули е терапевт.

— Искаш ли да се видя с нея?

— Не. Тя ще е първата, която ще ти каже, че не е подходяща за теб. Но може да ни намери някой друг.

— Мислиш, че съм луда?

— Мисля, че си се сблъскала с повече неща, отколкото може да се справи едно хлапе. По дяволите, не само хлапе, а който и да е. Трябва ти някой, който да ти помогне да преодолееш това.

— Ти ми помагаш.

— Да, но за разлика от Маргьорит знам докъде се простират възможностите ми.

— Не искам никой друг.

— Сега не се налага да се занимаваме с това, но когато всичко свърши, ще имаш нужда от някой друг.

— Вместо теб?

Аха. Естествено, че се уплаши. Трябваше да го предвидя.

— Не, не вместо мен, а освен мен. Аз съм за постоянно.

На Роузи ѝ доскуча на пода до краката на Милисънт, така че скочи, стъпи с предните си лапи в скута ѝ и огледа масата, за да види дали там няма нещо за ядене. Без да откъсва поглед от мен, Милисънт

я погали по главата. Видях, че очите ѝ се насълзиха, после тя наведе глава към Роузи, прегърна я и остана така, докато чакаше сълзите да спрат. Не казах нищо. Роузи не разбираше точно какво става. Все още гледаше настрани към масата, размахваше опашка и понасяше добродушно, но без особена радост, сълзите и прегръдката.

Брайън Кели имаше триетажна тухлена къща на Първа улица в Южен Бостън. Седяхме заедно, отмалели след съвкуплението, на разтегателния диван в тясната всекидневна с издадени прозорци, край огъня в малката камина, пиехме червено вино и говорехме за работа. Бях облякла една от неговите ризи, която ми стигаше почти до коленете. Брайън беше по карирани гащета. И двамата бяхме боси.

— Това е, което мисля, че знам — казах аз.

— И смяташ, че можеш да го докажеш? — попита Брайън.

— Не се заяждай. Знам, че Бети Патън е правила секс с водопроводчика Кевин Хъмфрис, който им е вършил някаква работа по къщата.

— Защо това никога не се случва на ченгетата? — попита Брайън.

— Случва се.

— А, нас ли имаш предвид?

— Точно така — казах аз. — Знам, че Бети е позирала за някои твърде компрометиращи снимки, отразяващи отношенията ѝ с Кевин Хъмфрис, и предполагам, че той се е докопал до снимките и я е изнудвал с тях. Тя е казала на Крейгън и Крейгън е убил Хъмфрис.

— Ти си виждала снимките?

— Аха.

— И имаш показанията на Милисънт за разговора между майка ѝ и Крейгън, който е подслушала?

— Аха.

— И знаем, че мъжът, когото е видяла с майка си, е Крейгън?

— Доста е вероятно.

— Доста е вероятно? Нямам търпение да отида и да кажа на някой заместник районен прокурор, че това е „доста вероятно“.

— Тогава недей, чакай, докато науча повече.

Брайън се наведе и наля още малко вино в чашите ни.

— Знам, че Брок Патън се е кандидатира за губернатор и че един от големите спонсори на кампанията му е Албърт Антониони от Роуд Айланд. Познаваш ли го?

— Познавам го — отвърна Брайън.

— Предполагам значи, че ако тези снимки излязат наяве, кампанията на Патън за губернатор ще пострада.

— Зависи как изглежда първата дама гола.

— Искаш ли да видиш снимките?

— И още как.

— Защото са доказателство ли?

— Разбира се.

— Мъжете са си мъже — казах аз.

Брайън се усмихна.

— Антониони не би подкрепил някого за губернаторски пост на Масачузетс само защото е загрижен за доброто управление — каза той.

— Така е.

— По-скоро е инвестирал в нещо, което в крайна сметка ще го възнагради.

— Всеки има интерес да притежава губернатора — казах аз.

— Особено ако се опитваш да възстановиш италианското присъствие сред баровците в Бостън.

— Кое то някой се опитва да стори — казах аз.

— Аха. Вече имаше няколко схватки — рече Брайън. — Ирландци срещу италианци. От отдел „Разследване“ твърдят, че италианците са от Провидънс.

— С изключение на Кейтъл Крейгън.

— Той не е ли от Провидънс?

— Живее в Суомпскот, а и Кейтъл Крейгън е ирландско име.

— Предполагам, че наема някого, който познава добре нещата тук.

— Както и да е — казах. — Във връзката между Патън, Крейгън и Антониони има добър мотив.

— Твърдиш, че има такава връзка?

— Разполагам с показания, че Крейгън и Антониони са ходили заедно в дома на Патън.

Брайън замълча за миг. Бяхме вдигнали краката си върху малката масичка. И двамата гледахме безмълвно в огъня.

— Има едно престъпление — каза той най-сетне. — Убийството на Кевин Хъмфрис. И не можеш да свържеш с него нито Крейгън, нито Антониони.

— Не — отвърнах аз. — Не мога. Но има и друго — двамата мъже, които дойдоха в къщата ми и се опитаха да ме убият.

— Крейгън и с това не можеш да го свържеш. Единственото, с което разполагахме, бяха показанията на Бъко Мийхан, а той е мъртъв.

— Вярно.

— Така че знаеш много, но не можеш да го докажеш.

— Засега — отвърнах аз.

— А убийството на водопроводчика дори не е в моя район.

— Това също е вярно.

— Трябва да помислим по всички тези неща — каза Брайън.

Беше ме прегърнал с една ръка. Бях плътно притисната към него, с глава върху гърдите му.

— Какво да правим, докато мислим? — попитах аз.

— Проклет да съм, ако знам, Съни.

— Може би отново трябва да те прелъстя — казах аз.

— Как не се сетих — каза той и пъкна ръка под ризата, която ми бе заел.

За известно време разговорът ни се сведе най-вече до възклицания, после притихнахме, а по-късно останахме неподвижни; аз отново облякох ризата му, сгънахме дивана и Брайън наля още вино. Огънят в камината догаряше. Огледах стаята с висок таван в стил деветнайсети век.

— Много уютна къща — отбелязах аз.

— Наследство от брака ми — каза той.

— Има ли друго?

— Имаш предвид деца ли? Не. Тя замина с мъжа на мечтите си, преди да стигнем до децата.

— Това още ли те тревожи? — попитах го аз.

Той поклати глава.

— Историята с другия мъж известно време ме тревожеше, но после ми мина и разбрах, че съм извадил късмет, задето се отървах от нея.

— Тя все още ли е с него?

Брайън се засмя.

— Оттогава е имала още трима мъже на мечтите си — отвърна той. — Не знам за колко от тях се е омъжвала.

— А имало ли е някоя друга оттогава?

— За мен ли?

— Да.

— По една всяка събота вечер — каза Брайън. — Нищо сериозно до днес.

— До днес ли?

— Да.

— Не знам колко сериозно е това — казах аз.

— Не си ли свободна?

— Разведена съм — отвърнах аз. — За това съм свободна. Но не знам дали съм свободна за нещо повече.

— Защо не?

— Не знам дали напълно съм се освободила от бившия си съпруг.

— Мога да ти помогна да се освободиш от него — каза Брайън. — Ако ти създава проблеми.

— Не. Ричи е много почтен. Не знам дали съм свободна в емоционално отношение. Дори не знам дали искам да бъда.

— Тогава защо се разведохте? Негова идея ли беше?

— Не. Аз го напуснах.

— Защо?

— Знаеш ли кой е бившият ми съпруг?

— Знам кой е баща му и чичовците му. Това ли е причината?

— Една от тях.

— И той не искаше да зареже всичко и всички заради теб?

— Не.

— Аз бих го направил.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

— Би ли напуснал полицията?

— Да.

— И какъв ще станеш?

Брайън отвори уста, после спря и се замисли. Докато мислеше, започна бавно да кима.

— Това е въпросът, нали? — каза той най-сетне.

— Ричи не успя да си отговори — казах аз. — Не съм сигурна дали му дадох достатъчно време за размисъл.

— Какъв ще стане — промълви тихо Брайън. — Това ли беше единственият проблем?

— Не. Винаги имах чувството, че съм изстискана до смърт.

— Това хич не е приятно — каза Брайън. — Вероятно моят номер трябва да бъде да не го правя.

Усмихнах се и отново отпуснах глава на гърдите му.

— Да. Това е номерът — казах аз.

Замълчахме. Брайън ухаеше на сапун и парфюм и едва доловим мирис на пот от изразходваната енергия тази вечер. Огънят в тясната камина беше догорял. Вперих поглед натам. И изведнъж се усетих, че казвам нещо, което не бях осъзнала до този момент.

— Ако мога да измисля начин да живея с Ричи — промърморих аз, — ще го направя.

Усетих как Брайън леко се стегна. Но не се отдръпна. Почувствах ръката му леко да ме потупва по рамото.

— Ще видим — каза той, докато ме галеше. — Ще почакаме и ще видим.

Двете с Роузи бяхме на едно от любимите й места, пейка до езерото с лодките в обществената градина на Бостън. Късната есен не беше най-подходящото време за седене на пейка навън, но все пак още не бяха източили водата от езерото и не бяха прибрали лодките. Роузи можеше да следи с поглед поне дузина катерички и още толкова патици, без риск да ги нападне, защото беше на каишка. Обичах да посядам там, когато се чувствах притисната от живота, както беше днес. Разходката на слънце с кучето винаги проясняваше съзнанието ми. Роузи клечеше до мен. Бях увила края на каишката й около ръката си, но тя, изглежда, беше напълно доволна от възможността да се обляга на мен, докато наблюдава животинките около нас. Главата й леко трепваше при вида на подскачащите катерички и плаващите патици.

С Брайън беше свършено. Той не го беше казал, нито пък аз. Но го знаех. Можехме да се видим някой път, ако променях решението си, но вниманието му щеше да бъде насочено на друго място. Което беше добре за него. Спомних си и случката с Ричи.

Четвъртъкът беше свободната вечер на Джули. Майкъл вземаше децата, а Джули, аз и понякога Спайк, в редките случаи, когато нашите планове му допадаха, ходехме на изложби, представяния на книги или на музикални вечери в училището „Лонги“ в Кеймбридж. За мен повечето от тези неща бяха скучни, а Спайк ги намираше направо непоносими, но в тях Джули откриваше успокоението, че все още е интелектуалка, необезличена от брака и децата. Спайк смяташе, че неумолимото посвещаване на това, което наричаше „тренировъчен лагер за интелектуалци“, накрая ще обезличи всички ни, но придружаваше Джули, макар и по-рядко от мен, защото я обичаше, макар и не толкова силно като мен. В онази вечер, след един особено изтощителен поетичен рецитал в мазето на една църква в Бек Бей,

тримата отидохме в бар „Риц“ и си поръчахме мартини като противоотрова след вмирисаното сирене и топлото бяло вино, които отчаяно бяхме погълнали в църквата. Почувствахме силно облекчение, макар че Джули не искаше да си го признае, а ние бяхме твърде учтиви, за да го покажем. Но мартинито наистина ни се отрази добре и резултатът беше, че когато се прибрах, заварих Ричи на алеята пред къщата с каишката на кучето в ръце. Кучето беше вътре. И до ден-днешен не помня защо каишката беше в ръката му.

— Къде беше? — попита Ричи.

Докато говореше, рязко опъваше каишката в ръце, отпускате я и отново я опъваше.

— Навън с приятели — отговорих аз.

— Трябва да си вкъщи с мен — каза той.

Каишката се опъваше и отпускате. Съмнявам се, че Ричи съзнаваше какво прави. Яростта му беше сдържана, но когато беше много ядосан, гневът му се проявяваше по странен начин.

— Всяка минута ли? — попитах аз.

Шляп.

— Чакам те от три часа.

Каишката отново изплющя от опъването. Дали не му се искаше да я стегне около врата ми? Не. Ричи никога не би ме наранил.

— Имам правото — казах аз с онзи изпълнен с достойнство тон, който се постига само ако си пиян — да бъда с приятелите си, когато поискам.

— А аз имам правото да очаквам да си бъдеш у дома в обичайния час, а не да ме караш да се чудя дали не е време да се обадя в полицията.

— О, не бъди глупав — казах аз.

— Глупаво ли е да се тревожа за теб?

— Мога да се грижа за себе си.

— Глупаво ли е, че искам да си с мен?

— Не. Но ако го искаш прекалено, е... — отначало не можах да измисля точната дума, но после се сетих — задушавашо.

Ричи опъна каишката колкото можеше, сякаш се опитваше да я скъса на две.

— Задушавашо ли? Да те обичам и да искам да си с мен е задушавашо?

Ако бях трезва, може би щях да се изразя другояче. Не исках да кажа точно това. Но при подобни скандали никога не успяваш да кажеш каквото искаш. А освен това бях пияна.

— Да!

Ричи тръсна глава като кон, нападнат от мухи.

— Всичко, което искам, е да мога да те обичам и да бъда обичан от теб.

— Но ти да дадеш определение на любовта и на начина, по който аз да те обичам? И ако не те обичам по същия начин, по който си въобразяваш, че ме обичаш ти, ще ми крещиш, така ли?

— Говоря за начина, по който се чувствам — каза Ричи.

— И аз говоря за начина, по който се чувствам. Защо трябва да се чувстваме еднакво? Защо да не се чувстваме всеки посвоему?

— Всичко, което искам, е да бъда обичан така, както обичам аз — каза Ричи.

Пак опъваше каишката.

— Е, може би не може да го получиш.

— Това е бракът — каза той.

— Тогава може би си се оженил за неподходящата жена.

— Да — каза Ричи. — Може би.

После тръгна по алеята, все още с каишката в ръка, и изчезна в тъмното. Когато се върна, бях в леглото и се преструвах, че спя.

Застанала до мен, Роузи забеляза друго куче на отсрещния бряг на езерото, скочи от пейката и започна да лае, да ръмжи и да се дави, сякаш щеше да се нахвърли отгоре му, ако я пуснех, ала всъщност нямаше да го стори. Но беше блестящо изпълнение и няколко пешеходци припряно се отстраниха от пътя ѝ, докато опъваше каишката.

— Поне знам, че не искаш да ме удушиш с нея — казах ѝ аз, станах и я задърпах обратно към Бойлстън стрийт.

Ричи и Спайк никога не си бяха допадали. Единственото общо нещо между тях бях аз. Затова атмосферата около кухненската маса на Спайк малко след полунощ беше леко напрегната. Милисът беше в стаята му и гледаше телевизия. Роузи лежеше на пода между мен и Ричи, отпуснала глава върху левия ми крак. На масата имаше плодове, сирене, малко бисквити и вино.

— Тежък дневен режим имаш, Съни — каза Ричи.

Сложи по едно парченце синьо сирене на две бисквити, даде едната на Роузи и изяде другата.

— Това е единственото време, когато всички можем да се съберем — отвърнах аз.

— А защо трябва да го правим? — попита Спайк.

— Защото имам нужда от помощ.

— Че досега какво получаваш? — попита той. — Настани се в къщата ми, а ние пазим твоята клиентка.

— Знам. За което съм ти благодарна.

— Добре — каза Спайк.

— От какво имаш нужда? — попита Ричи.

— Има един мъж, Кейтъл Крейгън — казах аз. — Знаете за него.

И двамата кимнаха.

— Има и един друг, Албърт Антониони. Познавате ли го?

— Не е италианският режисьор, нали? — попита Спайк.

— Не.

— От Провидънс ли е? — попита Ричи.

— Да.

— Ние го познаваме.

— Какво е това кралско „ние“? — попита Спайк.

Почти всички, които се запознават с Ричи, се стряскат от него. Не заради ръста му, въпреки че е доста едър, а заради нещо в погледа, в гласа му, в неподвижността му, когато не е необходимо да се движи. Но Спайк не се страхуваше от Ричи. Доколкото знаех, Спайк не се

страхуваше от нищо, включително и от неща, от които би трябвало да има респект.

— „Ние“ винаги означава баща му и чичо му — обадох се аз.

— Благодаря ти за превода — ухили се Ричи. — Каж ми за Антониони.

Направих го. Когато свърших, Ричи и Спайк мълчаха известно време. Ричи сипа малко вино в чашата ми и малко в своята. Вече оставяше бутилката, когато Спайк каза:

— Ей.

Ричи се ухили и му наля вино. Спайк кимна, вдигна чашата в неговата посока и отпи.

— Права си — каза ми Спайк, след като остави чашата. — Имаш нужда от помощ.

— Не знам дали имам право да я искам — казах аз.

— Защо?

— Ами колко можеш да искаш от приятел?

— Ние с теб сме повече от приятели — каза Ричи.

— Знам и това е дори още по-голям проблем. Как мога да те моля за помощ, когато сме... когато не съм...

Ричи хвърли бегъл поглед към Спайк и си пое дъх.

— Съни — каза той. — Тук не става въпрос за права. Ако искаш нещо от мен, ще го получиш, независимо от това дали спиш с мен.

Очите ме засмъдяха. Ужас на ужасите, нима щях да се разплача? Задишах дълбоко.

— Благодаря.

— Моля — каза Ричи.

Лицето му бавно се разтегли в усмивка, докато ме гледаше.

— Разбира се, след това — каза той, — ако изпитваш благодарност...

Въздъгнах и погледнах Спайк.

— И аз ще ти помогна — каза той. — А с мен няма нужда да спиш.

— Лесно ти е на теб... — измърмори Ричи.

Спайк се ухили.

— Просто работя по програмата — отвърна той.

Ричи си отрязва парче ябълка, изяде го и отпи от виното.

— Първо да се разберем — каза. — Каква е крайната ти цел?

— Ами измислям я в движение — отвърнах аз. — Не съм сигурна, че съм си поставила цел.

— Хайде да го направим — предложи той.

— Да спася Милисънт — казах.

— От какво?

— От Крейгън, от Антониони, ако и той е замесен, от родителите й и от нея самата.

— Пълна скука, никакви рискове — каза Спайк. — Искаш да я спасиш от всичко.

— Ако мога.

— Излиза, че първата стъпка е да се елиминират хората, които се опитват да я убият?

— Да — казах аз, — и ако е възможно, междувременно да се разбере дали родителите й са толкова лоши, колкото изглеждат.

— Допускаш, че искат да я убият, защото Крейгън знае, че е подслушала разговора, в който той и майка й планират да убият някого.

— Да.

— И защото това би довело, ако тя проговори, до намесване на Крейгън и Антониони и участието им в губернаторските амбиции на баща й — каза Ричи.

— Да.

— Значи, ако отстраним мотива, премахваме и заплахата срещу момичето — каза Спайк.

— Какво искаш да направиш, Съни?

— Искам да извадя цялата история наяве — отвърнах. — Сексът, убийството, кампанията на Патън за губернатор, Антониони, Крейгън, всичко. Бум!

Ричи бавно кимна. Погледна към Спайк.

— Доколко те бива? — попита той.

Спайк му се ухили.

— Горедолу колкото теб — отвърна той.

— Това значи, че си много добър — каза Ричи.

— Знам.

Ричи го гледа още известно време.

— Искаш ли той да участва? — попита ме той, без да откъсва очи от него.

— Вярвам му колкото и на теб — отвърнах аз.

— Е — каза Ричи, — достатъчно добре е сложен.

— Колко мило, че забеляза — каза Спайк.

— Едно правило — започна сериозно Ричи, но не можа да сдържи усмивката си. — Никакви целувки.

Спайк задържа погледа му за няколко секунди, но после също се усмихна.

— По дяволите — каза той.

Ричи ме погледна. После погледна Спайк. После отново мен. Вдигна чашата си. Ние вдигнахме нашите.

— Бум! — каза той.

В Музея на изящните изкуства имаше изложба на стари холандски майстори и допускателки, че убийците на Крейгън едва ли се мяркат там, заведох Милисънт, за да я разгледа.

— Защо искаш да гледам вятърни мелници, крави и странно облечени хора? — попита тя.

— Не знам — отвърнах ѝ аз.

— Искам да кажа, ти защо го правиш? А другите хора?

— Обичам да ги гледам — отвърнах аз.

— Защо? Виж портрета на тази жена, защо да е по-добър от снимка?

Беше картина на Вермеер.

— И аз понякога обичам да гледам снимки — отвърнах аз.

— Разбираш какво искам да кажа.

— Да, така е. За момент пробвах да направя номера на възрастните. Да избегна въпроса, като се правя на много мъдра.

Милисънт се усмихна.

— На мен не ми прозвуча много мъдра.

— Но успешно отбегнах въпроса.

— Защото не знаеш отговора ли?

Засмях се.

— Познаваш ги възрастните, а?

Милисънт усети преимуществото си и продължи:

— Та защо харесваш тези неща? Защото така трябва?

— Не, отдавна не върша нищо само по задължение. Този портрет ми харесва. Харесва ми светлината в него. Харесва ми спокойствието и начина на изображение, постигнатото пълно равновесие — пространството и съдържаността. Харесва ми изражението на женското лице, детайлите в стаята.

— Всичко това може да се види и в снимката.

— Да, но не и тази жена — казах аз. — Картината е рисувана през седемнайсети век, тогава не е имало фотография.

— Значи това са им били снимките.

— Точно така. Единственият начин да запазят нещо във времето, така да се каже.

— Дори не знам какво означава това.

— Ами една от причините да гледаш разни неща е да научиш какво означават.

— Не ми трябва да харесвам нещо насила.

— Да, така е — казах аз. — Но може би е по-добре да реагираш на основата на знанието, а не на невежеството.

— Какво значение има? Дали ми харесва, или не?

— Колкото повече неща харесваш, толкова повече възможности ще имаш да бъдеш щастлива.

Вече бяхме седнали на малка пейка и толкова се бяхме увлекли в разговора, че бяхме престанали да разглеждаме картините.

— Добре — каза Милисънт. — Точно затова те попитах. Защо трябва да харесвам тази картина?

— Не става въпрос за задължение. Доставя ми удоволствие майсторството на Вермеер. Но ако с теб не е така, първо я разгледай внимателно и едва тогава кажи, че не ти харесва.

— Е, ти си художничка, така че може би за теб има повече смисъл.

— Вероятно. Но също така ми харесват и старите филми на Рей Робинсън или музиката на Чарли Паркър, или поезията на Емили Дикинсън.

— Не знам нищо за нито един от тях.

— Засега — казах аз. — Но вече знаеш кой е Вермеер.

Милисънт сви рамене. Поседяхме още малко и гледахме картината.

— Ти обичаш ли Ричи? — попита ме тя.

— Господи — казах аз, — да не би това да е денят ти за невъзможни въпроси?

— Е, или го обичаш, или не — каза Милисънт. — Какво толкова му е трудното?

— Май го обичам — отвърнах аз.

— Поне така се държиш. Правили ли сте секс?

— След развода ли?

— Да.

— Не.

— Как така? — попита Милисът.

— Според мен би ни объркало.

— Но на теб ти се иска?

Усетих как се изчервявам.

— Не знам защо, но това ме притеснява — казах аз.

Милисът щастливо се усмихна.

— Значи не си толкова идеална.

— Така си е — отвърнах аз.

— А с онова ченге правиш ли секс?

— Брайън ли?

— Да, Брайън незначкойси.

Почувствах, че отново се изчервявам. Беше досадно. Защо не исках да говоря за това?

— Предполагам, че това си е наша работа с Брайън — отвърнах аз.

— Защо не искаш да ми кажеш?

— Не знам. Не искам.

Милисът триумфално засия.

— Ти винаги ме питаш разни неща — отбеляза тя.

Поех си въздух.

— Никога не съм спала с някой, който ми е безразличен — казах.

— Както повечето възрастни, правя секс с хората, които имат значение за мен.

— Значи Брайън ченгето има значение за теб?

— Да, точно така.

— Тогава?

Усмихнах се.

— Няма да ми позволиш да запазя благоприличие, а?

— Ти си правила секс с него.

— Добре де, хвана ме — признах си аз.

Тя все още беше напрегната.

— Кажй го — настоя тя.

— Да, правих секс с него.

Милисът изглеждаше облекчена. Раменете й се отпуснаха. Усетих, че това е било някакъв изпит. Питях се дали съм го издържала. Дали й е било необходимо да знае, че мога да й кажа всичко? Или се

опитваше да подкопае превъзходството ми? Имах чувството, че ми се иска да повторим разговора, защото съм оплескала нещата първия път. Но всичко беше приключило и доволният вид на Милисънт ми подсказваше, че втори разговор на същата тема няма да ѝ се отрази добре. През последните няколко години бях забелязала, че намирането на най-точните думи не помага много на никого, освен на говорещия. Беше получила искрената ми реакция. Редакцията нямаше да помогне. Да помогне на какво? Прииска ми се някакъв супер психоаналитик да изскочи от съседната телефонна кабина и да ми обясни какво точно става, по дяволите. Но никой не се появи. Никога не се получава. Копелета.

Докато отивах да се срещна с Бети Патън, заваля първият прекалено ранен сняг. Натрупваше се по меките повърхности, разтапяше се, щом докоснеше шосето. Затова улиците бяха мокри и блестящи, докато пътувах през западната част на Бостън, а моравите вече бяха побелели. Нямах да трае дълго; този вид сняг никога не се задържахше и може би беше толкова красив именно заради мимолетността си.

Вече бях проверила в офиса на Брок Патън в банката. Беше там, но, разбира се, точно сега имаше среща, на която се решаваше понататъшната съдба на западната цивилизация и която не можеше да бъде прекъсната. Нямах нищо против. Просто исках да се уверя, че ще мога да разговарям с Бети Патън, без той да присъства. Джон Отис ми отвори вратата толкова официално, сякаш не бяхме яли заедно сандвичи с риба тон на Паркър Хил. Предаде ме на Били, която беше също толкова официална, и тя ме преведе по коридора до оранжерията в задната част на къщата. Очевидно библиотеката, където бях влизала преди, беше територия на Брок.

Когато влязох, Бети Патън стана от малкото бюро и сковано пристъпи към мен, за да се ръкуваме. Били ни остави сами.

— Моля седнете, мис Рандъл — каза Бети.

Седнах. Подът на оранжерията беше от камък и почувствах топлината, която се излъчваше от него. Отвън, зад стъклените стени, снегът се стелеше отвесно върху дългата морава, която се спускаше към реката. Помещението беше обзаведено с луксозни градински мебели, които сякаш подчертаваха връзката между оранжерията и градината. Наоколо имаше много растения. Понеже единственото растение, което познавам, е жълтата роза в букет от дванайсет къса, не знаех какъв вид бяха, но, изглежда, цъфтяха.

Бети Патън отново седна на стола зад бюрото и се обърна с лице към мен. Седеше много изправена, с ръце, свити в скута. Косата ѝ

беше съвършена. Гримът ѝ — безупречен. Беше облечена в марков екип, в който никой никога не бе тренирал.

— Може би е добре веднага да научите, мис Рандъл — каза тя, — че адвокатите ни се готвят да повдигнат обвинение срещу вас, за да върнете дъщеря ни. Изглежда, че съществува отлична възможност да бъдете обвинена в отвличане.

— Побиват ме тръпки — отвърнах аз.

Извадих компрометиращата снимка на Бети Патън от чантата си, наведох се и я поставих върху бюрото. Тя я погледна. После бързо отклони поглед. Лицето ѝ бавно поруменя, докато се изчерви цялото. Добре. Имаше нещо човешко в нея. След малко тя много бавно обърна снимката обратно и я остави върху бюрото. Снегът продължаваше да вали зад стъклените стени. Топлината продължаваше да се излъчва от пода. Бети се взираше в празния бял гръб на снимката. Погледна навън през прозореца. Погледна покрай мен към вратата, през която бях влязла. Отново се взря в обърнатата снимка.

— Много хора позволяват да ги снимат голи — най-сетне промълви тя.

Нищо не отговорих.

— Признавам, че тази снимка вероятно показва нещо повече от обикновена голота — каза Бети.

Чаках.

— Имам някои потребности — каза тя. — Понякога не успявам да им устоя.

Кимнах.

— Ако само знаехте какво е да си омъжена за него — добави тя.

— Вие не сте омъжена за човека на снимката — уточних аз.

— Разбира се, че не. Имах предвид Брок.

Знаех това, но не коментирах.

— Човекът на снимката е водопроводчик — казах аз — и се нарича Кевин Хъмфрис. Веднъж е работил нещо за вас. Сега е мъртъв.

Тя продължи да гледа гръба на снимката. После вдигна очи и погледът ѝ беше доста самоуверен.

— Какво искате? — попита тя.

— Тази снимка е само една от многото.

Тя кимна.

— Разкажете ми за него — казах аз.

— За водопроводчика ли?

— Да.

— Защо?

— Защото искам да знам — отвърнах аз.

— И смятате, че можете да ме заплашвате със снимките?

— Да.

— Дойде преди около година, за да инсталира баня в моята половина на къщата, до спалнята ми.

— Вие със съпруга ви имате отделни спални?

— Да. Това няма нищо общо с интимните отношения, просто всеки от нас има нужда от повече лично пространство.

— Естествено — казах аз. — Вие сте имали интимни отношения.

— Разбира се, ако изобщо ви влиза в работата.

— Някой ден ще разбере какво точно влиза в работата ми. И как се превърна от водопроводчик в любовник?

— Любовник — повтори Бети Патън. — Колко старомодно.

— Стори ми се много по-подходящо за една дама от „чукач“.

— Но последното е много по-точно — каза Бети Патън и се усмихна.

Или поне тъгълчетата на устата ѝ се повдигнаха. Според мен го беше замислила като усмивка. Беше ужасно.

— Беше едър, силен мъж, привлекателен с мъжествеността си и бях сигурна, че и той има подобни помисли.

Отново кимнах.

— Както вече казах... имам потребности.

— А снимките?

— Аз му ги дадох. Исках да си спомня какво сме правили.

— Не ви ли хрумна, че това може да му даде някакъв коз срещу вас? — попитах аз.

— Мислех, че твърде много държим един на друг. Когато стана явно, че вече не можем да бъдем заедно, исках той да притежава нещо, което да му напомня за близостта ни.

— Какво ви накара да прекратите връзката?

Бети Патън ме погледна така, сякаш съм толкова глупава, че не се сещам да се прибера на сухо от дъжда.

— Аз съм омъжена жена, ако не сте забелязали — отвърна тя.

— Кевин опита ли се да използва снимките? — попитах аз.

— Не, разбира се.

— Знаехте ли, че е мъртъв?

— Не, разбира се, откъде бих могла да знам? Казах ви, че се разбрахме да не се виждаме повече.

— Не показахте кой знае каква реакция, когато ви съобщих, че е мъртъв.

— Знам, че... че би трябвало. Известно време бяхме много близки. Но вие просто ми набутахте тази снимка... Как е умрял?

— Някой го е застрелял в тила, докато седял в колата си пред някакъв ресторант на шосе 9.

— О, боже.

— Какво ще кажете? — попитах аз.

— Но това е ужасно.

— Нещо друго?

— Не. Вие си мислите, че аз... заради снимките?

— Вие казахте, че не е използвал снимките.

— Не е. Нямах предвид това. Просто исках да кажа, че може би ме подозирате.

Кимнах. Замълчахме. Снегът продължаваше да вали, разтапяше се при допира с топлите стъклени стени и се превръщаше в блестящи струйки, които пречупваха сивата светлина.

— Има нещо, което ме притеснява — казах аз.

Тя зачака.

— На много от снимките сте заедно с Кевин.

Тя кимна.

— Тези не са от обикновените голи снимки, направени с полароид — отбелязах аз. — Ту има и интимен близък план, и далечен план, и различни интересни ъгли.

Тя отново кимна. Излъчваше някаква вцепененост, сякаш потъваше все по-дълбоко под повърхността.

— Кой ги е правил?

Бети се вторачи в мен, сякаш не беше разбрала въпроса. Почаках. Тя си пое въздух и го издиша на няколко пъти. Отвори уста, затвори я и отново я отвори.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

— Мисис Патън — започнах аз. — Забъркали сте се в ужасна каша. Единственият начин да се измъкнете оттам е да отговоряте на

въпросите ми. Кой е правил снимките?

Тя пое още въздух и повтори номера с отварянето и затварянето на устата. Погледна надолу към обратната страна на снимката, после навън през прозореца към снега и обратно към мен. Отново се беше изчервила.

— Брок — отвърна тя.

Името увисна във въздуха помежду ни. Тя се опита да срещне втренчения ми поглед, но не можа да му устои, сведе очи и покри лицето си с ръце.

— Съпругът ви е направил снимките — казах аз.

Тя кимна.

— Водопроводчикът знаеше ли?

— Да.

— И какво мислеше по въпроса?

— Беше малко притеснен, но...

— Но?

— Намираще ме за привлекателна.

— Така че нямаше нищо против мъжът ви да се върти наоколо с фотоапарат?

— Е, не съвсем.

— И?

— И ние... — Тя прочисти гърлото си. — Ние му плащаме.

Боже господи.

Бети седеше, покрила лицето си с ръце. Изправих се. Нямаше причина да ставам, но просто не понасях повече бездействието. Прекосих стаята, погледах снега, върнах се обратно и спрях до бюрото.

— Вие отвърнахте ли му със същото? — попитах аз.

Не помръдна. Всичко в нея излъчваше острота и болка.

— Какво искате да кажете?

— Снимахте ли мъжа си с други жени?

Отново мълчание. После продума едва чуто:

— Да.

— Азиатките ли?

— Вие... да. Понякога.

— И какво следва? — попитах аз. — Ще наемете Флотския център и ще поканите всички участници?

Тя не отговори.

— Ето какво мисля — продължих аз. — Мисля, че вие знаете за убийството на Кевин Хъмфрис, защото според мен сте дали съгласието си за него.

Раменете ѝ се сведоха още повече.

— Дъщеря ви е чула разговора — казах аз. — Между вас и Кейтъл Крейгън.

Гласът ѝ беше тънко едва доловимо проскърцване.

— О, боже.

— Крейгън работи за Албърт Антониони, а Антониони иска съпругът ви да стане губернатор. Хъмфрис е заплашил, че ще публикува снимките, така че и плановите на Антониони щели да се провалят. Той или Крейгън са разбрали за изнудването, вероятно от вас, и това е бил краят на Кевин Хъмфрис.

Тя вече плачеше, без да сваля ръце от лицето си. Беше ѝ трудно да плаче. Риданията ѝ я разтърсваха като гърчове.

— Общо взето, познах, нали?

Тя кимна.

— А Милисънт? — попита тя.

— Била е в банята, когато вие с Крейгън сте се наговорили да премахнете Хъмфрис. Тя е чула всичко. И когато Крейгън е влязъл, за да използва тоалетната, той я е видял, гледал я е право в очите и не е казал нищо.

— Той знаел ли е, че тя е чула? — попита задавено Бети Патън.

— Сигурно — отвърнах аз. — Така че, когато е изпратил двамата здравеняци да я приберат от нас, мислите ли, че наистина е възнамерявал да я върне вкъщи?

— Той...

— Мислите ли?

Нещо сякаш беше заседнало в гърлото ѝ и ѝ пречеше да говори. Тя преглътна мъчително. После поклати глава.

— И аз така смятам — казах аз.

— Дъщеря ми — прошепна Бети Патън. — Искам си дъщерята.

— За да стане дежурният фотограф на семейството ли?

— Кучка — изграчи тя.

— Да, права сте. Нямаше нужда от това, съжалявам.

— Не искам да убият дъщеря ми.

— Добре — казах аз. — Ето че намерихме допирна точка.

Били ни беше донесла чай, Бети Патън беше добавила бренди в своя и двете се бяхме преместили на две леки кресла в оранжерията. Снегът вече се беше превърнал на дъжд. Късният следобед беше отстъпил място на вечерния здрач.

— Ако ми кажете всичко, което знаете, може би ще мога да оправя нещата — подхванах аз.

— Всичко ли?

Бети беше ходила до стаята си, за да се овладее. Все още говореше тихо, но гласът ѝ вече не звучеше така, сякаш излиза от тясна тръбичка.

— Най-голямата ми грижа е Милисънт — казах аз. — Ще направя това, което според мен е най-добро за нея.

— Ами аз?

— Не знам — отвърнах. — Спасявам хората един по един.

— Това е приемливо — каза тя.

— О, добре. Говорете.

— Не знам... откъде да започна.

— Споменахте, че не съм знаела какво е да си омъжена за него. Защо не ми разкажете?

— Брок... — Тя тъжно поклати глава. — Брок е от онези хора, за които прекаленото никога не е достатъчно. Предполагам, че на това се дължи и успехът му. Той влага страст във всичко, към което се стреми. И никога не му е достатъчно. Повече успех, повече пари, повече власт, повече слава, повече секс, повече сексуални партньори, повече сексуална възбуда, повече, повече, повече.

— Все по-нагоре — казах аз.

Бети Патън ме изгледа за миг с празен поглед, после реши, че не съм казала нещо, за което си заслужава да пита, и продължи:

— Отначало това ме вълнуваше. Харесваше ми предизвикателството. Харесваше ми... — тя направи жест с лявата си

ръка, за да покаже, че търси подходящата дума — чувството, че съм избраната.

— Избраната, която е достатъчна ли? — попитах аз.

— Да.

— Но не бяхте.

— Не. Не че имаше друга. — Тя се изсмя тъжно. — Бяха всички останали.

— Равни възможности — отбелязах аз, колкото да кажа нещо.

— Предполагам, че се е пробвал и с вас — каза Бети.

— Да.

— Много от жените са поласкани. Той е могъщ, богат, красив.

— Аз не бях поласкана.

Тя се загледа в чашата си за момент, държейки я с две ръце, после отпи и я остави на масата.

— Предполагам, че ме е лъгал още от първия ден.

— И какво направихте вие?

— Връщах му го.

— Като му изневеряхте?

— Да.

— Това харесваше ли ви?

— Не.

— А сближи ли ви?

— Не.

Не казах нищо.

— Но така не се чувствах дотам като захвърлена играчка — каза Бети. — Колкото по-лош ставаше той, толкова по-зле беше и при мен.

— Стратегията „Виж какво ме принуждаваш да правя“ — отбелязах аз.

Тя ме погледна, като че бях казала нещо озадачаващо.

— Сякаш се стимулирахме един друг, ставахме все по-извратени. Аз си имах водопроводчика. Той си имаше китайските кукли. Не си спомням кога точно се съюзихме.

— Съюзихте ли се?

— Да. Аз щях да го наблюдавам. А той щеше да наблюдава мен.

— И, във, партньорите ви никога нямаха нищо против?

— Отначало не знаеха. Имахме си места за наблюдение.

— Шпионки?

— Да.

Започвах да се чувствам така, сякаш бях прекарала целия си живот в манастир и едва сега излизах навън.

— Странното беше, че по този начин имахме общо занимание, общ, въъ, проект. Планирахме заедно с кого, с колко, кога и къде да ги приемем, какво да правим с тях и така стигнахме до идеята да ги снимаме, а после и как да го осъществим. Купихме си фотографско оборудване и по очевидни причини се научихме сами да проявяваме снимките. Не бяхме се сближавали толкова много от раждането на Милисът.

— И независимо какво правехте вие, той не ревнуваше.

— Не. Изглежда, му харесваше.

— Какво отмъщение — отбелязах аз. — Разкажете ми за Крейгън и Антониони.

— Знаете ли кои са те? — попита Бети.

— Знам малко. Но хайде, кажете ми всичко, което знаете.

— Това ще помогне ли на Милисът?

— Тя ще бъде в безопасност, когато наоколо спрат да се навъртат разни типове, които имат причина да я убият — отвърнах аз.

— И вие смятате, че можем да постигнем това?

— Ако знам какво става.

— Тя на сигурно място ли е?

— Да — отвърнах, — с хора, които ще се грижат за нея.

— За разлика от родителите ѝ — каза Бети.

Изчаках. Тя наля още чай за двете и ми предложи бренди. Поклатих глава. Тя си сипа от него в чая, отпи и се облегна, държейки чашата в ръка. През мокрите стъклени стени на оранжерията не проникваше почти никаква светлина. Ако слънцето се покажеше иззад облаците, вече почти нямаше да се вижда над западния хоризонт.

— Брок отдавна се занимава с политика — каза Бети. — Редовно подпомага кандидатите на републиканците и активно участва в събирането на средства за тях. Няколко пъти си взема отпуск, за да се заеме с една или друга държавна работа. И сега се кандидатира за губернатор.

— Как ви се струва това?

— Много искам да стане. Бих искала да съм първата дама на щата, а това вероятно ще доведе и до повече.

— И Антониони е щял да му помогне?

— Щеше да ни помогне. Аз също участвам в кампанията на Брок.

— Друг проект — отбелязах аз.

Бети отново ме погледна неразбиращо. И аз не я разбирах. После сякаш реши да не обръща внимание на объркването си и продължи:

— Албърт Антониони е мафиот от Роуд Айланд. Може би знаете, че в мафията тук се е получил някакъв вакуум.

— Да — казах. — И Антониони иска да го запълни.

— Именно. Брок се запозна с Албърт, когато живеехме на Роуд Айланд. Продължихме да поддържаме връзка, когато се преместихме тук. Албърт смята, че когато разшири територията си в Масачузетс, ще бъде полезно да има губернатор, на когото може да се довери.

— Така че е вложил много пари в кампанията на Брок.

— Да.

— А Крейгън?

— Кейтъл е местният човек на Албърт. По-голямата част от бизнеса, който Албърт иска да поеме, в момента принадлежи на ирландците. Според мен Албърт изпитва нужда да има един от техните хора, когото да използва тук. Знаете колко силно се поддържат етническите.

Не бях сигурна кои са всички „те“. Но в момента сякаш нямах нужда от тази информация, така че я оставих недоизяснена.

— Антониони притежава ли съпруга ви? — попитах аз.

Бети отпи от чая си с бренди и се вторачи в умиращата светлина. После бавно кимна.

— Да — отвърна.

— Значи, когато сте направили грешката да дадете снимките на водопроводчика Кевин, а той се е опитал да ви изнудва с тях, сте отишли при Антониони.

— При Крейгън — каза тя. — Албърт предпочита да стои на разстояние.

— И точно този разговор е подслушала дъщеря ви.

— Да.

— Знаете ли, че е намерила някои от снимките?

— Тършувала е из стаята ми? Тя никога...

Не казах нищо. Бети се сепна и не довърши изречението си.

— Милисът ги е видяла?

— Да.

Тя продължи да се взира в дъждовния сумрак.

— О, боже — промълви. — Мили боже.

Кингс Бийч Теръс 33 беше в Суомпскот, точно отвъд границата с Лин, и гледаше на изток към Лин Шор Драйв, където Атлантическият океан се блъска в брега. Паркирах на Лин Шор Драйв. До мен в колата седеше Спайк с плътно прилепнали слънчеви очила и изглеждаше ослепителен в синия костюм, тъмносинята риза, аметистовосинята вратовръзка, сините чорапи на дребни шарки и черните обувки, лъснати до блясък. От джоба на самото му се подаваше голяма, претенциозна копринена кърпичка. Подхождаше на вратовръзката.

— Спайк — казах аз, — изглеждаш по-добре от Леонардо ди Каприо.

— Роузи също — отвърна той. — Аз просто се обличам по-добре.

— Нали си взе пистолета?

— Нямам такъв, който да ми подхожда — отвърна Спайк.

— Но все пак си взел някакъв.

Спайк се ухили и разтвори самото си, за да видя дръжката на армейския му колт.

— Знам, че вече го обясни, но този Кейтъл Крейгън е хладнокръвен убиец, нали така?

— Да.

— И защо само двамата му отиваме на гости?

— Ще се наложи да помоля Ричи за помощ, ако трябва да разговарям с Албърт Антониони. Не ми беше удобно да го карам да ми помага за Крейгън.

— Той дори нямаше нужда да идва — каза Спайк. — Чичо му щеше да се покаже с неколцина от своите бандити, така че Крейгън щеше да стои мирно, докато говориш с него.

— Това не е най-добрият начин да науча нещо. А дори да беше, не мога да искам това от него.

— Ами ченгето, с което се чукаш?

Поклатих глава.

— Нещо не е наред ли? — попита Спайк.

— Опасявам се, че той го възприема прекалено сериозно.

— Ами използвай това.

— Не — казах аз.

— Боже господи — каза Спайк. — По-добре да бях станал приятелче на нахаканата Нанси Дру^[1].

— Страх ли те е?

— Не познавам това чувство — каза Спайк. — Както знаеш. Но ако трябваше да го изпитам, това е подходящото място за начало.

Отворих вратата на колата и слязох.

— Не се притеснявай — казах аз. — Все пак си с мен.

Спайк излезе от своята страна на колата и затвори вратата.

— Вярно. А освен това изглеждам дяволски добре.

Входната врата на Крейгън ни отвори жена над четирийсет, с приветливо лице и бухнала тъмночервена коса. Между краката ѝ надничаше червеникав дакел, ръмжейки, и размахваше опашка. Иди ги разбери тези противоречиви сигнали. Жената го задържаше с единия си крак.

— Казвам се Съни Рандъл — представих се аз. — Обаждах се по телефона. Бихте ли съобщили на мистър Крейгън, че съм тук?

— Разбира се, ще му предам — отвърна жената. — Извинете ме, но трябва да затворя вратата, за да не излезе кучето.

— Напълно ви разбирам — казах аз.

Двамата със Спайк постояхме и погледахме океана, докато вратата се отвори отново. Червенокосата жена отстъпи встрани и ние влязохме във фойето. Кучето вече не се виждаше.

— Влизайте направо — посочи тя. — Във всекидневната.

Беше точно такъв, какъвто го беше описала Милисът: нисък, набит, със сребриста коса, безупречен и преливащ от сила. Седеше в едно кресло до газовата камина, малко стегнат и — невероятно — облечен в зелен плюшен халат. До арката, която водеше към всекидневната, стоеше един тип, който ставаше за модел на бодигард на месеца. Беше към сто и двайсет килограма кокал и мускули, подплатени поне с петдесет килограма тлъстини. Хвърли развеселен поглед към Спайк.

Крейгън заговори с плътния си мъркащ глас, който бях чула на телефонния си секретар:

— Значи ти си Съни Рандъл.

— Да.

— Кое е това чучело?

— Приятелят ми Спайк.

— Какво прави тук?

— Полиция по дизайна — отвърна Спайк. — Газовите камини са пълна безвкусица.

Изражението на Крейгън не се промени.

— Джорджи, изхвърли го.

— Хайде да си ходиш, госпожичке — каза Джорджи, сложи ръка на гърдите на Спайк и го бутна към коридора.

Спайк му нанесе четири-пет удара от карате, твърде бързи, за да ги преброя точно, и Джорджи се строполи на пода, мъчейки се да си поеме дъх. Извадих пистолета си, в случай че Крейгън реши да се обиди. Дори и така да беше, не го показа. Изглеждаше леко заинтригуван от бързината на Спайк. Спайк се наведе, претърси Джорджи и му взе пистолета. Извади пълнителя и го прибра в джоба си. После издърпа цевта, изкара патрона от нея и пусна пистолета обратно на пода до Джорджи.

— Ще се оправи ли? — попита Крейгън.

— След няколко минути — отвърна Спайк. — Не използвах максимална сила.

Крейгън кимна.

— Сигурно е интересно, човек да те види някой път да използваш пълната си сила.

— Не съм дошла, за да създавам проблеми — обадох се аз.

— Затова ли го доведе? — попита Крейгън.

— Доведох го, за да ме охранява.

— Засега се справя страхотно — каза той. — Нямах нужда от пистолета.

Прибрах го. Крейгън, изглежда, престана да обръща повече внимание на Джорджи. Спайк се подпря на стената до вратата, разтривайки леко ръцете си.

— Има едно ченге от Бостън, казва се Кели — вметнах аз. — Както и двама от семейството на Дезмънд Бърк, които знаят, че съм тук.

Лъжех, но Крейгън не го знаеше.

— Доста си предпазлива — отбеляза той.

— Не искам да правиш грешки — поясних аз. — Вече направи една и Джорджи плати за нея.

Крейгън махна пренебрежително с лявата си ръка.

— И така, какво искаш? — попита.

— Опитваш се да убиеш Милисънт Патън.

— Наистина ли?

— Аха. Както и мен, докато си вътре в играта.

— И теб ли? — попита Крейгън.

— Тя е чула как си разговарял с майка ѝ да убиете един човек, който се оказа водопроводчик от Фреймингъм на име Кевин Хъмфрис.

— Тя ли ти го каза? — рече Крейгън.

Полека-лека Джорджи възстанови дишането си и сега седеше на пода, опитвайки се да дойде на себе си.

— Убил си го, защото Албърт Антониони ти е наредил — казах аз.

— Кой е Албърт Антониони?

— Антониони иска да се прехвърли в Масачузетс и да си има собствен губернатор на власт, когато завърти бизнес тук. Водопроводчикът е имал снимки на Бети Патън с него самия, които биха провалили плановете за губернаторството.

— Е, и?

— И Антониони те е накарал да елиминираш водопроводчика. Но момичето е чуло как ти и майка ѝ кроите плана за убийството, така че и нея е трябвало да очистиш. Иначе цялата история излиза наяве и вие с Албърт сте вътре.

— И ти можеш да докажеш всичко това? — попита Крейгън.

— Мога да докажа достатъчно, за да ти причиня главоболия.

— Да речем, че момичето наистина ме е чуло, което не е вярно, но за момент да приемем твоята легенда. Всичко, което е чуло, е било договорка за нечие убийство. Как го свързваш с водопроводчика?

Почти захапах стръвта. Направо отворих уста, за да отговоря, после я затворих. Ако знаеше, че можех да накарам Бети Патън да проговори, щеше да я убие. Затова изчаках, преди да отговоря, поех си няколко пъти въздух през носа и премислих няколко изречения напред.

— Не мога да го свържа — отвърнах най-сетне.

— Така че?

— Така че не преследвам теб — казах. — А Албърт Антониони.

— И?

— Някой трябва да се накисне заради тази история. Помислих си, че можем да се споразумеем — той вместо теб.

Докато се подпираше на стената, Спайк разсеяно избутваше с палец патроните от пълнителя, който беше взел от Джорджи. Джорджи несигурно се изправи на крака, отиде до кушетката и седна. Очевидно не се чувстваше много добре.

— И всичко, с което разполагаш, е историята на момичето — каза Крейгън.

— Това е всичко, с което разполагам засега.

Крейгън се изсмя.

— Ела пак, когато научиш повече — каза той.

— Като например кой очисти Бъко Мийхан.

— Ама ти доста си вреш носа, а?

Спайк свърши с пълнителя и пусна патроните в джоба на самото си.

— Да — отвърнах аз. — Любопитна съм, а освен това доста упорита и досадна. Но въпреки това съм очарователна личност.

— Ти си като муха — каза бавно Крейгън, а гласът му беше толкова плътен, че някои думи се губеха. — Не причиняваш истинска вреда. Но бръмчиш, докато раздразниш някого, и тогава те размазват.

— Това е последният ти шанс — казах аз. — Искаш ли ти самият да се измъкнеш сух от водата, или не?

Крейгън не отговори, но замахна с ръка, сякаш смачкваше муха. Докато го правеше, ме гледаше право в очите и аз усетих в стомаха си лека тръпка на страх.

— Добре — казах, — тогава изпрати някой по-добър от Джорджи.

Крейгън продължаваше да ме гледа.

— Няма да е Джорджи — каза.

Погледнах Спайк. Той сви рамене. Кимнах и излязох от всекидневната. Спайк хвърли празния пълнител на пода до пистолета.

— Никой вече не носи плюшени халати — каза той на Крейгън и ме последва.

[1] В популярна поредица от над 150 книжки за тийнейджъри Нанси Дру разследва криминални загадки. — Б.пр. ↑

— Познавам Джорджи Макфейл — каза Ричи. — Навремето събираше дългове за един мафиот, Мъри Вий.

— Какво е това име Вий? — попитах аз.

— Съкращение от някакво дълго странно име, така и не разбрах кое.

Седяхме на кухненската маса на Спайк. Ричи и Милисът току-що се бяха върнали от кино. Спайк готвеше наденица от сърнешко с мариновани пиперки на професионалната си печка с шест котлона. Роузи беше подушила надениците с острия си нюх и сега стоеше напълно неподвижна на пода под краката на Спайк, вирнала глава.

— Джорджи не е толкова лесен за оправяне.

— Колкото е бил Ричмънд за капитан Грант — отбеляза Спайк и бодро разтърси тигана с дълга дръжка.

— Ти можеш ли да го победиш? — попита Милисът.

Ричи й се усмихна.

— Не знам. Не съм пробвал.

— Ричи може да се справи с Джорджи Макфейл — обади се Спайк от печката. — Доста е як за хетеросексуален тип.

Ричи се ухили.

— Онзи Крейгън каза ли нещо за мен? — попита Милисът.

— Не — отвърнах. — Повечето време аз приказвах.

— За какво?

— Предложих му възможност да ни сътрудничи в разследването.

— И Спайк наистина е набил някакъв тип?

— Той ме охраняваше — уточних аз.

— И какво каза онзи Крейгън?

— Каза, че не иска да ни сътрудничи.

— Значи ходихте напразно? — попита Милисът.

— Е, може би не е напразно — отвърнах аз. — Може би ще предизвикаме нещо.

— Какво?

— Не знам, но каквото и да е, е по-добре от нищо. Ако се случват разни неща, мога да реагирам. Ако нищо не се случва, нямам какво да правя.

— Ами ако нещото, което се случи, е лошо?

— Смятам, че ще се справя — отвърнах аз. — По-добре е от нищо.

Милисът поклати глава.

— Родителите ми трябва да ти дадат чувал с пари за тази работа.

Не казах нищо. Спайк отрязва едно малко парче наденица, провери дали е готово, подуха, за да го охлади, и го изстърга от вилицата право в челюстите на Роузи.

— Нищо не й плащат — каза Спайк. — Отдавна я уволниха.

— Уволниха я?

— Аха. Когато отказа да те върне при тях.

Милисът го изгледа продължително. Но не каза нищо. После премести поглед върху Роузи. Не погледна към мен.

— Можеш ли да ме свържеш с Албърт Антониони? — попитах Ричи.

— Да. Но това вероятно ще трябва да включва и баща ми и чичо ми.

— Добре — съгласих се аз. — Колкото може по-скоро.

— Ще включва и мен — каза Ричи.

— Това е добре.

— Щях да ти помогна за Крейгън, ако ме беше помолила — добави Ричи тихо.

— Знам. Не можех да искам това от теб.

— Но можа да го поискаш от Спайк.

— Спайк не ми е бивш съпруг.

— Но можеш да ме помолиш да те свържа с Антониони.

— Все още не разбирам нещата напълно, Ричи. Действам слепешката в този случай, с теб, с нея. Иска ми се да знам какво точно правя, но не е така. Ето защо трябва да разчитам на интуицията си, а тя ми подсказа, че не бива да искам помощта ти за Крейгън.

— Но може да използваш влиянието на семейството ми, за да ти уредя среща с Антониони.

— Всъщност не може — казах. — Но нямам друга възможност, а трябва да се справя с това, така че...

Свих рамене и вдигнах ръце с дланите нагоре. Спайк дискретно се занимаваше с надениците и пиперките. Но Милисът беше още много млада, за да усеща потребността от дискретност. Беше се облегнала напред, очарована от разговора ни.

— Ще го уредя — каза Ричи.

Спайк премести пиперките на един студен котлон и добави две големи шепи спагети в една тенджера, в която водата вече вреше.

— Мислиш ли, че майка ти те обича? — попитах Милисът.

— Какво?

Повторих въпроса си.

— Не мисля...

Раменете ѝ се стегнаха и тялото ѝ се изопна в познатата странна болезнена поза.

— Не. Не мисля.

— Ако разбереш, че те обича, би ли могла да ѝ отвърнеш със същото?

— Мразя я — каза Милисът.

Гласът ѝ беше равен и тя отново заприлича на сърдитото момиченце, което бях измъкнала насила от сводника ѝ.

— Но ако се промени — настоявах аз. — Ако е ясно, че те обича и че вече е различна, не като преди, ще можеш ли да я обикнеш?

— Опитваш се да се отървеш от мен, нали?

— Милисът — казах. — Ако досега не съм доказала, че не си ми безразлична, никога няма да мога да го направя.

— Тогава защо ме питаш?

— Защото искам да знам. Ако двете с майка ти можете да бъдете заедно и да си помогнете една на друга да бъдете щастливи, би било много хубаво.

— Но не е задължително.

— Можеш да останеш с мен колкото искаш — казах аз.

Усетих тръпката на смайването в стомаха си. Не исках да имам дъщеря тийнейджърка. Самата аз все още се чувствах такава.

— Ти си мила с мен — каза тя много тихо.

— Да — отвърнах аз. — Ти заслужаваш да се държат добре с теб. Започвам да си мисля, че майка ти може да те обича. Че може би е способна да се промени. Няма да насилваме нещата. Но просто искам

да си готова за това. Не забравяй, че никой няма да те кара да правиш нищо насила.

Милисът кимна. Тялото ѝ се поотпусна. Спайк сложи голяма кошница с фразели на масата. После свали тенджерата от печката, изсипа спагетите в една цедка над мивката, остави ги да се изцедят и после ги прехвърли в широка чиния. Сетне подреди отгоре надениците и пиперките и стовари чинията в средата на масата.

— Червено вино? — попита той.

— Глупаво би било да откажем — отвърна Ричи.

Спайк се зае с тапата на една голяма бутилка каберне. Роузи проследи надениците, примъкна се до масата и скочи в скута на Ричи, откъдето можеше да наблюдава плячката си отблизо.

— Ричи — обадих се, — мисля, че тя не трябва да бъде на масата.

— Не командвай — отвърна Ричи.

— Точно така — подкрепи го Спайк.

— Вярно, че малко командваш — каза Милисът.

Огледах странната група около масата. После отчупих едно парченце от фразелата и го подадох на Роузи.

— О, я си гледайте работата — отвърнах аз.

Купих нови прибори и чаши, за да заменя изпотрошените, занесох ги в празното си жилище и внимателно ги подредих на масата, после отстъпих и ги разгледах.

— Много хубаво — казах на глас.

Роузи вдигна глава от леглото и ме погледна.

— Харесва ли ти? — попитах я аз.

Тя продължи да ме гледа и запази мнението си за себе си. Позанимавах се със сервиза известно време, после сложих кашката на Роузи и слязох до колата. Беше ранна вечер, синкав полумрак, когато запалих колата и потеглих. Обиколих веднъж сградата, както правех винаги напоследък, за да проверя дали някой ме следи. Не видях никого, но докато завивах обратно по Съмър стрийт, един черен лексус се лепна за мен. Не беше задължително да е опашка. Това беше един от основните маршрути на излизане от Южен Бостън. При Саут Стейшън завих наляво, минах покрай Китайския квартал и се отправих към магистралата. Движението беше много натоварено. Колата зад мен направи същото. Всъщност десет коли зад мен последваха примера ми. Повечето се отделиха към югоизточната магистрала, но поне три се гмурнаха и промъкнаха между пилоните и отклоненията заради ремонтни работи и излязоха на платената магистрала в западна посока. Лексусът ме задмина. Беше с тъмни стъкла и не можах да видя шофьора. Може би бях нервна заради вандалските поражения в мансардата ми и заради начина, по който ме беше погледнал Крейгън, когато си тръгнахме със Спайк. От друга страна, чак до Алстън магистралата нямаше изход, така че можеше да продължи да ме следи отпред, без да се притеснява, че ще му се изплъзна. Минахме под Пруденшъл Сентър, покрай парка Фенуей и задната страна на Бостънския университет. Табелата гласеше Кеймбридж/Алстън; докато минавах в дясната лента за излизане, подминах черния лексус и когато слязох от магистралата, той беше зад мен. При реката завих надясно по Стороу Драйв. Ако ме следеше, трябваше да се покаже. Нямаше

никаква логика да излезе на платеното шосе и после да се отправи обратно към града. Докато подминавах Бостънския университет от тази страна, той пак се появи зад мен. Отново усетих тръпката на страха. Погледнах Роузи. Беше на пода пред съседната седалка, почти опряла нос в решетката за отоплението. Добре. Беше извън огневата линия. Извадих пистолета и го сложих в скута си.

На надлеза към Фенс лексусът започна да скъсява дистанцията. Хванах изхода за Фенуей, пресякох към Мес авеню и поех на юг. Сега лексусът беше точно зад мен и когато приближихме Уошингтън стрийт, се изравни с моята кола, сякаш искаше да ме изпревари. Един от задните му прозорци се отвори. Светкавично ударих спирачка и изстрелът от пушката префуча над капака на двигателя ми. Втурнах се наляво по Уошингтън. Чух зад себе си изсвистяването на гумите на лексуса. Пътувах към полицейското управление на Уорън авеню, но нямаше да успея. Две пресечки пред мен светеше червено и колите бяха спрели и в двете посоки. Ако попаднех в задръстването, щях да умра. Но имах и резервен план. Рязко завих надясно, после пак надясно по Тремънт и качих колата на тротоара пред ресторанта „Лисицата на Бъди“. Тони Маркър. Не беше кой знае какво, но нямаше друг вариант. Грабнах пистолета, вдигнах Роузи и се втурнах през парадния вход. Ресторантът беше пълен. Всички клиенти бяха чернокожи и повечето бяха мъже. Отидох на бара.

— Тони Маркър — казах аз. — Казвам се Съни Рандъл.

Бях сигурна, че барманът е видял пистолета. Но само ме помоли да изчакам. Учително.

Изглежда, беше натиснал някакъв бутон под бара, защото Джуниър изведнъж се появи в коридора с подскачащия край него Тай-Боп. Крейгън влезе в ресторанта с други двама мъже. И тримата държаха ръцете си в джобовете. Тони Маркър се плъзна покрай Джуниър и застана до мен на бара.

— Съни Рандъл — каза той, протегна се и почеса Роузи зад ухото.

Крейгън огледа ресторанта и се отправи към мен.

— Той иска да ме убие — казах на Тони.

— Не искаме да прави нещо подобно — каза Маркър и застана пред мен. — Нали?

— Дръпни се от нея — каза Крейгън.

Тони погледна Тай-Боп и в ръката на Тай-Боп се появи пистолет, сякаш винаги си е бил там.

— Ако извади пищов — Тони кимна към Крейгън, — убий го.

Застанал на поста си в коридора, Джуниър измъкна отнякъде пушка с двойна цев. Барманът си имаше пушка помпа. И двете бяха насочени към спътниците на Крейгън. Крейгън погледна към Тай-Боп. Тай-Боп отвърна на погледа му с каменно изражение. Беше замръзнал на мястото си, сякаш пистолетът му даваше равновесие. Малките му очички имаха дълбочина и човешки израз колкото капачки от бира. Сякаш животът му беше в пистолета. Крейгън го гледаше като огромен крокодил, озовал се внезапно срещу малка, но много отровна змия. Лицето му носеше печата на прозрението, че това обикновено момченце можеше да го убие. Него! Кейтъл Крейгън! В ресторанта цареше мъртва тишина. Всички клиенти се бяха привели над масите, опитвайки се да наблюдават, без да бъдат забелязани, с надеждата, че ако се стигне до стрелба, няма да пострадат.

— Вие, негодници, имате ли резервирана маса? — попита Тони.

Никой не каза нищо. Крейгън сякаш не можеше да отмести погледа си от мен. Желанието му да ме убие беше почти плътско.

— Не? — каза Тони, все едно Крейгън беше отвърнал. — Тогава изчезвайте от ресторанта ми.

Никой не помръдна.

— Ще броя до три и ако не си тръгнал — каза Тони Маркъс на Крейгън, — Тай-Боп ще те застреля в главата. Едно...

Крейгън си тръгна. Без да каже нищо, той се обърна и излезе от ресторанта. Другите двама го последваха. В помещението за миг остана тихо, после някой започна да ръкопляска, след него друг и в следващия момент всички в ресторанта бурно аплодираха.

— Заповядай на вечеря, Съни — каза Тони Маркъс. — По-късно ще кажа на някой да те изпрати до вас.

— Не мога да ям — отвърнах аз.

— Това животинче обича ли свински чревца?

— Мисля, че не — казах аз.

— И аз никога не съм ги обичал — каза Тони Маркъс.

Бях в голямо кръгло сепаре в задната част на едно кафене срещу парка в Тонтън с трима членове на фамилията Бърк и двама от Антониони. Бях единствената жена на масата.

— Чух, че синът ти и тази дама са се развели, Дезмънд — каза Албърт Антониони.

— Това, което става между двамата, не е наша работа — отвърна бащата на Ричи. — Ричи казва, че тя все още е от семейството.

Беше от слабите ирландци — хлътнали бузи, дълбоко разположени очи. Имаше излъчването на ирландски мъченик, като някакъв блед свещеник, решен да гладува до смърт за свободата на Ирландия. Брат му Феликс, чичото на Ричи, някога е бил боксьор тежка категория и това още му личеше. Край очите му имаше белези. Носът му беше широк и сплескан. Вратът му беше къс, а горната част на тялото му беше набита и леко прегърбена, сякаш тежестта на цялата тази мускулна маса беше започнала да го уморява.

— С вас нямаме проблеми — каза Антониони.

Той имаше бяла брада, масивен нос и подвижни тъмни очи. До него беше синът му Али, по-едър от баща си и гладко избръснат, но със същия нос и очи.

— Ще имате, ако имате проблеми със Съни — каза Дезмънд.

На съседната маса седяха мъжете, които бяха дошли с Антониони. Така общо ставаха четирима, а ние, заедно с мен, също бяхме четирима. Бях поласкана. Знаех, че тези срещи се планират до най-малката подробност, както разположението на местата на Парижката мирна конференция, и аз бях включена като пълноправен участник. Преди да дойдем, Ричи ми беше казал:

— Този път не ми се прави на феминистка. Тези хора живеят в мъжки свят. Ще получим каквото искаме по-лесно, ако си, въъ, по-женствена.

— Може ли да псувам от време на време, за да бъда като другите момчета?

Ричи се усмихна.

— Никога няма да бъдеш една от тях. Колкото по-малко говориш, толкова по-добре.

Знаех, че е прав, и сега на старателно избраната неутрална територия — приблизително на половината разстояние между Провидънс и Бостън, малко по-близо до Провидънс, от уважение към Антониони, но все пак в щата Масачузетс, от уважение към фамилията Бърк — аз седях до Ричи и оставих Дезмънд Бърк да говори вместо мен. Ричи също мълчеше.

— Не мисля, че имаме проблем със Съни, който да не може да бъде разрешен — каза Антониони. — Имаме някои планове. Внимателно сме ги подготвили и те не пречат на вашите.

— Нямам проблем с плановете ти, Албърт. В Бостън има прекалено много самотни каубои, откакто си замина Джери. Бързия Еди държи Китайския квартал, Тони държи черничките, ние си държим нашите. Ако дойдеш и организираш останалите, това ще ми спести усилията аз да го правя. А и не искам. Стига ми онова, което имам.

— Оценявам това — каза Антониони.

— Но не можеш да се ебаваш с никой от нас. Извинявай, Съни.

Скромно се усмигнах.

— Не знаех, че го правим, Дезмънд.

— Сега знаеш — каза Феликс.

Няколко удара във врата бяха дошли в повече на Феликс. Гласът му звучеше точно както си представях, че звучи носорогът, когато се прокашля. Антониони се усмихна едва доловимо.

— Не ни е страх от вас.

Дезмънд и Феликс замълчаха.

— От друга страна, не ни трябва шибана война на два фронта — добави Антониони. — Извинявай, Съни.

Скромно се усмигнах. Никой друг не каза нищо.

— Та какво ви трябва? — каза Антониони.

Дезмънд кимна към мен.

— Трябва ми безопасност за момичето на Патън — казах.

— Тя е свидетел на заговор за убийство — каза Антониони.

— Трябва ми и някой за убийството — добавих.

Антониони се облегна назад и ме загледа.

— Кого имаш предвид?

— Крейгън се опита да убие момичето и мен. Предполагам, че той е очистил водопроводчика.

Антониони погледна сина си. Синът му кимна.

— Кейтъл му е видял сметката — каза синът.

— И на Бъко Мийхан.

— Това го е направил по собствена инициатива — каза Али.

— Кейтъл ли искаш? — попита Антониони.

— Да.

— Знаеш ли защо Кейтъл е очистил водопроводчика? — попита Антониони.

— Заради снимки — отвърнах аз.

Антониони бавно кимна.

— Знаеш ли какъв е нашият интерес в тази история?

— Губернаторът — казах аз.

Антониони отново се усмихна. Беше странна усмивка, почти невидима. Но беше истинска. Беше усмивката на човек, който някога е можел да се смее.

— Харесват ми жените, които говорят малко.

Отпи от кафето си.

— Студено е — каза той и подаде чашата си на един от мъжете на съседната маса, който стана и отиде за ново кафе. — Как смяташ да спипаш Кейтъл, без да объркаш плановете ни с Патън?

— Може би няма да мога — казах.

Кафето на Антониони пристигна. Той отпи от него и кимна веднъж.

— По-добро е.

Остави чашата си и ме погледна право в очите.

— Имаме проблем — каза.

— Ако нямахме проблем — обади се Дезмънд Бърк, — нямаше да седим тук и да се опитваме да го разрешим.

Антониони кимна. Всички мълчаха. Дезмънд ме погледна.

— Какво искаш да направиш, Съни? — попита той.

— Искам момичето да е в безопасност — отвърнах аз.

Дезмънд погледна Антониони.

— Мога да ти обещаю това — каза Албърт. — Но не мога да гарантирам за Крейгън. Хлапето може да го закопае, ако свидетелства.

— Аз мога да вкарам Крейгън в затвора — казах.

— Но той ще мълчи ли? — попита Албърт.

— Вие ми кажете. Как стоят нещата с омерта и прочее?

— Крейгън е ирландец — каза Али. — При тях няма клетва за мълчание.

— Дори да беше от Палермо, нещата се промениха — каза Албърт. — Омерта не изглежда много добра идея, ако те чакат триста шибани години затвор.

— Може би мога да оставя Брок Патън на мира — казах аз.

Всички отново замълчаха. Албърт подуха върху кафето си и отпи малко. Погледна Али. За момент двамата сезираха един в друг.

— Може би ще успеем да оправим нещата с Крейгън — каза Албърт.

— Това ще свърши работа — отвърнах аз.

Докато се връщахме към къщи сами в моята кола, Ричи каза:

— Те ще го убият.

— Крейгън ли?

— Да.

— Предположих, че това смятат да направят.

Ричи замълча. Усещах как ме гледа, докато карах.

— Ти си доста жилаво човече — каза той.

— Благодаря ти, че забеляза.

Али Антониони се беше обадил на Феликс, за да му каже, че Албърт иска той да предаде на Дезмънд, че Крейгън е въвн от играта. Дезмънд каза на Ричи, а Ричи каза на мен. Можех да се прибера у дома. Дългото изгнание беше свършило. Отново бях в жилището си. Роузи спеше на леглото ми, почти невидима сред възглавниците. Милисът беше с Ричи, а аз забавлявах майка й до кухненската маса. Разговаряхме почти четири часа. От време на време тя се разплакваше. Аз я изчаквах да се успокои и продължавахме да говорим. Когато накрая пристигна съпругът й, вече бях доста изтощена. Но вече имахме план.

— Чай или кафе? — предложих аз.

— Нямам време — каза Брок Патън. — Не управлявам малък семеен бизнес, по дяволите. Защо ме повика?

Налях още чай на Бети Патън и на себе си и показах чайника на Брок. Той поклати глава.

— За бога, хайде да приключваме.

Направо се тресеше от негодувание към женската глупост.

— Мисля, че мога да запазя повечето неща в тайна — казах аз.

— Моля?

— Хойкането, азиатките — отвърнах. — Оргиите. Снимките, воайорството. Разбира се, няма нужда да ги пазя в тайна. Ако ме ядосаш, ще ти го върна, като се раздрънкам.

— Нямах доказателства.

— Разговарях с жена ти и тя е готова да разгласи нещата публично, ако се наложи.

— Това би било много опасно за всички — каза Патън.

— Не е така. Говорих и със собственика ти Албърт Антониони. Той ме слуша.

— Не ти вярвам.

Свих рамене.

— Жена ми няма да проговори — каза Патън.

Погледнах Бети Патън.

— Ще го направя — каза тя.

— Жената не може да свидетелства срещу съпруга си.

— Зависи — казах аз. — Но във всеки случай може да говори пред пресата.

— Ще бъде публично унижена.

— Аз и сега съм унижена — каза Бети Патън. — От това, в което съм се превърнала. От това, в което ти позволих да ме превърнеш.

— О, значи не си искала да го правиш с всеки водопроводчик и доставчик, който позвъни на вратата. Не си искала да стана губернатор или президент някой ден, не си ме подтиквала през цялото време като лейди Макбет. Аз съм лошият, дето те е карал да правиш всичко.

— Започнах, защото исках да ме обичаш — каза тя.

— Това беше много отдавна — каза той.

— Да, отдавна беше. А после исках поне аз да мога да те обичам. А после исках поне да си го върна, а после исках да получа поне това, което смятах, че ми дължиш, макар че бракът ни не вървеше.

— И сега какво, искаш да ме унищожиш ли?

— Искам да спася дъщеря си.

— О, боже, майчинството — каза Брок. — Не е ли малко късно за майчинска саможертва?

— Ако спася нея, може би ще мога да спася и себе си — отвърна Бети.

Брок ме погледна.

— Жени! Имаш ли някакви идеи как да оправиш тази бъркотия?

— Да. Благодаря, че ме попита.

Подарих му най-чаровната си усмивка. Някои мъже падат на колене, когато им се усмихна подкупващо. Патън издържа мъжки.

— Двамата с Албърт можете да продължите кампанията — започнах аз. — И Бети няма да каже нищо за теб на никого. Кейтъл Крейгън поема вината за убийството на Кевин Хъмфрис.

— Кой е Кевин Хъмфрис? — попита Патън.

— Водопроводчик от Фреймингъм — отвърнах аз. — Раздаваше снимки.

— И когато Крейгън, както дълбокомислено се изрази, поеме вината, какво ще гарантира мълчанието му? — попита Патън.

— Антониони ни увери, че Крейгън ще си мълчи.

Патън погледна жена си. Тя не каза нищо, но вдигна глава и издържа на погледа му.

— А от мен какво се иска? — попита той.

— Да откриеш неотменим попечителски фонд за жена си и дъщеря си. С моя милост като попечител. Размерът на сумата ще бъде уточнен допълнително.

— За да можеш да ме скубеш?

— След като внесеш парите в сметката, всъщност ще скубя Милисът — отвърнах. — Сумата ще бъде достатъчно голяма, за да покрие разходите за психотерапия на Милисът и майка ѝ.

Патън се изправи, опря се с две ръце на масата и гневно се вторачи в нас.

— Имаш ли... представа... с кого... си имаш работа?

Кимнах.

— Мога да накарам да те убият, за бога — каза той.

Поклатих глава.

— О? — каза Патън. — Не мислиш ли така?

— Албърт Антониони предложи да му се обадиш, когато стигнем дотук.

— Шегуваш ли се?

Протегнах се зад себе си, взех телефона от кухненския плот и набрах номера.

— Мистър Антониони, моля — казах аз. — Обажда се Съни Рандъл.

Почаках. След малко Али вдигна слушалката.

— Али е на телефона.

— Брок Патън е при мен — казах аз. — Един момент.

Лицето на Патън беше посивяло. Но той взе слушалката.

— Брок Патън на телефона — каза той.

Заслуша се.

— Познаваш ли тази мацка, Али?

Отново се заслуша. Този път по-дълго, като кимаше с глава.

— Добре — каза. — Добре.

Отново замълча.

— Разбира се, Али — каза той. — Абсолютно.

После затвори. Лицето му все още беше сиво и очите му изглеждаха много уморени.

— Добре — каза той. — Разбрахме се. Накарай адвоката си да ми изпрати споразумението за попечителството.

Погледна към Бети Патън.

— А ти?

— Няма да се връщам вкъщи — каза тя.

— Чудесно — каза той. — Има стотици други като теб.

— Знам — отвърна тя.

Брок ме погледна.

— Ти се мислиш за хитра малка кучка, нали?

— Не съм толкова малка — отвърнах аз.

Той се извърна, излезе от апартамента ми с широка крачка и затръшна вратата, което събуди Роузи. Тя раздражено се изправи сред възглавниците. После скочи от леглото, дотърча при мен, намести се в скута ми и започна да ме ближе по врата. Бети Патън скръсти ръце на масата и отпусна главата си върху тях.

— О, боже — каза тя.

— Добре се справи.

— Остава да се срещна с Милисънт.

— Точно така.

— Не знам какво да кажа.

— Кажй й истината. Кажй й какво си направила, защо си го направила, как смяташ да се опиташ да се промениш и защо. Не бъди снизходителна. Не й нареждай.

— Вече съм злоупотребила с всичките си права над нея — каза Бети. — Брок е прав, вече е лудост да се опитвам да бъда майка.

— Отначало не се цели толкова високо — посъветвах я аз. — Убедена съм, че след известно време ще се научите да бъдете приятелки. И тогава сигурно ще можеш да бъдеш по-голямата приятелка, която ще й помогне, ще й даде съвет, ще я обича и ще й бъде нещо като майка.

Бети вдигна глава.

— Прекрасна майка ли имаш, Съни?

— Не особено — отвърнах аз.

— Тогава откъде знаеш всичко това?

— Не забравяй, че съм хитра малка кучка.

Никога не съм успявала да нарисувам два пъти една и съща картина и тъй като Китайският ми квартал беше унищожен, работех върху един изглед на стария затвор на Чарлс стрийт. Роузи лежеше на килима близо до мен, а Милисът четеше вестник в леглото. Бяхме се разбрали да не гледа телевизия, когато се опитвам да работя. За мен това беше правило. Не можех да понасям телевизията, а когато работя, имам нужда да се съсредоточа. Резултатът от въвеждането на това правило беше щастлива и напълно случайна последица. Беше започнала да чете вестници... Дали след тях нямаше да дойде ред и на книгите?

Бях се заела да постигна точния сив цвят за затвора, когато Роузи внезапно вдигна глава и погледна към вратата. Взех пистолета от масата до мен. На вратата се позвъни. Роузи се втурна натам с яростен лай, но опашката ѝ бясно се въртеше, което вероятно означаваше, че е Ричи. Проверих през шпионката. Не беше Ричи. Беше Брайън. Отворих. Той влезе, затвори вратата зад себе си, наведе се и леко ме целуна.

— Реших, че е по-добре да направя това, за да не ме застреляш.

Усмяхнах се и оставих пистолета на масата. Брайън махна на Милисът.

— Може би си прав — отвърнах аз. — Искаш ли кафе?

— Естествено.

Брайън приближи до картината ми и я разгледа, докато слагах кафето и водата.

— Решила си да не рисуващ Китайския квартал? — попита той.

— Не мога отново да нарисувам същата картина — отвърнах аз.

— Може би по-късно.

— Защо?

— Нямам представа.

— Артистичен темперамент?

— Подозирам, че изразът „артистичен темперамент“ е пълна глупост — отвърнах аз. — И Рембранд, и Ван Гог са били художници, но се съмнявам, че са имали сходен темперамент.

Седнахме на плота. Налях кафето. И двамата си добавихме мляко. Аз си сложих подсладител, а Брайън — захар. Роузи седна в краката му, изпълнена с надежда както винаги.

— Нямах ли понички? — попита той.

— Не знаех, че в къщата ще идва ченге.

Помълчахме известно време.

— Кейтъл Крейгън е изплувал в Челси Крик тази сутрин — каза Брайън.

— Мъртъв ли е?

Той кимна.

— Застрелян зад дясното ухо. Под ъгъл. Куршумът е излязъл отпред, над лявото око.

— Добре — казах аз.

— Имаш ли някаква представа как се е случило?

— Да.

— Но не искаш да я споделиш?

— Не е нещо, което трябва да знаеш — отвърнах.

— Не си ти, нали?

— Не.

— Имаш ли нещо общо?

— Може би съм дала началния тласък.

— Ричи Бърк?

— Не.

Брайън замълча за миг и се замисли.

— Ричи те е свързал с някого — каза той. — Семейството му е упражнило натиск.

— Може би — отвърнах аз. — Да не ти е жал, че е мъртъв?

— Не, по дяволите. Просто се опитвам да разбера на чий адрес да пратя медала. Искаш ли да се обадя на ченгетата от Фреймингъм, за да им го съобщя?

— Не. Аз ще се обадя на Андерсън. Държа се като доста добро момче в цялата тази работа.

— И аз също — каза Брайън.

— Да — казах аз. — Особено ти.

Отново замълчахме. Брайън се пресегна и си наля още кафе.

— Значи всичко свърши — каза той най-сетне.

— Освен за Милисът.

— Ами ние? — попита Брайън. — За нас всичко свърши ли?

Усетих как се напрегам. Знаех, че ще трябва да проведем този разговор, но от това не ми ставаше по-леко. Бавно кимнах.

— Да — промълвих аз.

Лицето на Брайън беше изопнато, а очите — безизразни. И на него разговорът не му харесваше.

— Ричи ли? — попита той.

— Да.

Той почеса брадичката на Роузи с крак. Сигурна съм, че не го съзнаваше.

— Отново ли сте заедно?

— Не.

— Тогава?

— Не сме и достатъчно разделени.

— Не смяташ ли, че трябва да решиш проблема по някакъв начин? — попита Брайън.

— Да.

— Но не си го направила.

— Още не.

— Той много ти помогна в този лош период с Крейгън и всичко останало.

— Да.

— Не оставяй благодарността да те подведе — каза той.

Кимнах.

— Надявам се, че няма да стане така.

Брайън отпи от кафето си. Бръчките в ъгълчетата на устата му бяха станали по-дълбоки.

— Е, хората не те обикват само защото ти го искаш — каза той.

— Знам.

— Все пак ни беше забавно.

— Да, така е — отвърнах аз. — И ако си беше останало само забавно, можеше да продължи. Мога да се забавлявам и без Ричи. Но започна да се превръща в нещо по-сериозно. А не съм сигурна, че съм способна на това с друг, освен с Ричи.

— Е — каза Брайън, — ако разбереш, че можеш, опитай с мен, но първо провери дали съм свободен.

— Ти си страхотен мъж, Брайън. Заслужаваш повече, отколкото мога да ти дам в този момент.

— Бих се навил и на това.

— Знам — казах. — Това е тъжното. Но и двамата сме наясно, че нищо няма да излезе. Щом го получиш, ще поискаш повече и ще имаш право на това, но повече няма да има и... ще стане лошо.

Брайън се надигна.

— Права си. Иска ми се да грешеше, но съм твърде стар, за да се преструвам, че е така.

Станах заедно с него. И го прегърнах през кръста. Той ме целуна. И двамата останахме така известно време.

— Надявам се с Ричи да се разберете — каза той. — За един от двата варианта. Надявам се да го уредиш.

Гласът му беше дрезгав. Кимнах. Не исках да говоря, защото щях да се разплача. Той отстъпи, отиде до вратата и я отвори.

— Довиждане, Съни Рандъл.

И вратата се затвори зад гърба му. Роузи енергично я подуши, махайки с опашка, докато Брайън слизаше по стълбите.

Седнах обратно до кухненския плот и се взрях в празните чаши за кафе. Милисът стана от леглото, оставяйки разхвърляните страници на вестника, дойде и седна на плота до мен. И двете помълчахме известно време. Роузи се присъедини към нас, гледайки ни отдолу и удряйки пода с опашка.

— Кейгъл Крейгън е мъртъв — казах ѝ.

— Брайън ли ти каза?

— Да.

— Кой го е убил?

— Албърт Антониони.

— Добре.

Поседяхме мълчаливо. В мансардата беше тихо.

— Ти скъса с него — каза най-сетне Милисът.

— Да — отвърнах. — Чуваше ли се?

— Малко.

— Надявам се да не си се почувствала неудобно.

— Не — каза Милисът. — Радвам се, че го чух.

— Защо?

— Защото беше толкова хубаво. Не си крещяхте. Бяхте мили един с друг, въпреки че между вас не се получи.

— Разбираш ли защо не се получи?

— Ти все още си влюбена в Ричи.

Исках да кажа „не, по-сложно е“, но може би не беше. Може би си беше точно така. Кое то не беше малко.

— Май че да — казах аз.

— Ще се оправите — каза Милисът.

— Чакай малко. Кой за кого се грижи?

— Кой за кого?

— Да.

И двете се поусмигнахме.

— А аз? — попита Милисът.

— Какво ти?

— Ами отърва се от Брайън — каза тя. — И онзи Кейтъл е мъртъв. Какво ще кажеш на баща ми и майка ми за мен?

— Баща ти се съгласи да даде средства за твоята издръжка и обучение, под мое попечителство.

— Обясни ми какво значи това.

— Аз решавам колко пари можеш да имаш и за какво. Той няма да има думата.

— Той няма да направи такова нещо. Защо е казал, че ще го направи?

— Защото двете с майка ти можем да го съсипем, ако откаже — отвърнах аз.

— Би ли го направила?

— И още как.

— А тя?

— Да.

— Искаш ли да се върна и да живея с тях?

— Не — казах. — Те и без това вече не са заедно. Майка ти напусна баща ти.

— Наистина ли?

Кимнах.

— Добре — каза Милисънт. — Може ли да остана при теб?

— Да — казах аз. — Но ето как искам да стане. Приятелката ми Джули ще ти запази час при добър психоаналитик и ти ще ходиш при него или при нея колкото ние сметнем за нужно.

— Кои „ние“?

— Аз, ти и психоаналитикът.

— Според теб нещо с мен не е наред ли?

— Не е възможно след живота, който си живяла, да нямаш нужда да пооправиш някои работи.

— Какви например?

— Това ще го решите с психоаналитика.

— Може би и вие с Ричи трябва да отидете — каза Милисънт и по дребното ѝ личице премина сянката на усмивка.

— Вероятно — отвърнах аз.

— Ами майка ми и баща ми?

— Работата на баща ти е да даде пари. Когато го направи, вече няма нужда да се срещаме с него, освен ако ти не искаш.

Милисънт поклати глава.

— И майка ти ще посещава психоаналитик — добавих аз.

— Същият ли?

— Не.

— Трябва ли да се виждам с нея?

— Не.

— Добре.

— Но не забравяй, че колкото и ужасна да е била някога, когато накрая разбра, че поставя живота ти в опасност, тя слезе на земята.

Милисънт кимна. В кимването ѝ нямаше топлина.

— Не я харесвам — каза тя.

— Не те обвинявам. Бих искала обаче, ако можеш, да се съгласиш да те посещава от време на време за по един час.

— Не.

— И аз ще присъствам.

Милисънт поклати глава.

— Добре. Може би по-късно ще промениш решението си — усмигнах ѝ се аз. — Нали това е наша привилегия.

— На кого?

— На жените — отвърнах аз.

— Като нас — каза Милисънт.

— Да.

Тя поседя дълго време, загледана в плота.

— Предполагам, че ще го направя, ако смяташ, че трябва — каза тя най-сетне.

— Така смятам — казах. — Но рано или късно ще трябва да се научиш да вземаш решения сама.

— Как мога да го направя? — вдигна глава Милисънт и ме погледна в очите. Нейните блестяха от сълзи. — Аз не знам нищо.

— Знаеш, че една от трудностите в живота на жената е това, че си има вграден компас, който не се влияе от хората.

— Не знам за какво говориш — каза Милисънт.

— Когато разговаряш с някой мъж и искаш да го накараш да направи каквото трябва, му казваш „Бъди мъж“.

Милисът кимна. Очите ѝ все още блестяха. Сълзите не бяха потекли по лицето ѝ. Но и не изчезваха.

— Това предполага наличието на някакви правила на поведение, които им идват отвътре — продължих аз. — Но ако ти кажа, че целта ти е да бъдеш жена, какво означава това? Да проявяваш съчувствие? Да бъдеш грижовна? Да бъдеш сексуално привлекателна? Да готвиш добре?

Учудвах се, че мога да говоря такива неща, и то толкова убедително. Чувствах се като Симон дьо Бовоар.

— Да бъдеш жена предполага съществуване в мъжки контекст — казах. — Да бъдеш мъж означава да бъдеш напълно себе си. Разбираш ли за какво говоря?

— Не знам — каза Милисът.

Сега сълзите вече бяха потекли по лицето ѝ. Тя се наведе, вдигна Роузи в скута си и я прегърна. Роузи започна да я ближе по лицето. Ммм. Сол.

— Предполагам — каза Милисът с разтреперан глас, — че просто искам да бъда като теб, Съни.

За миг си помислих, че и аз ще се разплача.

— Отличен избор казах аз.

Наведох се и я прегърнах. Това даде възможност на Роузи да ближе лицата и на двете ни. Което и направи.

Бяхме голи и напълно щастливи. Задоволени. Лежахме заедно в тъмното, в леглото на Ричи, ръката му обгръщаше рамото ми, а главата ми беше опряна на гърдите му.

— Дълго време ни отне — каза Ричи.

— Интересно го каза — отбелязах аз.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да.

— А сега какво ще правим?

— Ще ми се да знаех.

— Сещам се за някои неща, които не искаме да правим — каза Ричи.

— Например?

— Например да хукнем и пак да се оженим.

— Не — казах. — Не искаме да го правим.

— Но това не означава, че няма да го направим някой ден.

— Е — отвърнах, — няма да ни е за пръв път.

Не виждах лицето на Ричи в тъмното, но усещах, че се усмихва.

— Ти какво би искала? — попита той.

Замълчах. Сигурно Милисът се е чувствала така. Какво исках, за бога?

— Искам да живея така, както сега — отвърнах аз.

— Сама?

— Сама, да рисувам, да бъда детектив, да се грижа за Роузи, да си взема дипломата.

— Добре — каза Ричи.

— Нямам нужда от разрешението ти — казах аз.

Отново усетих как се усмихна в тъмното.

— Права си — каза той.

— Не мога да си представя живота без твоето присъствие в него.

— Добре.

Сега, докато лежахме, си спомних всичко — мириса на кожата му, допира до космите по гърдите му, драскането на брадата му, дори когато току-що се беше избръснал. Усетих неподвижността му.

— Не мога да си го представя — повторих аз.

— Мога да ти бъда гадже — предложи Ричи.

— Единствено ли?

— Защо всеки от нас не реши сам как го иска?

Господи боже! Преди никога не бе говорил по този начин. Бях много предпазлива.

— Искаш да кажеш, че мога да излизам и с друг ли? — попитах аз.

— Да — отвърна той. — И аз също.

Усетих тръпка на ревност в гърдите си.

— Не знам дали от това ще излезе нещо — казах аз.

— Ако не стане, ще го променим — каза Ричи. — Добре ще е този път да започнем без правила.

— Последния път ти беше човекът с правилата.

— Сега не съм — отвърна Ричи.

Къщата на Ричи беше на брега. В тишината чувах шума от океана зад панорамния прозорец.

— Спомняш ли си как излизахме заедно всяка сряда вечер?

— Да.

— Можем пак да го правим.

— Да.

— И да бъдем заедно в края на седмицата — добавих. — Както преди.

— Съгласен съм — каза Ричи.

— А какво ще правим останалите дни? — попитах аз.

— Няма да се питаме и няма да си казваме.

— Мислиш ли, че ще излезе нещо?

— Ще трябва. Защото и аз не мога да си представя живота без теб.

Претърколих се върху гърдите му и докоснах устните му със своите.

— Доста си умен за гангстер.

— Не съм гангстер.

— Обаче си умен.

— По-умен отпреди — каза Ричи.
После го целунах и затворих очи. Остана само тъмнината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.